

SEÇİM GİRDABINA DEĞİL DEVRİM NEHRİNE AKALIM!

Egemenlerin seçim hikayesinin ana bağlam olması halkın kendi hikayesini yazmaktan henüz uzak olmasındandır. Gündemi seçim şamatasının belirlemesi kurtuluş için kendi gücüne dayanmak zorunda olan halkın çaresizliğine işaret eder. Gelişmelerin seyrinin seçimlerin olası sonuçları ekseninde değerlendirilmesi kadar farklı gündemlerin hızla seçimlere bağlanması da politik çıkmazın egemenliği olarak görülmelidir. Bu, kitlelerin bloklar arasında taraf olarak şekillenmesine hizmet eden bir durumdur. Bu sıradanlık içerisinde gerçeklerin kavranması da hiç kuşkusuz imkânsıza yakındır.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Sadece Doğru Çizgide Israr Edenlerin Birliğine Güvenin-III

SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

21 ARALIK-4 OCAK 2023

•SAYI: 127

• FİYAT: 5 TL

• ISSN: 2630-5526

gazetesi

Krizle Boğuşan Sistemi Halkın Gücüyle Yıkalım!

GÜNCEL

8

HASIMLARIMIZ BÜTÇEYE YOL VERDİ

2023 bütçesi emekçi kitlelere açlığı, sefaleti reva görürken sermaye kesimlerine, asalaklara, tarikatlara milyarlarca lira akıtacaktır. 2023 bütçesi hâkim sınıfların kendi çıkarlarını halkın çıkarıymış gibi gösterilmesine iyi bir örnektir. Rıza üretme kapasitesini yitiren AKP savaş çığırkanlığı yaparak bir kez daha Kürt karşıtlığını seçimin dinamosu yapmayı amaçlamaktadır.

GÜNCEL

10

TC'NİN TARIKATLARA UYUMLU YAPISI ÜZERİNE -I

Türkiye coğrafyasında dünyaya gelmiş insan en iyi ihtimalle örgün öğretime başladığı andan itibaren müfredat dersleriyle dini açıdan şekillendirilmeye başlıyor. Tarikatlara mensup kişiler ise çocuklarını örgün öğretime gerek duymadan kurs ve medreselerde okutmayı tercih ediyor. Okul öncesi dönem için de Kur'an kursları aktif bir biçimde işletilmektedir.

DÜNYA

19

İNGİLTERE'DE BÜYÜYEN GREV DALGASI

Değişik iş kollarında peş peşe yapılan grevlere katılım olabildiğince yüksek olurken mevcut hükümet, daha doğru bir ifadeyle iktidar erki bir bütün olarak bu grevleri engellemenin yollarını aramaya başladı. Tehditlerle, polis baskısı ve saldırılarıyla, oyalama taktikleriyle, sarı sendikalar üzerinden sürecin dinamizmini minimize etme çabalarıyla sonuç almaya çalışan İngiltere devleti, bir girdabın içinde debelenip durmaktadır.

Tutsak yakınlarının eylemine polis saldırısı: 69 gözaltı

HABER MERKEZİ- İstanbul'da hasta ve infazı yakılan tutsaklar için aileler tarafından 1 yıldır sürdürülen Adalet Nöbeti eylemi Kadıköy'de yapılan yürüyüşle sonlandırıldı. Aileler, Marmara Tutuklu Aileleri ile Yardımlaşma Derneği (MATUHAY-DER), Anadolu Yakınlarını Kaybedenlerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (ANYAKAY-DER) ve Birleşik Mücadele Güçleri (BMG)'nin çağrısıyla "Hasta ve İnfazı Yakılan Tutsaklara Özgürlük, Tecride Son" şiarıyla bir araya geldi.

Yürüyüş öncesi ise Söğütlüçeşme metrobüs durağı, Rıhtım Caddesi, Eminönü İskelesi başta olmak üzere Kadıköy binlerce polis ve gözaltı araçlarıyla ablukaya alındı. Çok sayıda sokağa girişler de kapatıldı. Yürüyüş öncesi haber takibi yapmak için bekleyen gazeteciler ise sivil polisler tarafından bir süre takip edildi.

Söğütlüçeşme metrobüs durağı önündeki bir grup kitle hiçbir uyarı yapılmadan gözaltına alındı. Gözaltına alınanların sayısı öğrenilemezken Tuzla ve Kartal İlçe Emniyet Müdürlüğüne götürüldükleri

öğrenildi.

Abdullah Öcalan üzerindeki ağırlaştırılmış tecride dikkat çeken kitle Kurbağalıdere Caddesi'ne alkışlar ve "Biji Serok Apo" sloganı atarak geldi. Hapishanelerdeki tecrit, infaz yakmalar ve işkencenin son bulması talep edilir-

ken "Bijî Berxwedana Zindana" ve "Tecrit Son Bulsun" sloganları atıldı. Burada taleplerini haykıran nöbet eylemcisi Kumri Akgül, "Cezavlerinden her gün cenazelerimiz çıkıyor. Biz çocuklarımızın cenazelerinin çıkmasını istemiyoruz. Çocuklarımız ölmesin, tabutlarımız çıkmasın diye her yerde ada-

let istiyoruz" sözleriyle seslendi.

Ardından polis kitleye saldırarak işkenceyle gözaltına almaya çalıştı. Polis işkencesine slogan, alkış ve zılgıtlarla direnen onlarca kişi zincir oluşturdu. Polisler, nöbet eylemcisi ve tutsak yakını Zeynep Calihan'ın ayağını kırmaya çalıştı. Polis ayrıca

dakikalarca yerlerde sürüklediği çok sayıda kişiyi tekmeleyerek ters kelepçe ile gözaltına aldı.

POLİS, FERHAT ENCÜ'YE TOKAT ATTI

Yine polisler Halkların Demokratik Partisi (HDP) İstanbul İl Eşbaşkanı Ferhat Encü'ye tokat atarken HDP

Şırnak Milletvekili Hasan Özgüneş ve gazetecilere de cinsiyetçi küfürler etti. Ferhat Encü'ye polisin tokat attığı anı görüntüleyen Artı TV kameramanı Mehmet Zeki Kaya görüntüleri silmediği için gözaltına alınırken muhabir Umut Taştan da yerde tekmelenerek işkence gördü.

GAZETECİLERE İŞKENCE

Yoğun polis saldırısına rağmen ablukaları aşan kitle alkış ve sloganlarla eylemlerini sürdürmeye devam etti. Kitle bir kez daha işkence, gözaltı ve şiddete karşı ablukayı yıkarak "Bijî Berxwedana Zindana" sloganı attı. Yeniden ablukaya alınan annelerin kafasına polisler tarafından yumruk atılarak işkence uygulandı. Ardından gazeteciler de darp ve tehdit edilerek alandan uzaklaştırıldı, çekim yapmaları engellendi. Çekim yapan gazetecilerin de görüntüleri silmeleri istendi. Aralarında annelerin de bulunduğu ablukaya alınan kitlenin tamamı gözaltına alındı.

İşkenceyle gözaltına alınan 69 kişi sabah saatlerinde serbest bırakıldı.

Polis şiddetine karşı yapılan eyleme polis saldırısı

HABER MERKEZİ- HDP İstanbul İl Eş Başkanı Ferhat Encü'ye polis tarafından tokat atılmasını protesto etmek için bugün Kadıköy'de düzenlenen eylemde HDP Eş Genel Başkanı Mithat Sancar ve HDP'li vekiller polis ablukasına alındı. Eylemde 103 kişi gözaltına alındı.

Açıklama öncesi polis, ilçe bina-

si ve çevresini zırhlı araçlarla kapatırken eylem Kadıköy Kaymakamlığının "yasak kararı" gerekçesiyle engellendi. Polisin ablukaya aldığı ilçe binası önünde sık sık "Ferhat Encü Onurumuzdur", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Polis atılan sloganların ardından kitleye biber gazı sıktı. Bu esnada darp edilerek alandan uzaklaştırılan gazetecilerin de çekim yapmaları engellendi. Gözaltına alınanlar sabah saatlerinde serbest bırakıldı.

Hasta tutsakların sağlık hakkına ilişkin sempozyum düzenlenecek

SEMPOZYUM

Hapishanelerde Sağlık ve Tedavi Hakkına Erişim

25 ARALIK Pazar
10.00-18.00

ŞİŞLİ BELEDİYESİ
NÂZİM HİKMET KÜLTÜR VE SANAT EVİ
ABDİN DİNO SALONU
Adres: Halide Edip Adıvar, Darülaceze Cd.
Şişli/İstanbul

İNSAN HAKLARI DERNEĞİ
İSTANBUL ŞUBESİ

İstanbul@ihd.org.tr 0212 244 44 23

İSTANBUL- Hapishanelerde yaşanan hak ihallaları artarak devam ediyor. Hasta tutsakların sağlık ve tedavi hakkına erişiminde birçok sorun yaşanıyor. Hasta tutsakların

infazları yakılıyor, tedavileri engelleniyor. İnsanın en temel hakkı olan yaşam hakkı ellerinden alınmaya çalışıyor.

Yaşanan sorunlar ekseninde, dışarıda tutsakların sesi olmak ve sahip oldukları haklara dikkat çekmek adına İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nin imzasıyla sempozyum düzenlenecek. Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi'nin de çağrıcısı olduğu etkinlik, "Hapishanelerde Sağlık ve Tedavi Hakkına Erişim" başlığıyla yaşanan sorunlara dikkat çekecek.

POLİTİK GÜNDEM

SEÇİM GİRDABINA DEĞİL DEVİRİM NEHRİNE AKALIM!

Artık her gelişmenin ana bağlamı Haziran 2023'te gerçekleşmesi beklenen seçimler olmaktadır. Bu, devrim hareketinin yetersizliğinin olağan bir sonucudur. Afrika özdeyişinde dendiği gibi Aslanlar kendi hikayelerini yazmadıkça avcılarının hikayeleri dinlenirmiş! Egemenlerin seçim hikayesinin ana bağlam olması halkın kendi hikayesini yazmaktan henüz uzak olmasındandır. Gündemi seçim şamatasının belirlemesi kurtuluş için kendi gücüne dayanmak zorunda olan halkın çaresizliğine işaret eder. Gelişmelerin seyrinin seçimlerin olası sonuçları ekseninde değerlendirilmesi kadar farklı gündemlerin hızla seçimlere bağlanması da politik çıkmazın egemenliği olarak görülmelidir. Bu, kitlelerin bloklar arasında taraf olarak şekillenmesine hizmet eden bir durumdur. Bu sıradanlık içerisinde gerçeklerin kavranması da hiç kuşkusuz imkânsız yakındır.

14 Aralık'ta Ekrem İmamoğlu'nun 2 yıl 7 ay 15 gün cezaya çarptırılarak siyasi "yasak" alması "büyük" olasılığı seçim bağlamı bir gelişme olarak gündeme oturdu. Bu kararla birlikte 6'lı masanın Cumhurbaşkanı adayının kim olacağı tartışması ve de yarışı yeni kapsamlarda değerlendirilmeye başlandı. Karar bir anda çok boyutlu, çok denklemlili kapışmanın düzeyini ve sertlik derecesini ortaya koydu. Zira 6'lı Masa'nın en güçlü adaylarından birisinin hem devre dışı kalması hem de en güçlü aday olarak ortaya çıkmasına imkân sunan bir gelişme söz konusu. Bu gelişmenin 6'lı Masa için sancılı bir mücadeleyi ya da tercihi dayatacak bir yol ayrımı eşiği olduğu dahi söylenebilir.

Meselenin bir boyutu yargının siyaseti dizayn eden gücü veya yetkisidir. Faşist diktatörlüğün tarihinde yargı bürokrasisinin siyasal yaşama ne kadar iç içe geçtiği bir kez daha görüldü ve bu geleneğin sürdürülmesi aşıldığı söylenen eşiklerin henüz aşılmadığını gösterdi. Ayrıca bunun darbelerin tarihte kalmadığının da bir verisi olduğunun kabul edilmesi gerekir.

Osmanlı'dan bugüne yargı bürokrasisi siyasal hayatı, ilişkileri ve bu bağlamda güç dengelerini etkileyen, yönlendiren ve yer yer de dizayn eden güç ve olanaklara sahip olmuştur. Ekrem İmamoğlu kararında da bu bürokrasinin ne kadar güçlü bir yapı olduğu teyit edildi. Bu kararın kimin işine yaradığından çok faşist bloklar arasındaki mücadeleyi kes-

kinleştiren, bloklar içindeki mücadeleyi boyutlandırılan, bu bağlamda taşları yerinden oynatan bir süreci başlatmış olmasıdır. Bu müdahale bir devlet geleneğine işaret etmektedir. Güç dengelerinin kurulması arayışlarının tıkandığı, zorlu etaplara girildiği koşullarda geleneksel bir aracın işlevlendirilmesi ile karşı karşıyayız. Bunun doğuracağı sonuçlar ise güçlerin durumu ele alınışına, mücadele düzeylerine, destek güç edinme kabiliyetine bağlıdır.

Meselenin diğer bir boyutu ise 6'lı Masa'nın adayını açıklamaya zorlanmasıdır. AKP-MHP faşist blokunun Ekrem İmamoğlu'nu tasfiye operasyonundan söz edilse de 6'lı Masa'nın adayının bilinmemesinin bu blokta neden olduğu belirsizliğin aşılma istendiğini konu etmek daha akla uygundur. Bu kararla birlikte aday açıklanma sürecinin hızlanması ve bir an önce seçimlerin belirlenmiş adaylar üzerinden başlatılması sağlanacak; böylece iktidar olanaklarına dayanan müdahalelerin de amacı ve biçimi netleşmiş olacaktır.

Üçüncü boyut 6'lı Masa içindeki çatlakların, çatışmanın belirginleşmesini sağlamasıdır. Bu çatlakların ve mücadelenin ne kadar büyüyeceğini ya da bu yeni durumun çatlakların üstünde daha güçlü bir irade ortaya çıkarma olasılığını yaşayarak göreceğiz. Geçici de olsa çatlakların üzerini kapatma rolünü belirleyecek bir ortaklaşma her zaman mümkündür. Şu var ki CHP içinde de ve CHP ile İYİP arasında da "aday kim olacak" konusunda süren mücadele bu gelişmeyle yeni bir zirve kazanmıştır ve hatta bu mücadele gözle görünür derecede somutlaşmıştır.

Dördüncü boyut, bu gelişmenin AKP-MHP bloku içinde daha kaynaşmış, bütünleşmiş bir politik zemin yaratmamış olmasıdır. Bu blokta gelenek tek şey CHP ve İYİP arasındaki çelişkiyi körüklemek ve elbette adayları Tayyip Erdoğan'ın daha güçlü bir siyasi figür olarak çıktığı koşulları "ilk ve biriciklik" üzerinden bir seçim malzemesine çevirmek ve politik güç devşirme çabasıdır.

Son olarak ise bu gelişmenin geniş kitleleri seçim girdabına dolayısıyla sisteme daha güçlü yedekleyerek, sistem içinde saflaştırarak, kenetleyerek ve gerici partiler lehinde militanlaştırarak dahil etmesidir. Bizce en önemlisi de budur. Bu türden kararlar, durumlar ve gelişmeler kitlelerin sisteme olan tepkisini yine sistem içi güçler etrafında kenetlemeye çok güçlü şekilde hizmet eder. Şu anda olan budur. Ola-

bildiğince seçimlere ve seçimlerdeki değişime endekslenmiş kitleler böylesi durumlarda bu beklentiye daha güçlü şekilde sarılmak eğilimi gösterir. Bu eğilim ise sistemin iki kutba ayrılmış güçleri tarafından örgütlenir.

Bu kararla birlikte 6'lı Masa'nın "Kim aday olacak?" mücadelesi ivme kazanacaktır. Seçim bağlamı bu karar süreci boyunca gündemi işgal edecek, güç dengelerinin değiştirilmesi mücadelesi için politik bir argüman olarak kullanılacaktır. Bunun egemen sınıfların geniş kitleleri saflaştırmasında, bu saflaştırmayla sisteminin sigortasını pekiştirmesinde oldukça işlevli bir durum olduğunu da belirtmeliyiz.

Seçim bağlamına oturtulan diğer meseleler ise halkın yaşadığı sorunların niteliğine, boyutuna ve kapsamına işaret eden esas meseleler olmaktadır. Ekonomik kriz ve krizin halka yansımaları öne çıkanlardır. Halkın yaşadığı ekonomik sorun AKP-MHP blokunun beceriksizliğiyle, özgün ekonomi-politikalarıyla açıklanamaz. Bu anlamda faşist kliklerin bu ekseninde ortaya koydukları çözümler, vaatler seçim denkleminde hapsedilemez. Zira emperyalizme göbekten bağlı yarı sömürge yapı ve ona sosyal-ekonomik dayanak oluşturan yarı feodal sistem krizde bir sürekliliğe işaret eder. Krizin derinliği, halkın yaşamındaki yıkıcı sonuçları ve etkileri kökünden kazınması gereken bir sistem gerçekliğine işaret eder.

Benzer şekilde faşist diktatörlüğün şovenizm histerisi, Kürt düşmanlığı ve yönelimi, çeşitli milliyetlere ve inançlara yönelik saldırganlığı dümeninde kimin olduğundan bağımsız olarak onun kurucu felsefesinde ve ihtiyaç duyduğu siyasal niteliklerde aranmalıdır. Bu noktada atılan adımlar, hayata geçen saldırılar, ortaya çıkan yumuşamalar seçimlere bağlanmış kararlardan ibaret değildir. En fazla seçimlerde de kullanılacak meselelerdir. Bunun dışında bir ele alış ve yaklaşım devlet gerçekliği, devletin tüm kliklerinin bu meseleyi bir varoluş sorunu olarak tanımlama tutumunu karartmaya hizmet edecektir.

Seçimler bağlamına oturtulan ya da sadece AKP-MHP faşist blokunun boynundaki değirmen taşıymış gibi sunulan bir başka mesele de İsmailağa Cemaati'ne bağlı Hiranur Vakfı kurucusu Yusuf Ziya Gümüşel'in, 6 yaşındaki kızını müridi Kadir İstekli ile "evlendirmiş olmasında" gördük. Bu durumun bir istisna olmadığı da

gerici bir kliğin cemaatleri güçlendirilen siyasetinin ürünü olarak ortaya çıkmadığı da açıktır. Bu, egemen sınıfların üzerine oturduğu sosyal-toplumsal-ekonomik sistemin dini ve feodal yapısının kadına ve çocuğa bakış açısının uç vermiş bir sonucudur. Faşist diktatörlük feodal yapının en barbar biçimlere bürünmüş erkek egemen bakış açısından beslenen bir felsefeye sahiptir. Toplumsal yapının bu gerici yanını ekonomik ve sosyal ilişkilerle besleyen, hukuk ve yargı sistemiyle koruyan ve onu yeniden üreten bir siyasal iktidardır söz konusu olan. Bu toplumsal yapının gerici yanı kadınlara yönelik aşağılık bir baskıcılıkla, dolayısıyla bir düşmanlıkla kodlanmıştır. Kutsanan aile yapısı, korunan ve desteklenen tarikat ve aşiret hiyerarşisi, eğitim sistemi, hukuk mekanizması ve bir bütün topluma empoze edilen ve siyasallaştırılan değer yargıları bu yapıyı koruyan sert bir kabuk gibidir. Feodal ilişkilere dayalı mülkiyet ilişkileri ve sömürü biçimleri ise bunun özüdür. Bu öz ve kabuk cinsiyetler sorunu ve cinsiyetler arası çelişki "ufağın rızasını", "babanın onayını" almayı yeterli olarak tanımlar. Kız çocuklarına yönelik cinsel suçların gizlenmesini toplumsal açıdan zaruri bir durum olarak değerlendirir. Kadına şiddeti, taciz ve tecavüzü esasta tahrikle açıklar. Bu yaklaşımların tarihsel bir arka planı, mide bulandırıcı bir serüveni ve durmaksızın hayata geçen bir sürekliliği vardır. Klikler arası mücadelenin bu argümanının da seçimler bağlamına oturtulamayacak bir toplumsal ve siyasal karakteri vardır.

Kökünden parçalanması gereken, ortadan kaldırmak zorunda olduğumuz bir sorundan söz ettiğimiz kuşkusuzdur.

Kuşkusuz bu ancak örgütlü bir mücadele, hak arayışını içeren bir hareket ve tüm dayanakları yıkacak bir devrim sorunu olarak görülmelidir. Sorun laiklik-şeriat tartışması, ilişkisi ya da ilericiliği ve gericiyi denkleminde değildir. Bu kadına yönelik şiddeti, cinsel suçları ve erkek egemen baskıyı hafifleten bir yaklaşım oluşturulmasını getirecektir. Ancak devrim ve devrim için örgütlenme bilinciyle doğru hedefe yönelmek olanaklıdır. Seçimleri aşan sorunların ve çelişkilerin seçim mücadelesine ve seçimlere payanda yapılması halkın değişim arayışlarını karartıp dağınık ve örgütsüz, yanlış hedefler ve yönelim belirlenmesini sağlayacak durumlar yaratacaktır. Buna izin vermeyelim, halkın gerçek kurtuluş mücadelesini yükseltelim.

2022 Özeti: Kriz, Sömürü, Sefalet ve Direniş

2022 yılı hâkim sınıflar ile işçi sınıfı arasındaki çelişkilerin derinleştiği, sömürü çarkının sağır edici gürültüsüyle başladı. Kovid-19 pandemisiyle kılıf uydurulan hak gaspları, işten çıkarmalar ve pandeminin yarattığı yeni sömürü alanları 2022'de de büyüyerek devam etti. Kapitalist sistemin gizleyemediği resesyon durumu dünya genelinde işçi sınıfı ve emekçilerin emeğine pervasızca saldırıları beraberinde getirdi. Bu saldırılar gıda ve tarım alanında da derinleşerek köylüler nezdinde de yıkıcı sonuçlar ortaya çıkardı. Egemenlerin Rusya-Ukrayna savaşı ile üstünü örtmeye çalıştığı kapitalist üretimdeki durgunluk gıda ve enerji krizi denilerek örtülmeye çalışıldı. Yarı sömürgelerdeki ekonomik-siyasi kriz emperyalistlerin onlar üzerindeki sömürü politikalarını ve tahakkümü arttırmalarına hizmet etti. Çelişkilerin iki sınıf -proletarya ve burjuvazi- için de uzlaşmaz noktalara ulaşmasıyla, sınıflar arası mücadele de çetinleşti. 2022 yılı işçi-emekçi sınıfların sömürü ve baskılara karşı haklarını korumak amacıyla sergilediği direniş ve buna karşılık egemen sınıfların yeni saldırılarını hayata geçirmek istediği bir mücadele arenasına dönüştü.

Türkiye 2022'ye, yılın ilk saatlerinden itibaren birbirini izleyen zam furyaları ile başladı. Emekçiler yeni yılı, elektrige yüzde 50 ila yüzde 132 oranında, doğal gaza ise yüzde 25 ila yüzde 50 oranında gelen zamlarla karşıladı. Üretim maliyetlerinin artması komprador burjuvazinin işçi-emekçiler üzerindeki tahakkümünü artırmış ve en temel hakların gasp edildiği ve emekçiler aleyhine, her şeyin daha da geri noktalara itildiği bir tabloyu ortaya çıkarmıştır. Zincir marketlerin ısınma haklarını elinden aldığı işçile-

rin duyurdukları gerçekler ve zamlara karşı ses çıkaran esnafın gözaltına alınması yılın gidişatını da baştan belli etti. Ancak egemenler, saldırılarının karşısında işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle ve grev pratikleriyle karşılaştı. 3 Ocak'ta metal işçileri düşük ücret dayatmalarını kabul etmeyerek yüz bine yakın kitleyle Kocaeli'nde buluştu. Onları Mersin Tarsus'ta pazarıcı 200 kadının iş bırakma eylemi izledi. İşten çıkarmaların yoğunlaştığı süreç, fabrikalar önündeki direniş çadırlarının da sayısını artırdı. OPPO'da işten atılan işçiler, haklarını alana dek fabrika önünden ayrılmayacaklarını belirterek kararlı bekleyişlerini sürdürdü. Eylemler Türkiye'nin dört bir yanındaki emekçilerin emek mücadelesiyle sürdü. 1 Ocak'ta yürürlüğe giren ve tütün ticaretini tekelleştiren karnameyle birlikte Malatya'da tütün işçileri "Tütünüme, Emeğime Dokunma" diyerek sokaklara çıktı. İşçi sınıfının mücadelesi karşısında patronların onursuzca saldırıları da sürdü. Bir inşaat işçisinin patronun arabasının kirlenmemesi için bagajda yolculuğa zorlanması işçi sınıfının mücadelesinin haklılığını bir kez daha gösterdi. Farplas'ta da patronun yıllık 50 TL'lik zam yapması işçilerin iş durdurma eylemine takıldı. Grevin kaçınılmaz bir hal almasıyla direnişe geçen Farplas işçisi gözaltı ve saldırılarla susturulmaya çalıştı. 200 Farplas işçisinin gözaltına alınması direnişi dindirmek bir yana daha da körükledi. Fabrikada ve sokakta, patronun ve devletin saldırıları altında ezilen işçi sınıfının geleceksizleştirilmek istenen yarınlarına tanıklık ettik. Muğla'da zabıtalardan baskısına maruz kalan kömür işçisi kendi bedenini ateşe vererek yaşamını yitirdi. 2022'de işçi sınıfına biçilen intiharları yıl boyu

omuzlarımızda taşıdık. 15 yaşındaki mevsimlik tarım işçisi çocuğun intiharı ise belki de omuzlarımızdaki en ağır yük ve öfkeydi. Hak gasplarının üretimin ve emeğin olduğu her yerde kendini göstermesiyle birlikte ülkenin her yanında emeğin farklı kollarındaki işçiler seslerini göğşe taşıdı. Seslerden diğeri de Divriği'de 600 demir maden işçisinin mücadelesinde yükseldi. Antep'te ise araçları yolda mahsur bırakan kar yağışını fırsat bilerek 16 saat aç karnına çalıştırılan işçiler evlerine yürüyerek dönmek zorunda bırakıldı.

Pandemi ile başlayan ancak "vicdan" kılıfıyla geçirilen sağlık alanındaki hak gaspları, Erdoğan'ın "giderlerse gitsinler" çıkışıyla birlikte uzlaşmaz hale geldi. Bunun ardından birçok sağlık emekçisi istif ederken birçoğu da çözümünü yurtdışına göç etmekte buldu. Sağlıkta şiddeti körükleyen devlet politikaları ve egemenlerin şiddeti besleyen üslubuyla sorun içinden çıkılmaz bir hal aldı. Sağlık emekçilerinin ilk protestosu 27 Ocak'ta Beyaz Nöbet ile başladı. Sağlıkta yaratılan ihlallerle birlikte eczacılar da ülke genelinde iş bırakma kararı alarak seslerini duyurmaya çalıştı. Mesleki alanlarda emekçilere yönelen sömürü politikalarının bir diğer durağı da öğretmenlik oldu. "Öğretmenlik Meslek Kanunu"nun kabul edilmesiyle başlayan eylemler devletin orantısız saldırılarıyla karşılaştı; onlarca öğretmen işkenceyle gözaltına alındı.

Emperyalist şirketlerin Türkiye'deki sömürü pratiğinin somut örneği olarak gördüğümüz Akkuyu Nükleer Santrali'ndeki ihlaller, gasplar ve cinayetler 2022'de gündemimizden eksik olmadı. Akkuyu'da maaş alamayan işçiler iş bırakarak durumu protesto etti. Rus emperyalistlerin ve yerli iş birlikçilerinin Akkuyu işçisine yönelen saldırıları ise büyüyerek devam etti. Giriş kartları iptal edilen işçilerin şantiye alanına girişi bir gecede yasaklanırken binlerce işçi de işten atıldı. Emek sömürüsünün yoğunlaştığı bir diğer alan çorap işçileriydi. Alpin, Şimşek, Berr, Öztaş ve onlarca çorap fabrikasında binlerce çorap işçisi fiili bir grevle

iş bırakarak eyleme geçti. Devlet ve patron iş birliği ile bazı yerlerde işçilerin karşısına özel polis ekipleri gönderildi. Son dönemde pandemiyle nükeseden ve tüketim alışkanlığı olarak popülerleşen kargo, kurye gibi meslek grubu, emekçileri cinayete varan sömürü koşullarıyla 2022'de öne çıkan alanlardan bir diğeri idi. Yemeksepeti, Getir, Migros Depo gibi kargo şirketi emekçileri kitlesel eylemler gerçekleştirdi. Migros Depo işçilerine yönelik saldırılarda 150'den fazla işçi gözaltına alındı.

2022, TÜİK'in gerçek dışı enflasyon saptamasıyla şekillenen ve emekçinin lehine hiçbir karşılığı bulunmayan zam oranlarıyla geçti. Alım gücünün görülmedik oranlarda erimesiyle her geçen gün daha da alt seviyelere inen asgari ücret, işçilerin ücretlerinden alınan gelir vergisindeki artışlar ve EYT sorunu, 2022'ye damga vuran başlıklar olmayı sürdürdü. İşçi ve emekçileri yok sayan ekonomi politikalarına karşı örgütlenmenin önüne geçmeye çalışan egemenler, sendikacı işçileri işten atarak sendikalaşmaya karşı tehditlerini sürdürdü. Birçok kentte belediye işçileri sendikacı olduğu için işten atıldı. Avcılar, Kadıköy, Bakırköy, Pendik, Antalya, İzmir, İBB ve birçok belediyede çalışan işçiler işten atmalara ve TİS dayatmalarına karşı grev ve eylemleriyle öne çıktı.

Patronların ekonomik istikrarsızlığı ve krizi bahane ederek "küçülmeye" gittiği ancak özünde işçilerin haklarının üstüne yatarak kendi refahını sağlamasıyla binlerce işçinin tazminatsız işten atıldığını gördük. ETF de işte böyle bir hak gaspının sonucu olarak öncülüğünü kadınların yaptığı direnişle 2022'deki işçi sınıfı mücadelesine adını yazdırdı. Yılın son günlerine yaklaştığımızda, 2022'nin ilk kitlesel eylemini gerçekleştiren metal işçilerinin bu sefer greve çıkmalarının devlet tarafından yasaklandığını gördük. Tüm yasaklamalara rağmen eylemlerini gerçekleştiren metal, maden, çorap, kurye, Migros, tarım işçileri ve daha nicelerinin mücadeledeki kararlılığıyla 2023'te de direniş mevzilerinin boş kalmayacağı görülüyor. 2022'nin bize gösterdiği işçi sınıfının, sendikal bürokrasinin de önemli bir başlığı oluşturduğu üzerindeki her türden baskı ve prangayı parçalayabilmek için verdiği ön mücadelelerdi. Öyleyse 2023'te bu yoldan yürünmeli; işçi sınıfı ve emekçilerin kendilerine reva görülen bu ağır koşullardan çıkışı arayışına ön ayak olunmalıdır.

ÇAMBÜKÜ HALKININ DİRENİŞİ SÜRÜYOR

Amasya'da Taşova'ya bağlı Çambükü'nde iki aydır köylülerinin direnişi sürüyor. Verimli tarım arazilerinin üzerine yapılmak istenen Organize Sanayi Bölgesi (OSB) köylülerin yaşam alanlarının hemen yakınında planlanıyor. Yaşam alanlarının yanında olmasının yanı sıra köylünün hayvancılık için kullandığı arazilerinin üzerine kurulmak isteniyor. Köylülerin ortak talebi ise "OSB'nin başka bir alanda yapılması".

Jandarma eşliğinde kepçe ve dozerler arazileri talan ettikten sonra köylüler dayanışma çağrısında bulunmuştu. Bu dayanışma çağrısından sonra çevre örgütleri İstanbul'dan Çambükü'ne yola çıktı. Biz de Yeni Demokrasi Gazetesi olarak talanın boyutunu incelemeye ve köylülerin mücadelelerine tanık olmak için Çambükü'ne gitmeye karar verdik. Taşova'ya yaklaşık 30 km uzaklıkta bulunan Çambükü köyü Yeşilirmak nehrinin hemen yanında yer alıyor. Yeşilirmak'ın yanında yer almasından kaynaklı tarım arazileri verimli alanlar içerisinde bulunuyor. Yıllık yaklaşık 6 ila 8 ton arası bamya üretimi yapan Çambükü, geçiminin büyük çoğunluğunu tarım ve hayvancılıktan sağlıyor. Köylülerin OSB'ye karşı mücadelesinin özü de bu üretimden geliyor. OSB'nin kurulması halinde tarım alanları ciddi zarar görecek ve hayvancılık için gerekli otlak alanlar daralacak veya tamamen yok edilecek. Çambükü köyünün nüfusu yaklaşık 150 civarında. Köyün yanına kurulacak olan OSB ise köyün varlığını ortadan kaldıracak. OSB'nin kurulması halinde yalnızca sanayi alanı olmayacağını ayrıca sanayide çalışacak işçiler için lojmanlar kurulma hedefi de köyün kendisini tehlikeye atıyor.

DAR ÜRETİMİN SONUÇLARI

Taşova'nın genel durumunu inceledi-

ğimiz zaman son birkaç yıl içerisinde ciddi göçler vermiş. Taşova'ya bağlı birçok köy de bu göçler nedeniyle nüfusunun azalmasına neden olmuş durumda. Çambükü de yıllara varan değişimler ile birlikte insan gücü kaybı yaşıyor. Konuştuğumuz bir köylü "Tarım ve hayvancılık yapan son nesil" diyerek üretimi bırakmak değil aksine sürdürme isteği içerisinde olduğunu belirtiyor. Genel coğrafyayı incelediğimizde benzer durum söz konusu. Amasya'nın konumu nedeniyle karayolu ticareti güzergâhı üzerinde yer alıyor. Bu konum Amasya ilçe ve köylerini ticari bir hattın içerisinde alıyor. OSB yapılmak istenilen alan karayolunun hemen yakınında. Dolayısıyla Çambükü'nü ticari dolaşımın önemli merkezlerinden biri haline getiriyor. Köylünün karşı çıktığı nokta burası. OSB'nin verimli arazilerin üzerine konuluşu tarımsal üretimi dibe indirecek. Tek geçim kaynağı buralar olan köylünün sanayi üretimine dahil olması bu koşullarda çok zor. Bir de bunun yanı sıra yıllardır yaşadıkları, ürettikleri alanlar bir anda yok olacak. Zorunlu göçe ve terk edilmeye mahkûm bırakılacaklar.

"OSB'YE KARŞI DEĞİLİZ"

Köylüler sık sık "OSB'ye karşı değiliz" vurgusu yapıyor. Bunu yapmalarının sebebi de sanayinin getirmiş olacağı muhtemel pazar alanı. Fakat köylüler karşı çıkmamakla birlikte söyledikleri diğer şey "OSB'nin fayda için değil rant için yapılması" oluyor. Bu faydayı incelediğimizde sermayeye açılan rant kapıları ve rant kapılarını açan devletin siyasi yapıları karşımıza çıkıyor. Devletin politikaları sermayenin çıkarları ile uyumlu ilerliyor. Köylülerin itirazı da buradan yükseliyor. Köylüler "üretimin desteklenmesini", "yatırımların tarım ve hayvancılığa destek sağlanmasını" talep ediyor.

Fakat özellikle Amasya Valisi Mustafa Masatlı köylülerin üzerinde ciddi bir baskı kuruyor. Köylüler, valinin bu ısrarının ardında yatan durumu ise daha çok "yandaş grupların palazlanması" üzerinden değerlendiriyor. Türkiye'de birçok OSB ise bu düzlemde inşa ediliyor. Araziler birleştirilerek tarım alanları yok ediliyor. OSB'nin kurulmasına verilen teşvikler, krediler ile sanayi alanları inşa ediliyor. Ve ardında üretimi kısır, sürdürülemeyen harabeler bırakılıyor. Köylüler de buna vurgu yapıyor. Dünyada gıda krizi varlığını sürdürürken neden tarım arazileri yok edilmek isteniyor? Elbette ardındaki mesele: patronlara sunulan kâr olanakları...

"TARIM VE HAYVANCILIK YAPMAK İSTİYORUZ"

Köylüler hep bir ağızdan şunu dile getiriyor: "Biz üretmek istiyoruz, üretimi seviyoruz." Köylüler geçimini uzun yıllardır tarım ve hayvancılıktan sağlıyor. Yaşamları bunun üzerinden şekillenen köylülerin üretimi hiçe sayılarak adeta "burayı terk edin" deniliyor. Birkaç yıldır özellikle tarım arazileri ciddi bir biçimde yıpratıldı. HES, OSB, JES inşaları verimli tarım arazileri üzerinden yükseliyor. Rize İkizdere, Amasya Çambükü, Aydın Mezeköy, Konya Çavuşçugöl, Tokat Akbelen, Erzincan İliç, İzmir Marmariç gibi birçok alanda köylüler üretim alanlarını korumak için mücadele verdi, veriyor. Ortak noktaları da tarım arazilerinin yok edilmesi, üretim alanlarının talan edilmesi... Bugünkü koşullarda tarım alanları komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının "vicdanına" kalmış durumda. Bugün bu "vicdan" küçük ve orta ölçekli üretim yapan köylüyü baskı altında tutuyor. Yıllardır üretim yapan köylü bir anda "kamulaştırma", "arazileri birleştirme" politikalarıyla dımdızlak bırakılıyor. Sonrası ise mu-

amma. Köylü ya göç edecek ya da sınırlı alanlarında az üretim yapacak...

Çambükü'nden edindiğimiz deneyim de daha çok bu düzlemde. Komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına açılan rant kapılarına karşı direnişi örgütlemek gerekiyor. Üretim yapmak isteyen köylünün tepesindeki ceberrut olan bu egemen sınıflara karşı direnişler büyütülmelidir. Çünkü egemen sınıflar ile köylünün arasındaki çelişki böylesi zamanlarda daha fazla görünür olmaktadır. Bu görünürlük çelişkileri örgütlemek için olanaklar sağlamaktadır. Çambükü'nde olduğu gibi... Köylüler yıllardır "devlet daima köylünün arkasındadır" demagojisi ile aldatılmıştır. Jandarma komutanının "Devlet isterse biz geliriz" söylemi de hafızalarda henüz tazedir. Köylünün bu çelişkisi kendiliğinden hareketi ile mücadele göstermektedir. Çambükü'nde de önemli olan buydu. Köylüler kendiliğinden örgütlenerek mücadele pratikleri sergiliyor. Söylemlerde ortak bir tavır sergilemeye çalışıyorlar.

Bu ortak tavrın içerisindeki devrimci olanı bulmak ve örgütlemek gereklidir. Son yıllardaki köylü hareketlerinin birçoğu bu temelde gelişti. Devam eden veya oluşabilecek dinamikler karşısında doğru söylemleri edinmek için hareketlerin yapısının incelenmesi gerekmektedir. Ancak incelenip, bağ kurulabilirse bu hareketlere dahil olabiliriz. Çambükü köyü halkının direnişi sürüyor. Jandarma eşliğinde dozer ve kepçelerin bir kez daha gelmesi bekleniyor. Çambükü köyü halkı jandarmanın saldırısına karşı daha bilinçlenmiş durumda. Ziyarete gelen herkesi de olası saldırılara karşı dayanışmaya çağırıyor ve elbette seslerini duyurabildikleri herkesi.

KRİZİN ECZANELERE ETKİLERİ

Eczacılar Ne Diyor?

TC'nin içinde bulunduğu ekonomik kriz halkın yaşamını her alanda etkiliyor. Halkın sağlıklı bir şekilde yaşamını sürdürmesi imkânsız hale gelirken tedaviye mahkûm eden sistem bu yolu da eksik bırakıyor. Artan enflasyon ve yoksulluk halkın yaşam koşullarını gitgide kötüleştiriyor. Zaten sağlığa erişimi zor olan halk ilaçlara erişimde de sıkıntı çekmeye başladı. Hastanelerde randevu bulamama, nitelikli tedavi görememe ayrı sorunlarken aynı zamanda eczanelerde görülen ilaç krizi de gündeme geliyor. Zaten ilaçların son derecede pahalı olduğu bir zamanda ilaç tedarik edememe sorunu gelişti. Halk eczane eczane dolaşarak ihtiyacı olan ilaçları bulmak zorunda bırakıldı. Sonrasında devlet buna "çözüm" olarak ilaçlara yüzde 36 zam yaptı. Birçok depo elinde mevcut olan ilaçları zamdan sonra piyasaya sürdü ve bu süreç yine zengin zenginleştiği duruma denk düştü. Biz de Yeni Demokrasi Gazetesi olarak ilaç tedarik krizini İstanbul'da ve Tokat'ta bulunan eczacılarla konuştuk.

Yeni Demokrasi: *Son zamanlarda ilaç tedarikindeki sorunlar birçok probleme yol açıyor. Bu sorunların geçmişte de yaşandığını biliyoruz ancak bu seneki tedarik krizini nasıl açıklıyorsunuz?*

Tokat'tan Eczacı: Türkiye birçok alanda olduğu gibi ilaç tedarikinde de dışa bağımlı bir ülke. İlaç Fiyat Kararnamesi (İFK) adında bir çerçevemiz var ve bu kararname yıllardır güncellenmemiş ki örneğin 2009 yılında euro

2,1 iken İFK'da kur 1,99 olarak belirlenmiş. Arada ciddi bir fark olmadığı için daha önce ekonomik krizler yaşansa da ilaç tedariki bundan önemli ölçüde etkilenmemişti. Ancak bu yıl euro 19'lara dayandığı halde İFK'da euro 7,86'da kalmıştı. Bu dengesizlik sonucu Türkiye ilaç ve hammadde bulmakta zorlandı.

İstanbul Tuzla'dan Eczacı: Genel ekonomik düzen kötü olduğu için bu ilaç piyasasına da yansıyor. Güncel euro kuru 19 TL iken sabit kur 10.67 olması zaten durumun böyle olacağını belli etmektedir. Belli başlı ilaçlarda tedarik sorunu her zaman olabilir. Ancak bu sorunun temel olarak düzenli reçete edilen antibiyotik ve ağrı kesici ilaçların olması normal kabul edilemez.

İstanbul Avcılar'dan Eczacı: 2009 yılından beri çalışan biri olarak gördüğüm en büyük kıtlık diyebilirim. Bu krizin öyle kolay bir şekilde geçeceğini de düşünmüyorum çünkü halihazırda uygulanan politikalara baktığımız zaman şubat ayında yapılacak zammı bu aya çekerek eczaneleri rahatlatmayı düşünüyorlar. Bu eczaneler şunun farkında bu yapılan zamlar hastalara yük olduğu kadar eczanelere de yük.

YD: *İlaç tedarik krizine "çözüm" olarak ilaçlara yüzde 36 zam yapıldı. İktidarın bu "çözümlerinin" karşılığı nedir?*

Tokat'tan Eczacı: Daha önceleri ilaç yokluklarında biz eczacılar sorunlarımızı dile getirirken yalnız da kalıyor-

duk. Zincirleme sorununun son ayağı olan eczanelerimizde halkla karşı karşıya kalıyorduk. Sanki sorumlu bizmiş gibi fatura bize kesiliyordu. Ancak son süreçte sadece kendi hakkımızı savunmadığımız, halkın da "ilaca erişim hakkını" savunduğumuz anlaşıldı. Halk en yakın sağlık danışmanını yani eczasını yalnız bırakmadı. Sesimiz bir nebze de olsa duyuldu. Geçici de olsa çözüm sunuldu.

İstanbul Tuzla'dan Eczacı: Sadece geçici bir rahatlama sağlar. Uzun vadede çözüm olamaz çünkü eczacılık bir meslektir, normal esnaf olarak değerlendirilemez. İFK değişmedikçe bir iyileşme yapılmış sayılmaz.

İstanbul Avcılar'dan Eczacı: Ticari bir kafa ile düşünecek olursak gelen her zam bizim kâr oranımızı düşürüyor. İnsani olarak düşündüğümüzde de insanlar artık ilaç, çocuklarına mama alamıyor ve insanlar her eczaneye geldiğinde ağlayarak çıkacak pozisyonda. Bu aşırı gerginlik eczane çalışanlarına, eczacılara sağlıkçılara psikolojik veya fiziksel şiddet olarak yansıyor.

YD: *Ekonomik kriz içerisinde sürekli zam furyası gerçekleşiyor. İlaçlar da bunlardan bağımsız değil. Halkın sağlık hakkına ve ilaçlara erişimi her geçen gün zorlaşıyor. Çözüm önerileriniz nelerdir?*

Tokat'tan Eczacı: Zamdan sonra gördük ki yapılan fiyat artışı SGK'nin ödediği kısma neredeyse hiç yansımamış; büyük ölçüde fiyat farkı şeklinde halkın cebinden ödediği kısma

yansımış. Zaten ekonomik darboğazda olan halk daha fazla ilaç katılım payı ödemek zorunda bırakılmış. Yani İFK'de yapılan düzenleme kesinlikle yeterli değil. Adil bir fiyatlandırma politikası ile vatandaş da düşünen 100 TL'lik ilaca sigortası olduğu halde 80 TL ödemek zorunda kalmadığı bir düzenleme yapılmalı.

İstanbul Tuzla'dan Eczacı: Yılda bir kez değil üç ay aralıklarla euro kuru güncellenmelidir. İFK eczacılık mesleği onuruna yakışır bir kâr marjı ile sürekli hale getirilmelidir. Türkiye ucuz ilaç piyasası haline getirilmemeli ve ilacın fiyatı düzenlenirken sadece firmalar ve devlet değil, eczacıların görüşünü eşit derecede önem verilmeli.

İstanbul Avcılar'dan Eczacı: Bu da bizlere gösteriyor ki Sağlık Bakanlığı yani iktidar çözüm olarak hiçbir şey sunmuyor. Çözüm önerisi olarak öncelikle halkın sırtından insanler, sağlıkta özelleştirmeden ziyade kamulaştırmaya gitsinler. Sağlık bakanı olarak bir patronu o koltuğa oturtmasınlar ve eczaneler için yıllardır değiştirilmeyen kur farkının düzenlenmesi bu kur farkının nelere yol açtığını iyice düşünsünler. Bu sayede bir ülkede üretim olmadan devamlı olarak mahkûm olacaklarını belirtmek istiyorum. Bunların hiçbirini yapamıyorlarsa da savaş çığırtkanlığı yaparak diğer ülkelerle aralarını bozmasınlar böylece mahkûm oldukları ilaca ulaşabilirler belki.

TARIM ARAZİLERİNDEKİ YABANI OTLAR VE DİRENİŞ TOHUMLARI

1 5 Ekim 1953'te "Tarımda Karşılıklı Yardım ve Kooperatifleşme Üzerine" gerçekleştirdiği konuşmasında "Eğer köylük bölgelerde mevzileri sosyalizm işgal etmezse, kaçınılmaz olarak kapitalizm işgal edecektir." der Mao Zedung. Kapitalist yöntemin üretimi artıracığı yok sayılmaz ancak Mao, bu yöntem ile artışın uzun vadeli ve acı verici olacağını vurgular. Yarı sömürge yarı feodal sosyo ekonomilerde tarım faaliyetlerinde kapitalist yöntem bir tercih değil, uluslararası tekellerin ve yerli işbirlikçilerinin zorunlu yöntemi olarak karşımıza çıkar. Türkiye'de tarım arazileri üzerine inşa edilen OSB (Organize Sanayi Bölgesi), JES ve HES gibi işletmeler de bu zorunluluğun sonuçlarıdır. Egemen sınıfların çıkarlarını koruma amacı da taşıyan bu işletmelerle birlikte tarım emekçilerinin, üreticilerin açık saldırılara uğradığını görüyoruz. Bu her kapitalist adımın kaçınılmaz sonudur.

Tarihsel süreçte dönem dönem ezen ve ezilen sınıflar arasındaki çelişkilerin derinleştiğine tanıklık ettik: 1990 yılında filizlenen, '96'da kitleselleşen ve 2000'li yılların ortalarına kadar sürdürülen çeşitli eylemler, köylülerin nüfus sayımını boykot ederek katılmaması, maden işgalleri, direnişçilerin kendilerini Boğaziçi Köprüsü'ne zincirleme gibi pratikleri de barındıran Bergama direnişi yakın tarihteki örnek olarak hafızalarda hâlâ korunmaktadır. O günden bugüne değişmeyen iktisadi yapı bugünkü köylü direnişlerinin kavranmasında bize rehberlik etmeye devam etmektedir. Bu direnişlerde yarı sömürge yarı feodal sosyo ekonomik yapıda köylülerin çelişkilerinin somut yansımalarını gördük ve görüyoruz.

TARIMA ÇÖKEN SERMAYE VE DİRENİŞ

Bugün sömürünün coğrafi adı değişse de var olan gerçekliğin, ekonomik-siyasi koşulların değişmemesi nedeniyle direnişler de hemen hemen aynı niteliklere sahip biçimde yaşanmaktadır. Son süreçte kapitalist dünyanın üretim hacminde yaşanan

duraksamayla birlikte pazarın yeniden canlanması için saldırılar özellikle ekonomik ve siyasi olarak bağımlı konumda bulunan ülkeler üzerinde artırdı. Bu saldırılar "krizin" de bahane edilmesiyle gıda, enerji gibi alanlarda yoğunlaştı. Türkiye'de ise 2020 yılından itibaren OSB, JES ve HES yapımlarındaki belirgin artışın başlıca nedeni emperyalistlerin bu alanlarda izlediği sömürge politikaları bulunmaktadır. Sermayesi kapitalist üretim tarzı bakımından gelişkin ekonomik yatırımlara yeterli olmayan Türkiye, emperyalistlerin yarı sömürgelerdeki sömürü politikalarına uymak ve bu politikaların belirlediği koşulları şartsız olarak kabul etmek zorunda kalmaktadır. Bu politikaların hayata geçirildiği başlıca yerler Edirne, Erzincan, Balıkesir, Adana, Amasya ve Ordu oldu.

Edirne'nin Uzunköprü ilçesinin Kavacık Köyünde yapılmak istenen OSB'ye öncülük eden Uzunköprü Ticaret ve Sanayi Odası, Belediye ve İl Özel İdaresi devletin bu sömürü politikalarındaki yerini açıkça ortaya serdi.

Balıkesir Bandırma'da ise büyük bölümü birinci sınıf tarım arazisi olan 40 milyon metrekarelik alana yapılmak istenen metal ihtisaslı OSB için 40 bin liraya istimlak edilip kamulaştırılan arazilerin milyonlarca liraya satışa sunulması, sınıflar arası çelişkiyi somutlaştırmaktadır.

Ordu'nun Altınordu ilçesine bağlı Karapınar köyünde de benzer bir sömürü politikası izlenmektedir. Var olan sanayileşmenin neden olduğu atık ürünlerin "Küçük dereye" boşaltılmasıyla birlikte yaşanan ekolojik tahribat yerel halk tarafından gündeme getirildi.

Son olarak Amasya Taşova'ya bağlı Çambükü köyünde kurulmak istenen OSB'ye karşı direnişe geçen köylülerin maruz kaldığı saldırılar sürüyor. OSB kurulan alanların neden verimli tarım arazileri üzerinde kurulduğu sorusuna cevap da yine organize sanayilerin ihtiyacı doğrultusunda şekillendiğini söyleyebiliriz. Ağırıklı olarak metale dayanan üretim dola-

yısıyla bu ürünlerin soğutulması için su kullanılmaktadır. Su gereksinimi de yeni bir sömürü alanının açılmasıyla karşılanmaktadır: HES'ler. HES'lerin yanında egemen sınıflardan patronlar için maliyet gerektirmeyen doğal su kaynakları iştah kabartmakta ve bu kaynaklar kurutulana dek kullanılmaktadır. Tarım için verimli topraklarla OSB'ler için ücretsiz su kaynaklarının bulunduğu alanlar genellikle kesişmektedir. Bu da doğallığında bir mücadeleyi doğurtmaktadır. Bu mücadelenin yabancısı değiliz. Bu mücadele, egemen sınıfların kâr için sömürüsü ile üreticilerin, emekçi sınıfların yaşam alanları ve hakları arasındaki mücadeledir. JES'lerle amaçlanan da OSB'nin ihtiyaç duyduğu elektriği daha az maliyetle karşılamaktır. Yani, OSB'nin barındırdığı şey Mao Zedung'un dediği gibi uzun süreli ve acı verici bir üretimdir. Bu üretimden kazanan esas güçler ise uluslararası tekeller ve kompradorlar, büyük toprak sahipleridir. Dolayısıyla emekçi sınıflar için herhangi bir kazanım olmadığı gibi onu ve doğayı tüketmek üzerine kurulan düzen söz konusudur.

OSB'lerin verimli tarım arazilerini işgal etmesine, tarım faaliyetlerine karşı gelişen süreçlere detaylı bir örnek olması açısından Çambükü örneğine yoğunlaşabiliriz.

EGEMENLERİN SALDIRISI ALTINDA ÇAMBÜKÜ

Çambükü'nün toplam yüzölçümü 1 milyon dekar. Bu alanın 392 bin dekarı tarım arazisi, 520 bin dekarı orman ve fundalık, 62 bin dekarı çayır-mera-yayla ve yalnızca 77 bin dekarı da tarım dışı alan olarak belirtilmektedir. Bu verilerle bakıldığında Amasya-Taşova'da kurulmak istenen 5. OSB neredeyse köyün tamamını kaplamaktadır. Direnişin sürdüğü Çambükü köyü ise 40 haneye sahip ve köy halkının tamamı bamyaya üreticiliği yapmaktadır. Taşova bamyası coğrafi işaretli, yani yetiştirilen bu bamyalar özel niteliğe sahip ve koruma altında. Köyün temel kaynağı ise hayvancılık. Yapılan son sayımlarda köyde 2750 koyun olduğu saptanmış ve bu sayım

mahkeme tarafından da onaylanmıştır. Bölgedeki arazilerin yüzde 93'ü devlet arazisi olarak belirlendi. OSB alanı ise 790 dönüm. OSB'ye verilen alanın içinde 18 dönümlük mezarlık, 380 dönüm mera alanı bulunuyor. Bunun yanında 32 dönüm alan ise özel mülk olarak karşımıza çıkıyor. Bu alanlar çıkarıldığında OSB'ye 328 dönüm kalmaktadır. Bu sonuca göre bölgedeki arazilerin yüzde 41.51'i devlet hazinesine ait çıkmaktadır. Veriler incelendiğinde 188 dekar 4. sınıf zayıf mera alanı Tarım Bakanlığı tarafından OSB'ye dahil edildi. Bununla birlikte 32 dönüm özel mülkiyete sahip tarım arazisi de kamulaştırılarak OSB kapsamına alınmaktadır. Yani OSB'yi oluşturan alanın 380 dönümü mera, 195 dönümü de fiili mera kategorisinde bulunmaktadır.

1995 yılında bölgede yaşanan sel felaketiyle birlikte devlet ecrimisille paylaştı. Bu tarihten sonra devletin köylülere "sürün, işleyin" demesiyle köy halkı o alanda tarım faaliyeti yürütmeye başladı. Bugüne kadar hiçbir denetim, müeyyide veya hakkında ihbar bulunmayan 550 dekarlık mera alanı OSB yapıma bahanesiyle egemenlerin aklına geldi. Egemen sınıfın çıkarları doğrultusunda belirlenen kanunlar, yine aynı sınıfın çıkarlarına göre işleyişe konulmaktadır. Mera alanı diyerek köylülerin üretimini engelleyen kanun, mera alanını OSB'ye tahsis etmekte bir sakınca bulmuyor. Çambükü'nde daha önce keşif çalışması için atanan bilirkişi raporu beğenilmemiş ve yeni bir keşif için görevlendirmelerde bulunulmuştu. Devlet, kendi görevlendirmesi ve elde ettiği sonuç da olsa egemen sınıfların çıkarlarına aracılık etmeyen her bulguyu ve raporu yok sayarak, sömürüye kılıf uydurma gayretine girişti. Düne kadar köylülere karşı "mera alanı" savunması yapan devlet, bugün mera alanlarını vasıfsız diyerek OSB'ye devretmenin yollarını arıyor. Egemenlerin tüm kurnazlıklarına karşı köylüler, "işgalci değil tarım ve hayvancılık yapıyoruz" diyerek yaşam alanlarını savunuyorlar. Bu direnişle, büyüyen yabancı otlar emekçi sınıfın direniş tohumlarıyla sökülüp atılacak.

HASIMLARIMIZ YOL VERDİ BÜTÇEYE

“* Sizleri tutuklayan, kırbaçlayan kanunlar
Hırsızlığa yol verirler bütün hısımlarıyla”

**Shakespeare*

Bütçe görüşmeleri Meclis’te yoğun tartışmalara sahne oldu. Meclis kelimesinin gerçek anlamıyla yalnızca “sahne” işlevini kursuz bir şekilde yerine getirdi.

Ülke gündemini işgal eden konular Meclis’te hararetli, dahası küfür-lü, kavgalı tartışmalara neden oldu. Görüşmelerin son günü mutat “torba yasa” ile 200 milyar ek borçlanma yetkisi talebinde bulunuldu. Bu borçlanma talebi 2022 bütçesi içindi. Yani 293 milyarlık ek bütçeye yeni bir borçlanma talebi iliştilirdi. 2023 bütçesinin akıbetinin farklı olmayacağını söylemek/iddia etmek için kâhin olmaya gerek yok!

Önceki sayımızda bu bütçenin bir savaş bütçesi olduğuna dikkat çekmiştik. 2023 bütçesi Cumhur İttifakı’nın koalisyon yapısına uygun, bu koalisyonun temsilcisi olduğu işbirlikçi sermaye kesimlerinin çıkarlarını gözetken, esaslı bu olan bir niteliğe sahiptir. Kuşkusuz bu bir sınıfsal tercihtir.

2023 bütçesi yalnızca aktaracağı kaynaklarla sınıfsal niteliğini ele vermiyor, vazgeçtikleriyle de sınıfsal niteliğini çok net bir şekilde göstermektedir. Toplanmaktan vazgeçilen 993 milyarlık vergi dolaylı yoldan sermayeye kaynak transferi anlamına gelmektedir; çünkü bu vergilerin çok büyük kısmı sermaye kesimlerinden alınmaktadır. Söz konusu halktan toplanan vergiler olunca devletin bütün hışımıyla nasıl borç takibi yaptığı herkesin malumudur.

2023 bütçesi bir savaş bütçesidir; çünkü bu bütçe 400 milyar aşkın bir tutarı güvenlik bürokrasisinin hizmetine sunmuştur. Bu kaynak Türkiye Kürdistanı’nda, Irak Kürdistanı’nda ve Suriye Kürdistanı’nda Kürt halkına karşı yürütülen doğrudan savaş için kullanılacağı gibi ülkemizin tamamında işçilerin, köylülerin, emekçilerin hak taleplerini, demokrasi mücadelesini bastırmak ve sin-

dirmek için de kullanılacaktır.

Seçime giderken siyasal iktidarın daha fazla saldırganlaşacağı, toplumu kutuplaştırarak siyaset üretmeye çalışacağı konusunda hemen herkes hemfikir. Dahası Cumhur İttifakı için 2023 seçiminin yakıtı Kürt halkının oyu olamadığı ölçüde kanıdır! Rojava’ya dönük müdahale naraları da Meclis kürsüsünden sarf edilen, Kürtleri hedef alan hakaretler de aynı duyguyu milliyetçi, şoven tepkileri körükleyip geniş yığınları kendi politikaları etrafında birleştirmeyi amaçlamaktadır. Böylelikle muhalefetin eleştirileri de sınırlanmış, dizginlenmiş olacaktır. Söz konusu Kürtler olunca burjuva-feodal partiler hemen falanks düzeni almakta, ara sınıfların bazı kesimleri şoven yüzlerini sergilemekten geri durmamaktadır.

2023 bütçe tartışmaları İçişleri Bakanlığı bütçesi görüşülürken ağız lağım çukurunu kışkırtan Süleyman Soylu’nun şovuyla sert tartışmalara sahne oldu. Bağırıp çağırmaktan, hakaret etmekten başka bir meziyeti bulunmayan -gerçi diğer bir meziyeti de suç dünyası ile fotoğraf albümünün olması- Süleyman Soylu eleştirileri bu şekilde karşılıksız bırakabilirdi, öyle de yaptı.

Kayyım atanan belediyelerin haklarında yürütülen soruşturmalarda tek bir somut belge bulunamaması kendine hatırlatıldığında Soylu gerici, cinsiyetçi, şoven, faşist dilini kendine kalkan yaparak şovunu sergilemekteydi. Tartışmalar sıcaklığını korurken İBB Başkanı İmamoğlu’nun yargılandığı davadan ceza çıktı. Kürt belediye başkanlarının yerine kayyım atanırken görmezden gelenler bir anda halk iradesini ve bu iradeye darbe yapılamayacağını hatırladılar. Kürt siyasetçiler haklı olarak kendilerine dönük saldırılara dikkat çektiler; ama nafile. Çünkü şovenizm yalnızca gerici duyguları besleyip körüklemez; gözleri kör, kulakları sağır eder!

Yaşanan tam da budur.

Soylu’nun dili, tavrı, şovu bu bütçenin özetidir aslında. Soylu şovuyla, söyledikleriyle yalnızca 2023 bütçesinin provasını sunmuştur. Bütçeyi nerede ve nasıl kullanacaklarını kendi “dar şovunda” serilemiştir... Güvenlik bürokrasisinin bu en pespaye karakteri her şeyden önce Kürt karşıtlığını kendine görev edinmiş, Kürt kanını seçimin, haliyle siyasal iktidarın yakıtı yapan geleneksel devlet politikasının eldeki en işlevli; fakat en düşük profilli karakterlerinden birisidir.

Bütçe görüşmelerine damgasını vuran diğer bir gündem de Hiranur Vakfı’nın adının karıştığı olayda bir kız çocuğuna yıllarca tecavüz edilmesidir. Bu tecavüz olayı ülke gündemini sarsmıştır fakat siyasal iktidar başta tepkisiz kalmış akabinde üstünü örtme niyetli açıklamalarla geçiştirmeye çalışmıştır.

İsmailağa Cemaati bağlantılı, Hiranur Vakfı başkanı baba Yusuf Ziya Gümüşel’in 6 yaşındaki kızını müridi ve iş ortağı, damadı olması nedeniyle ayrıca halefi Kadir İstekli ile “evlendirdiği” haberi Diyanet’in bütçesinin yüzde 123 artışla yaklaşık 36 milyara ulaştığı bir sürece denk geldi. 2023 bütçesinde Diyanet’in yanı sıra “Din Hizmetleri ve Yaygın Din Eğitimi Programı” için 31 milyar, MEB’e ayrılan bütçeden “kâr amacı gütmeyen vakıflara” 4 milyar, ayrıca yine MEB’in bütçesinden ilköğretim ve lisede “din eğitimi” için 33 milyar kaynak ayrılmıştır. Cumhurbaşkanlığı bütçesinden de “kâr amacı gütmeyen vakıflara” kaynak ayrıldığını hatırlatmakla yetinelim. Bu kalemlerin önemli bir kısmının gerek hizmet alımı yoluyla gerekse doğrudan tarikat/vakıflara aktarılacağına kuşku yok.

H.K.G’nin yıllarca sistematik tecavüze uğraması hem Diyanet’in bütçesini hem de tarikatları tartışmaya açtı.

Tarikatların tartışılması olumlu olsa da yeterli değildir. Her şeyden önce bu oluşumların hangi ilişkilerin ürünü olduğunu ve bunların hangi ilişkileri sürekli, yeniden ürettiğini ifade etmek gerekiyor. Bu örgütlenmeler tepeden tırnağa feodal örgütlenmelerdir. Engels bir keresinde “Hukuki, felsefi ve dinsel düşüncelerimiz belirli bir toplumdaki egemen iktisadi ilişkilerin daha yakın ya da daha uzak filizleridir.” diyordu. Kısacası belirli bir sosyal ilişkiye dayanıp o ilişkiyi yansıtmaktadırlar.

Burjuva-feodal partilerin hepsi bu tarikatlarla ilişkilidir. İkinci klik bu kesimlere daha fazla yaslanmakta, onların sözcülüğünü daha “tutarlı” bir şekilde yürütmektedir. Yani AKP’nin sosyal tabanının önemli bir kesimini bunlar oluşturmaktadır. AKP döneminde tarikatların daha fazla görünür olması kuşkusuz AKP’nin bu kesimlere daha fazla alan açması, olanak sunması ile alakalıdır.

Bu örgütlenmelerin salt dini yapılanmalar olmadığı, istisnasız her tarikatın ticari faaliyette bulunduğu gerçeği tarikatların özellikle tüccar sermayesi ile ilişkisini yansıtmaktadır. Kısacası simbiyotik bir ilişki söz konusudur. Siyasal iktidar ve tarikatlar arasındaki ilişkinin özeti budur.

Meclis’teki tartışmalarda da tarikat gerçekliği bir ölçüde; ama hâkim sınıfları deşifre edecek düzeyde gündem oldu. Cumhur İttifakı H.K.G’nin yıllarca sistematik tecavüze uğramasının gündemi işgal etmesinden oldukça rahatsızdı. Ensar Vakfı’ndaki tecavüz olayından sonra bakan Ramazanoğlu “Bir kereden bir şey olmaz.” demişti. Başka bir tecavüz olayından sonra Bozdağ “Küçüğün rızası var.” diyerek tecavüzcüye yardım elini uzatarak hukuki güvence sağlamıştır. H.K.G’nin yaşadıkları konusunda ise siyasal iktidar sözcüleri ve bu konuda pek sabık olan Temel Karamollaoğlu da çocuğun yaşadıklarından değil tarikatların tartışılma-

ya açılmasından rahatsızlık duydu- lar.

Karamollaoğlu bu konudaki rahatsız- lığını "Hukuk önünde net bir şekilde belirlenene kadar gündeme gelme- mesi"ni temenni ederek dillendirdi. H.K.G'nin yaşadığı sistematik teca- vüzü tarikat gerçeğinden bağımsız tartışmak tarikatları aklama çabası- dır. Bir kez daha tekrarlıyoruz: Bur- juva-feodal partilerin hepsi o ya da bu düzeyde bu tarikatlarla ilişkilidir.

AKP yalnızca bu ilişkiyi görünür kılmıştır. Çünkü ikinci kliğin sözcüsü olarak AKP bu kesimlerin çıkarlarını belli oranda savunmakta, korumak- tadır.

Gündemde yer edinen haliyle bütçe görüşmelerinde tartışmalara konu olan diğer bir başlık da zincir mar- ketlerdi. Cumhuriyet İttifakı bir süreden beridir ülkedeki hayat pahalılığının, enflasyonun sorumlusu olarak başta BİM olmak üzere zincir marketleri gösteriyordu. Gülcenlerle yaşanan kapışmanın ilk kıvılcımı da dersha- nelerden alevlenmişti. Tabii ki me- selenin özü bu değildi. Sonrasında yaşananlar da bunun kanıtıydı.

Cumhuriyet İttifakı enflasyonun sorum- luluğunu zincir marketlere yükleyerek esasta neyi amaçlamaktadır? İlgili marketlerin Cumhuriyet İttifakı'nı destekleyen haliyle ondan beslenen marketler olduğu herkesin malumu. Dahası BİM, ŞOK, A101 tarikat bağ- lantılı marketlerdir. BİM, Erenköy Cemaati'nin ticari kuruluşudur. ŞOK,

Ülkerlerindir ve İslami sermayenin önemli bileşenlerinden biridir. A101 de Erenköy Cemaati orijinli, sonra- sında Gülcenlerle ilişkili Aydınlar grubuna aittir. Migros, Özilhan'ındır. Yani TOGG'un "babayigitlerinden" biridir. AKP destekçisi bu sermaye gruplarının bir anda hedef alınması, BİM CEO'su Galip Aykaç'ın -istifa et- mek zorunda kaldı- hem MHP hem de sokak ayağı mafya tarafından açıkça tehdit edilmesi meselenin özünün görünenden farklı olduğunu anlatıyor.

Zincir marketlerle başlayıp BİM'in üzerine kalan kavga bize ne anla- tıyor? Binlerce mağazası olan bu marketler seçime giderken ucuzluğa zorlanıyorsa kelimenin gerçek anla- mıyla Cumhuriyet İttifakı politik olarak tükenmiş demektir. Bu alandaki ser- maye büyüklüğü dahası Tarım Kredi Kooperatifleri'nin de pastadan pay koparma çabası da unutulmamalıdır. TTK'lerin istenen ilgiyi, başarıyı yakalayamadığı malum. Ayrıca seç- im öncesi tarikatlarla, yandaş ser- maye gruplarına bir mesaj da söz konusu. Cumhuriyet İttifakı etrafında kenetlenme talebi, aykırı eğilimleri tehditlerle hizaya sokma, had bildir- meden de bahsedebiliriz. Meselenin yüzeye vuran görüntüleri şimdilik kavganın kontrollü yürütüldüğünü, neler yapılabileceğinin gösterilerek dış bilendiğini gösteriyor.

Bir türlü çözül(e)meyen EYT sorunu da gündemde. Haliyle Meclis'teki tartışmalara konu oldu. Söz konu-

su sermayenin çıkarları olunca 993 milyarın üstüne çizgi çeken siyasal iktidar, emekçilerin emeklilik hak- kını, sermayeyi mağdur etmemek için nasıl gasp ederim diye taklalar atıyor. Nebati'nin kendisine yönel- tilen EYT'liler sorusunu anlamamış gibi alaycı bir şekilde "EYT,(...) EYT mi?" diye karşılık vermesi her şeyin özetidir aslında. Güvenlik bürokrasi- sine, Diyanet'e garanti kapsamında- ki projelere, tarikatlarla milyarlarca lirayı akıtan, aktaran siyasal iktidar emekçilerin emeklilik hakkını ser- mayeye yük olmasın diye budadıkça buduyor. Erdoğan'ın daha önceleri "çift dikiş olmaz" diyerek tepki gös- terdiği EYT'lileri hatırlaması tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Seçime gider- ken sermayeyi üzmeden EYT'lilerin gönlünü çelmek Erdoğan'a cambaz- lık hünerini sergilemeye zorluyor. Er- doğan'ın işinin kolay olmadığı aşikâr. Sermayenin yükünü hafifletmeden EYT'liler için adım atmak imkânsız.

Türkiye Varlık Fonu da tartışmaların odağıydı. Denetim dışı özelliğiyle merkezi bütçenin yanında ikinci bir bütçe niteliğine sahip TVF kara de- lik gibi kamu kaynaklarını yağmaya açtığı, kamu kaynakları toplanarak borçlanmalarda bu varlıkların te- minat gösterildiği, şeffaflık ilkesinin uygulanmadığı, bütçe dışı olup mer- kezi bütçeden nemalanan bir yapıya sahip olduğu eleştirileri yanıtız bırakıldı.

Bütçe görüşmeleri hem seçim at- mosferine dair işaretler verdi hem de

Cumhuriyet İttifakı'nın esasta hangi kesim- lerin çıkarlarını koru- yup kolladığına, Kürt karşıtlığının hâlâ en popüler, işlevli hizaya sokma, muhalefeti dizginleme argümanı olduğu da anlaşıldı. Ekrem İmamoğlu'na verilen ceza halk ira- desinin gaspı diye muhalefeti birleştirirken seçilmiş Kürt siyasetçilerin yerine kayyım atanması, vekilliklerinin düşürül- mesi, tutuklanmaları geçirilen ifadelerle gündem olabildi an- cak. Muhalefetin de- mokrasi ile sınava bu iki örnek karşısındaki refleksleriyle doğru- dan ilintilidir. Kuşku- suz farklı bir refleks beklemek de ahmaklık olur(du).

Tarikatlar tartışması da muhalefetin sinir uçlarını ele veriyor. AKP sonra- sı bu ilişki muhalefet lehine düzen- lenerek hizaya girmeyen tarikatlar devletin refleksleriyle tanışacaklar- dır. Tarikatlar tartışmasını ilgili ör- gütlenmelerin hangi ilişkilerin ürünü oldukları ve hangi ilişkileri ürettik- lerinden bağımsız tartışmanın isab- etli olmadığına dikkat çekmiştik. Bu bağlamda tarikatların doğrudan DHD'nin tasfiye etmeyi amaçladığı ilişkileri, güçleri temsil eden olu- şumlar olduğu unutulmamalıdır.

2023 bütçesi emekçi kitlelere açlı- ğı, sefaleti reva görürken sermaye kesimlerine, asalaklara, tarikatla- ra milyarlarca lira akıtacaktır. 2023 bütçesi hâkim sınıfların kendi çıkar- larını halkın çıkarıymış gibi gösteril- mesine iyi bir örnektir. Rıza üretme kapasitesini yitiren AKP savaş çıkırt- kanlığı yaparak bir kez daha Kürt karşıtlığını seçimin dinamosu yap- mayı amaçlamaktadır. Cumhuriyet İtti- fakı kitleleri saflaştıracağı, gücünü konsolide edeceği en gerici argüma- na sarılarak şovenizmi kışkırtıp hem muhalefeti dizginlemeyi hem de Kürt hareketini kriminalize ederek zayıflatmayı amaçlamaktadır.

Yazıyı Shakespeare'in sözleriyle bitir- relim: "Yüreğiniz ferah olsun olabil- diği kadar/ En uzun gecelerin de bir sabahı vardır."

TC'NİN TARİKATLARA UYUMLU YAPISI ÜZERİNE (I)

İsmailağa Cemaatine bağlı Hiranur Vakfı'nın kurucusu Yusuf Ziya Gümüsel'in 6 yaşındaki kızını 29 yaşındaki müridi Kadir İstekli ile evlendirmesi ve kız çocuğunun yaşadıkları ortaya çıkınca tarikat yapılanmaları yeniden tartışılmaya başladı. Bu yazımızda tarikat, cemaat ve diğer dini yapılanmaların TC'nin devlet yapılanmasındaki işlevini tartışacağız.

Burjuva devrimleriyle birlikte laiklik Avrupa ülkelerinin devlet yapılanmalarında hayata geçirilirken TC'de tam işlevli hale getirilememiştir. Osmanlı İmparatorluğu'ndan Türkiye Cumhuriyeti'ne doğru yaşanan "yumuşak" geçiş sürecinde çok uluslu Osmanlıcılık ideolojisi Türkleşmeye doğru evrildi; diğer ulusal kimliklerde, dil, din, cemaatlerde "yeniliklere" gidildi. Yenilikler bir "altüst oluş"un parçası olmadı, bu olgular "yeni"nin kendisiyle uyumlu hale getirildi. Ulus devletleşme sürecinde tekke ve zaviyelerin kapatılması hamlesi, esas olarak içinde bulunulan yeni durumun önündeki engellerden biri olan dini ve tabii ki din bağlantılı kitleleri kontrol altına almak için yapıldı. Laiklik bir ilke olarak belirtilmiş olsa da Türk-İslam sentezi, yarı sömürge, yarı feodal sosyo ekonomik yapıyla en uyumlu biçim olarak tanımlanmış, toplumsal yapı buna uygun şekillendirilmiştir. Bu bağlamda devletin belirlediği din ve mezhep dışındaki tüm din ve inançlar baskı görmüş, kamusal olanaklardan yoksun bırakılmış ve zorla asimile edilmeye çalışılmıştır.

Laiklik ilkesinin TC tarihindeki yeri üzerine çokça tartışılmıştır. Gerçeklerden değil de söylemlerden hareket edenler bu tartışmalarda genellikle bilinç bulandıran etkilerde bulunmuşlardır. CHP'nin buradaki "laikçi" rolü anlatıldığı ve yaygınlaştırılmış haliyle sanıldığı gibi midir? Ulus devletleşme sürecinde tekke ve zaviyelerin kapatıldığından bahsetmiştik. CHP'nin 27 yıllık tek parti iktidarının değişmesinden hemen önce bu kanunda bir değişikliğe gidildi. "Türbelerden Türk büyüklerine ait olanlarla büyük sanat değeri bulunanlar Kültür Bakanlığınca umuma açılabilir. Bunlara bakım için gerekli memur ve hizmetliler tayin edilir." maddesiyle değişikliğe gidilen kanunda da aslında şaşılacak bir durum yoktur; çünkü faşist Kemalist devlet ideolojisi İslam karşıtlığı üzerinden de ilerici değildir. Günümüzde dinin bilimsel eğitime etkilerine karşı "eğitimde devrim" olarak nitelendirilen Tevhid-i Tedrisat Kanunu, eğitimi hâkim sınıflar ve ulusun çıkarlarına uyumlu hale getiren bir kanun olmanın ötesine gidememiştir. Yine imam hatip kurumlarının, biçimi değiştirilerek sürekliliği sağlanmıştır. Mu-

hafazakâr kesimi etkilemek isteyen CHP, üzerine giydiği laik ve cumhuriyetçi gömleğine iktidar kapışmasında din süsleri eklemiştir. Dinin "zarsız" olanı kadarını politikalarına ekleyecek kadar çekingen, bazen de AKP'den daha "din özgürlükçü" olduğunu kanıtlamak için "İmam hatipleri biz açtık" çıkışı yapabilecek kadar korkusuz.

Bugün AKP eliyle hareket alanı daha da genişletilen tarikat, cemaat vb. dini yapılanmalar faaliyetlerini önemli derecede alenileştirmişlerdir. İç hiyerarşilerinde üstten alta, alttan üste doğru organlar şeklinde kapalı örgütlenmelerle varlıklarını sürdüren tarikatlar açık faaliyetlerini devlete yaslanarak/devlet destekli gerçekleştiriyorlar. Devletle olan sıkı bağları sayesinde "meşruluk" zemini yaratan bu türden yapılanmalar (mafya ve çeteyi de dahil edebiliriz) örgütlenme özgürlüğünü her alanda kullanmaktadır. Devletin çizdiği sınırlar içinde hareket etseler de bu sınırlar hiç dar değildir! Farklı dönemlerde sistemin ihtiyaçlarına göre politikalarında yön değiştirebilen (ABD-İsrail karşıtlığı, laiklik karşıtlığı, Alevi düşmanlığı vs.) bu yapılanmalar bugün "kutsal aile", çocuk yaşta evlilik, erkeğin üstünlüğünü "sohbet" denilen programlarda propaganda etmektedir. Böylece kitleler "sapkınlık" karşıtlığıyla sisteme örgütlenecek, mevcut toplumsal yapının da sürekliliği sağlanacaktır.

Türkiye'de yaklaşık 30 tarikat olduğu düşünülüyor. Bu 30 tarikatın da kendi içinde cemaatler ve cemaatlara bağlı kolları olduğu hesaba katılınca karşımıza yüzlerce oluşum çıkıyor. Nakşibendi, Nurcu, Kadiri, Rufai, Mevlevi ve Halveti başlıca tarikatlar içinde yer alıyor. Bu tarikatların içinde ekonomik ve sosyal açıdan belirgin bir biçimde öne çıkanlar Nakşibendiler ve Nurcular. Devletin tüm organları içinde mutlak yer bulan bu tarikatlar aynı zamanda belirleyici roller de üstleniyorlar. En son Gülen Cemaati'nden gördüğümüz gibi askeriye, yargı, eğitim, devlet bürokrasisi vb. birçok alanda hem kendi hiyerarşisinde hem de devlet hiyerarşisinde programlı bir örgütlenme içinde bulunabiliyorlar.

Sistemle uzlaşma, sisteme hizmet etme noktasında Nakşibendiler ve Nurcular devlet tarafından verimli bir biçimde kullanılmaktadır. Tarikatların oy deposu olarak değerlendirilmesi, dar bir devlet yapılanması okuması olacaktır. Ağustos ayında Metropoll tarafından yapılan saha araştırmasında halkın yüzde 4,3'ünün bir tarikatla ilişkisi olduğu belirtildi. Bu yüzde 4,3'ün de tamamının aynı sistem partisine oy vermediği açık olduğuna

göre bunların seçimlerde belirleyici bir yeri yoktur.

Devlet eliyle seslerini yükseltebilen bu yapılanmalar sınıfsal köklerine bağlıdır. Geniş kitlelerin sorunlarına dayanmayan, dar grup çıkarlarına hizmet eden tarikatlar egemen sınıfların kontrolündedir. Din ve milliyetçilik üzerine yükselen TC devleti, bekası için bu olguları geliştirmeye devam etmek zorundadır. AKP dönemiyle birlikte halk kitleleri üzerinde dini kullanmada ustalaşan devlet, tarikatlar aracılığıyla kutuplaşmayı derinleştirmiştir. Özellikle eğitim alanında dini yapılanmaların genişçe yeri var.

EĞİTİMDE TARİKATLARIN ROLÜ

Emperyalist-kapitalist dünya düzeninde halk gençliği gelecekle olan ilişkisi dikkate alındığında her zaman hâkim sınıfların hedefi halindedir. Türk hâkim sınıfları da sistemle uyumlu makul gençler yaratmak amacıyla hareket ediyor. "Değerler" safatasıyla birlikte gerçekle olan bağın zayıflatıldığı, dini duygularla insanın üretimle kurduğu ilişkinin zayıfladığı görülmektedir. Ülkemizin yarı feodal yarı sömürge sosyo ekonomik yapısını güçlendiren bu türden yapılanmalar Katar, Suudi Arabistan, Bahreyn merkezli bankalarda ve devlet bankasında bağış topluyor. (Bkz. İsmailağa Cemaati bağış hesapları) Kadının çalışmaması, "ölümlünün" dünyevi olanla ilişkisinin minimuma indirilmesi gibi birçok emirle varlığına yabancı insanlar ve toplumlar yaratılmak isteniyor.

Türkiye coğrafyasında dünyaya gelmiş insan en iyi ihtimalle örgün öğretime başladığı andan itibaren müfredat dersleriyle dini açıdan şekillendirilmeye başlıyor. Tarikatlara mensup kişiler ise çocuklarını örgün öğretime gerek duymadan kurs ve medreselerde okutmayı tercih ediyor. Okul öncesi dönem için de Kur'an kursları aktif bir biçimde işletilmektedir. Yoksul muhafazakâr kesimlerin bulunduğu mahallelerde "apartman kursların" sayısı hakkında resmi bir veri yok. 15 Temmuz darbe girişiminden sonra cemaatlerin hâkim olduğu dershaneler kapatılarak özel okul olduysa da özünde bir değişiklik olmamıştır. Gülen Cemaati'ne ait yurtlar yine aynı tarikatın ya da devlete yakın diğer tarikatların güdümüne girmiştir. Burada da özünde bir değişiklik olmamıştır.

Öğrenci Sendikası'nın Barınma Sorunu 2022 raporuna göre Türkiye'de 3 bin 331 tarikat yurdu bulunuyor. Rapora göre öğrenci sayısı 10 milyonu bulurken devlet yurtları ise sadece 800 bin öğrencinin barınma ihtiyacını karşılayabiliyor. Yine aynı raporda

yer alan bilgiye göre 2006 yılında Türkiye'de bulunan tarikat yurdu sayısı 1723.

Eğitim Bakanlığı, Diyanet ve belediyeler bu yurtlara doğrudan hibe aktarıyor. Vereceğimiz iki örnekle bu hibeleri netleştirelim: İlim Yayma Cemiyeti'ne "kamu yararına dernek" statüsü verilmiş, devletle kurduğu ilişki organikleştirilmişti. 15 Temmuz'dan sonra bu dernek kendilerine aktarılanlarla birlikte 178 "kayıtlı" yurda sahip. Nakşibendi Tarikatı'yla ilişkili Mahmud Esad Coşan Eğitimi Kültür Dostluk ve Yardımlaşma Vakfı da "kamu yararına dernek" statüsü alan dini bir yapılanma. Bu yapılanmaya Üsküdar'da üzerinde devlet yurdu bulunan 12 dönümlük kamu arazisi 30 yıllığına bırakıldı.

Bu yurtlarda çocuklara, gençlere dayatılan ve yaşatılanlar büyük oranda kamuoyuna yansımıyor. Enes Kara'nın intiharı, Nakşibendilerle ilişkili olan Ensar Vakfı'nda 45 çocuğa cinsel saldırı, zorla namaza ve sohbete dahil etme, yıllardır denetlenmeyen Süleymanlıların yurdunda çıkan yangında ölen kız çocukları kamuoyuna yansyanların bazıları. Son olarak Hiranur Vakfı'nda 6 yaşındaki kız çocuğunun evlendirmesi gündemimize oturdu. Tarikatlar hâkim olduğu alanlarda gericiliği örgütlerken devletin olanaklarını kullanıyor ve sistemin yeniden üretilmesine destek oluyor. Üniversitede faaliyet gösteren öğrenci kulüpleri kapatılırken tarikatların yapılanmaları yaygınlaştırılıyor. Öyle ki mevcut iktidara muhalif olan her kesimin yayın organlarına (internet sitesi, basılı yayın, televizyon kanalı vs.) sansür ve kapatma uygulanırken dinci gericiliğin örgütlendiği her türden yayına erişebilirsiniz. Çocuk istismarıyla gündemimize gelen İsmailağa Cemaatinden örnek verelim: Hâlâ aktif olan internet sitesinde Yusuf Ziya Gümüsel'in kurucusu olduğu ve 6 yaşındaki kızını evlendirdiği Hiranur Vakfı'na bağış yapılabilir. Çocuk istismarını etki edebildikleri alanlarda meşrulaştırma "sohbetleri" internete bulunabiliyor.

Yusuf Ziya Gümüsel ve Kadir İstekli için İstanbul Anadolu Adliyesi önünde eylem yapılabilirken aynı saatlerde Çağlayan Adliyesi önünde yapılan tutsak yakınlarının serbest bırakılması eylemine polis saldırıyor. LGBTI+ların İstanbul Üniversitesindeki pikniği yasaklanırken üniversite kapısı önünde yüzlerce dinci gericici kesici ve ateşli silahlarla polis korumasında "katliam yemini" ediyordu.

(Devam Edecek)

TC'NİN ALAMET-İ FARİKASI: KÜRT DÜŞMANLIĞI VE ŞOVENİZM

Rojava üzerindeki savaş tamamlanmasının sesi kısmen de olsa azaldı. TC emperyalist efendilerinden gereken icazeti şimdilik alamadı. İstiklal Caddesi tertibinin yarattığı koşullarla köpürtülen şovenizm rüzgârı, tertibatın inandırıcılığıyla da ilgili olarak uzun süre esemedi. Ağır bir yoksulluğun altında, enflasyon ve zamlarla boğuşan kitleleri uyutmanın bir aracı olarak şovenizmin etkisi bu anlamıyla eskisi gibi uzun sürdürülemiyor. Kitleler gerçek gündemleri olan ekonomik krizin yarattığı tabloyla yüzleşiyor. AKP-MHP faşist diktatörlüğü kitlelerin gerçek gündemleriyle yüzleşmesini engellemek adına Kürt düşmanlığı ve şovenizm kartına sarılıyor.

Faşist diktatörlüğün dümenindeki AKP-MHP faşist bloğunun Kürt düşmanlığındaki mutlak mutabıklığı Kürt ulusal mücadelesine dönük saldırıları aralıksız kılıyor. Bu bağlamda ivmesi dönem dönem düşse de süreklilik kazandırılan bir saldırı konsepti hayata geçirilmektedir. Kürt Ulusal Hareketi'nin legal mücadele alanından, silahlı güçlerine uzanan ve genişçe bir coğrafyada sürdürülen bu imha politikası ile mutlak bir "ezme" hedefi konmuştur. Rojava'dan Irak Kürdistanı'na uzanan geniş bir bölgede Kürt ulusal kazanımlarına karşı TC'nin yoğun bir saldırganlığı söz konusudur. Bu saldırganlık Türk hâkim sınıfları nezdinde "bekaa" düzeyinde ele alınırken salt Türkiye sınırları içerisinde değil tüm parçalardaki Kürtlerin kazanımları da "milli güvenlik" parantezinde değerlendirilerek boğulmaya çalışılıyor. Nitekim TC'nin "100. Yıl"ında Kürt meselesinin tamamen gündemden çıkacağı bizzat faşist diktatörlüğün temsilcileri tarafından dillendirildi. Ancak faşizmin diz çöktürme ve imha etme politikasına karşı meşru bir mücadeleye dayanan direniş çizgisi geride bıraktığımız süreçte öne çıkan esas yan oldu.

AŞILAMAYAN ZAP TC'Yİ SALDIRGANLAŞTIRIYOR

TC'nin savaş bakanı H. Akar ve komutanların "acil kodla" toplandığını geçiyor haberler. Zap, Metîna ve Avaşîn'deki savaşın kumanda edildiği

Kara Kuvvetleri Harekât Merkezi'nden basına yansıyan görüntülerde suratlar asık ve tedirgin. Kuşkusuz adına Pençe-Kilit denilen operasyon başladıktan itibaren böylesi anlara birkaç kez daha şahit olduk. H. Akar daha önce de asker kayıplarının arttığı bir dönemde Irak sınırına giderek benzer bir görüntü vermişti. Ardından yine bilindik demagoji ve hamasi söylemlerle ordusuna moral verirken halkı da şoven söylemlerle uyutmanın hesabını yapıyordu.

18 Nisan'da başlatılan Zap, Avaşîn ve Metîna'ya dönük operasyonun arka planında Ukranya-Rusya savaşını fırsata çevirerek İsrail'in de desteğini alarak Kürt gazının Avrupa'ya taşınması gibi diplomatik bir uzlaşma söz

larla saldırılar gerçekleştirdiğini, 199 gerillanın bu süreçte şehit düştüğünü açıkladı.

Söz konusu bilançoda TC'nin istediği sonuçları alamadığı açık. Elverişli koşullarda ilerleyemeyen TC'nin kış koşullarında da ilerleyemediğini son günlerde yaşanan asker kayıplarından görüyoruz. Kamuoyuna dönük ağır bir sansüre rağmen bir noktadan sonra gizlenemeyen asker ve korucu kayıpları yaşanan hezimetin sadece bir kısmını oluşturuyor. Mevcut durumda TC nezdinde Zap'ı aşma hedefinin şimdilik "başka bahara" kaldığını söylemek mümkün. Sisli havaların SİHA ve uçakları işlevsiz bıraktığı kış koşullarında vuruş gücünü artıran gerilla karşısında tutunmanın zorlu-

Hem AKP hem de MHP'nin temsilcileri Kürt ulusal mücadelesine dönük düşmanlıklarını buldukları her alanda, "sınır tanımaksızın" dile getiriliyor. HDP Şanlıurfa Milletvekili Ömer Öcalan, Meclis'te Kürtçe konuşulmasına dönük tepkilere "Kürtçeye tahammülünüz yok. Zihniyet bu, anlayış bu olduğu için alışacaksınız" sözleriyle karşılık verdiğinde Ö. Öcalan'ın sözlerine AKP-MHP'nin koltuklarından "sarı torba" hatırlatmalarıyla karşılık verildi. Mecliste, aleni bir konuşma sırasında katliamcı kodlarını bu şekilde ortaya çıkaran egemen zihniyetin zevatı ölü bedenler üzerinden laf atmakta, "sarı torba" gibi aşağılık söylemlere başvurmakta hiçbir beis görmemektedir. Yaşanan bu olay kuşkusuz münferit bir olay de-

ğildir. Kürtler, ulusal-kolektif hakları için ayağa kalktıkları her dönemde TC'nin açık katliamlarıyla karşılaşmışlardır. Şeyh Said isyanından Ağrı-Zilan başkaldırısına, '90'lardaki faili meçhullerden Cizre bodrumlarına TC devletinin tarihi direnen Kürdün kanının döküldüğü örneklerle doludur.

Son olarak 18 Aralık'ta hapishanelerdeki hak ihlalleri, tecrit ve baskılara karşı tutsak aileleri tarafından başlatılan "adalet nöbeti"-nin final eyleminde Ferhat Encü'ye polisin attığı tokat

faşizmin önemli bir çıktısı olarak hafızalarda yer edindi. Polisin küfürler eşliğinde Ferhat Encü'ye attığı tokat, faşizmin tüm kurumlarınca baştan aşağıya nasıl halk düşmanı bir yapıda olduğunu gözler önüne sererken Kürt halkına dönük yaklaşımın da tipik bir örneği olmuştur.

Tüm bu yaşananlar, faşist diktatörlüğün Kürt ulusal mücadelesine karşı aralıksız saldırılarında yegâne yolun direniş olduğunu bir kez daha göstermiştir. Faşist diktatörlük salt Kürt ulusu için değil tüm yığınlar için tehdittir. Bu bağlamda faşizm alt edilmeden çeşitli ulus ve inançlardan emekçilerin kurtuluşu mümkün değildir. Kürt ulusunun özgürce ayrılma hakkı da yine bu mücadelenin bir parçasıdır, buna içerilidir. Bu bilinçle Yeni Demokratik Devrim mücadelesine omuz vermeli, umudu ve direnişi büyütmeliyiz.

konusuydu. TC bu bağlamda işbirlikçi KDP yönetimi ile defalarca görüşme gerçekleştirdi. Bu görüşmeler için Mesrûr Barzanî daha Türkiye'deyken operasyonun startı verildi. Ancak Büyük İskender'in ordularına ilk kez "geri çekilin" talimatını verdiği Zagrosların çetin uzantılarından olan Zap, TC tarafından aşılamadı. TC ordusunun kullanımına sunulmuş gelişmiş teknolojiye, ileri tekniğe ve kimyasal silahlara rağmen Zap'ı aşamaz kılan gerilla direnişi oldu. Yedinci ayını geride bırakan operasyonda TC nezdinde ciddi bir sonuç elde edilemezken HPG'nin yayımladığı savaş bilançosunda saldırıların yoğunluğu ve gerillanın direnişinin boyutu öne çıktı. HPG, 8 aylık savaş boyunca 2852 eylem gerçekleştirildiğini, TC'nin 2744 kayıp verdiğini, 11 helikopter düşürülürken 80'inin de darbelendiğini açıkladı. Yine aynı açıklamada TC'nin 3152 kez yasaklanmış silah-

ğunu daha önceki operasyonlardan biliyoruz. Girmenin değil kalabilmenin zor olduğu zorlu Zap coğrafyasında TC ordusunun "tereyağından kıl çeker gibi" çekilmeyi başarı olarak lanse ettiğini 2008 operasyonundan hatırlıyoruz.

HDP'YE DÖNÜK BASKILARIN DOZU ARTIYOR

Zap'ta şimdilik istediği sonucu alamayan faşist diktatörlüğün dümenindeki AKP-MHP bloku Kürt meselesini klikler arası dalaşta kullanmaya devam ediyor. Terör umacasından şoven ve hamasi söylemlere, M. İttifakı'nın HDP ile gizlice iş tuttuğuna dair itihamlar olarak kullanılıyor. HDP'ye dönük sistematik saldırılar, rutin gözaltı ve tutuklama furyaları geride bıraktığımız günlerde ivmelenirken T. Kürdistanı'nda her gün bir ilde 15 günlük eylem ve etkinlik yaşağı konularak fiili bir "OHAL" dayatılıyor.

Sadece Doğru Çizgide Israr E

Birliğin zemini hakkında yaptığımız değerlendirmelere dair arkadaşlarımız “Maoizmi savunmakla birlikte Kaypakkaya yolunun genel siyasi çizgisinde hiçbir değişikliğe gitmemişken” de kendileriyle birlik siyaseti izlenmediğini, dolayısıyla meselenin bu olamayacağını belirtiyor. Bu zemin kavrayışının ciddi bir probleme işaret ettiğini vurgulamıştık. Devam edelim:

PARÇADAN BÜTÜNE, BÜTÜNDEN PARÇAYA BİR YOL VARDIR

Birliğin zemini, daha önce de açıkladığımız gibi “sınıf bakış açısından ileri gelen gelişmiş bir ideolojik tutum”, “doğru bir genel siyasi çizgi” ve “iki çizgi mücadelesi ile sürekli tamamlanan, eksilen ve gene tamamlanan bir örgütsel birlik” zemindir. MLM, İbrahim Kaypakkaya tarafından teorik-politik içeriği oluşturulmuş genel siyasi çizgi ve bunların meydana getirdiği zeminde gerçekleşmekte olan iki çizgi mücadelesi komünistlerin birliğinin temelidir. Arkadaşlarımız, lafzı yeterli gördüklerinden ya da yüzeysel bir kavrayışa sahip olduklarından olabilir *iki çizgi mücadelesi ile sürekli tamamlanan örgütsel birlik* maddesini ihmal etmişler. Oysa bu “örgütsel birlik” anlayışı olmadıkça MLM ve Doğru Genel Siyasi Çizgi (DGSC) için somut bir zemin yok demektir. Lenin’in RSDİP için yaptığı çalışmaların mihenk taşı tam da bu örgütsel birlik değil midir? Önce Bund ile ardından Menşeviklerle yapılan tartışmada işin özü sıkı disiplinli, demokratik merkezîyetçi örgütlenme hakkındaki görüş ayrılıkları değil miydi? Hatırlansın Lenin üyelik kıstasları konusunda Menşeviklerin “gönüllülük” ile sınırlı üyelik anlayışına “bir komitede aktif olarak çalışmak” anlayışıyla karşı koyduğunda çoğunluk sağlayamaz ve tüzük bu konuda Martov’un savunduğu gibi düzenlenir. Bu, birlik zemininde gerçekleşen iki çizgi mücadelesinde Leninist anlayışın o kongre için yenilmesidir. Kongre devam etmiştir. Lenin’in çizgisi Merkezi Organın seçiminde çoğunluk haline geldiğinde Menşevikler bu organda yer almayacaklarını, dolayısıyla yeniden ve kendileri tarafından belirlenecek bir Merkezi Organ oluşturulmasını savunarak birlik zeminini reddederler. Lenin bu anlayışla sonuna kadar, uzlaşmadan mücadele eder. Plehanov gibi “Marksizmin Rusya’daki babası” kabul edilen bir liderden ayrılmak pahasına birliğe yapılmak istenen darbeyi kabul et-

meyen Lenin, kendi yolunda Bolşevikler olarak **yalnız** yürüyecek olmakta hiçbir tereddüt göstermez.

Bu süreç RSDİP için Leninist Parti anlayışında gelişmenin, belli bir nitelik edinmenin dönemeçlerinden biridir. Bilindiği üzere bu süreç 1911-12’de tamamlanacaktır.

Arkadaşlarımız bu dönemeçteki **derin** tartışmayı “birlik içinde çözümlenebilir” bir sorun olarak değerlendirebilirler mi bilmiyoruz. Bu özel konuyu tartışmadık. Bununla birlikte yaptığımız tartışmada darbeciliği birlik zemininde gerçekleşebilir, çözümlenebilir bir sorun olarak gördüklerini söyleyerek bu konuda Lenin’in anlayışına sahip olmadıklarını göstermiş oldular. İdeoloji ve DGSC’nin ancak iki çizgi mücadelesinin somut sahnesi olan örgüt zemininde gerçekleşebilir yöntemler, teoriler, politikalar, ilkeler olduğunu bu arkadaşlarımız anlamamışlardır. Bu bizim için yadırgatıcı değildir. Darbeye, darbeciliğe tavırlarının kökeninde bu kavrayışsızlık vardır. Sıkı bir disiplinle, demokratik merkezîyetçilikle örgütlenmiş bir partinin MLM ve DGSC için bir zorunluluk olduğunu ihmal eden birinin Leninist anlayışta olduğu söylenemez.

Arkadaşlar bizi yer yer “mutlakçılıkla” itham ediyorlar. Her defasında da baltayı taşa vuruyorlar. Bu noktada şunu ifade edelim de balta bir kere işe yarasın. Bu mutlak bir kuraldır! Burada bize mutlakçı diyebilirsiniz. Leninist bir parti anlayışınız yoksa MLM ile, DGSC ile bir yere varma olasılığınız olamaz; çünkü MLM ve DGSC Leninist parti anlayışının kaynağıdır. Bunlar, aralarındaki bağlar olmaksızın, bir bütünü meydana getirmek üzere gelişmediklerinde var olamazlar. Birini ihmal etmek bütünü yok etmektir.

Bu nedenle biz dağıtıcı ve bozguncu pratiklerin, devamla sınıf bakış açısından uzaklığın, halkın çıkarlarına ve taleplerine vakıf olamamanın komünistlerin birliğine de, dolayısıyla halkın birliğine zarar verdiğini ifade ediyorduk muhatabı olmadığımız o yazıda.

İdeoloji, politika, teori arasında aşılmaz duvarlar yoktur. Aksine birbirlerini besleyen alanlardan söz ediyoruz. Politikasız ideoloji de ideolojisiz politika da yoktur ve teori olmadan ideolojik mücadele vermek de olanaksızdır.

Darbecilikle hesaplaşmak bu nedenle belirleyici derecede önemlidir. Ancak bu sayede ideolojinin, politikanın, teorinin gereği yerine getirilmiş olacaktır. MLM ve DGSC savunusu tam da darbe niteliğindeki çıkışlara, anlayışlara karşı tavidir. Bu ne kadar doğruysa MLM ve DGSC’nin dağıtılmasının da darbeciliğin işi olduğu o kadar doğrudur. Bu ilişkiyi Lenin daha işin başında açıklamıştır. Kuşkusuz bunu Marks ve Engels’in güçlü, yetkin bir öğrencisi olarak yaptı. Zira onlar devrimin işçi sınıfının kendi eseri olacağını tartışmasız netlikte söyleyen ilk komünistlerdi. “*Biz baştan beri işçi sınıfının kurtuluşu işçi sınıfının kendi eseri olmalıdır’ görüşünde olduğumuzdan...*”, “*biz daha o zamandan, büyük bir kesinlikle, işçi sınıfının kurtuluşu işçi sınıfının kendi eseri olmalıdır görüşünü benimsediğimizden...*” (**Engels, Komünist Manifesto’ya Önsözlerden**)

Engels’in gerçek işçi sınıfı hareketine dayanan komünist hareketi öncesi sosyalist sekterlik diye tanımladığı darbecilikle aynı öze sahip hareketlerden nitel düzeyde ayırt etmesi de bu bakımdan dikkate değerdir:

“*Enternasyonal, sosyalist ya da yarı sosyalist sekterlerin yerine işçi sınıfının gerçek militan örgütlenmesini koymak için kurulmuştur. İlk tüzüğe ve kuruluş bildirgesine bir göz atmak bunu görmeye yeter. Öte yandan tarihin izlediği yol sekterliği ezip geçmiş olmasaydı Enternasyonal, davasında dirençli olmazdı. Sosyalist sekterliğin ve gerçek işçi sınıfı hareketinin gelişimi, her zaman birbirleriyle ters orantılı olmuştur. İşçi sınıfı bağımsız tarihsel bir hareket için yeter olgunluğa erişmedikçe sekterler tarihsel olarak haklıydı. İşçi sınıfı bu olgunluğa erişir erişmez bütün sekterler özünde gerici bir konuma girmişlerdir.*” (**Engels, Seçme Yazışmalar, sf. 54**)

Evet, darbeciliğe karşı duruşumuzun en temelindeki şey “işçi sınıfının kurtuluşunun onun kendi eseri” olacağı tezidir. Leninist parti anlayışının sıkı disiplinli ve demokratik merkezîyetçi niteliğinin kökeninde bu tez vardır. Biz tarihin birçok döneminde bu teze sinanan bir örgütsel anlayışın savunucusuyuz.

İSTİSNA İLE KAİDE BELİRLENMEZ

Bu teze bağlı kalarak bir örgüt inşa etmek için hareket edildiğinde Leninist parti anlayışına ulaşılır. Eğer bu

tezi Halk Savaşında, Maoizm’de somutlaştırıyorsak ve GSC dediğimiz çizgi halkın birliğini sağlamak üzere doğru bir çizgiyse, halkın devrim yapma hakkını onunla buluşturan örgüt de biricik olmalıdır! Devrimi halkın eseri kabul eden biricik tavır burada en kalabalık birliğin temelini işaret eder.

Devrimlere önderlik etmiş önderler olarak Lenin, Stalin ve Mao bize doğrunun bir ve bu birin de bütün olduğunu öğretirler. Doğrunun teklifi yukarıda değindiğimiz bütünlüğün getirdiği bir sonuçtur. Doğrunun gerçekliğin tam olarak kavranması değil; ama yaklaşık kavranması olabileceğini ve gerçekliğin de bir olduğunu ve bunun kavranmasının çok yönlü, bütünlüklü incelemeye dayandığını “mutlak” bir doğru olarak benimsiyoruz. Arkadaşların yazdıklarında bu anlayışın çoğunlukla belirsizleştirildiğini ve temelde reddedildiğini görüyoruz. Bize “mutlakçılığın” yanlış olduğunu açıklamaya yöneliyorlar ve hiç olmazsa “istisnalar” vardır, diyorlar mesela! İstisnalar elbette vardır. Ne var ki istisnalar gerçekliğin teklifine karşıt durumlar değildir. İstisnaların kavranmaları sorunundan söz edilebilir sadece; ama bu durumlarda da “kaide bozulmaz” denmiştir.

İstisnaları reddeden bir anlayışta olmadık. Buna rağmen istisnalara göre değil genele göre fikir oluşturma anlayışında olduk. Neye istisna deneceği incelemekle olanaklıdır ve asla “iddialarla” yetinilemez. DABK çıkışı bir ölçüde istisna olasılığı içeren bir olaydır örneğin. Bunun genel özelliğine geçen yazıda değinmiştik. Bu olayın istisna olasılığı gerçeklik içinde kayboldu ve bu çıkış darbeci karakterinin onu götürdüğü yere vardı... Şimdi arkadaşlarımız “kendilerinin de komünist olma olasılığını” düşünmek gerektiği konusunda bizi uyarıyorlar. Biz de onlara her zaman olduğu gibi darbeciliği kavrama olasılığını sunuyoruz. Buradan başlamak gerektiğini, “işçi sınıfının kurtuluşu onun kendi eseri olacaktır” tezini takip eden bir parti anlayışı öğrenilebilir, kavranabilir ve her türden hatadan, dolayısıyla darbecilikten de arınmanın mümkün olduğunu söylüyoruz. Durduğumuz yer böyle bir yerdir ve bunu savunmakla, aynı zamanda ileri sürmekle yükümlü olduğumuzu düşünüyoruz. Bunun bir “kibir” duygusu verdiğinin farkındayız. Böylesi anlarda gerçeklik karşısındaki öğrenciliğimi-

denlerin Birliğine Güvenin-III

zi hatırlamalıyız. Düşüncemizin kaynağının durduğumuz yer olduğuna bu nedenle dikkat çekiyoruz.

İstisna olasılığının DABK çıkışının gelişimi içinde kaybolduğunu, darbeciliğin bu çıkışın devamında tamamlandığını söylüyoruz. Değerlendirmelerimizin ve durduğumuz yerlerin “apayrı” olmasının temeli bu süreçtir. Sürecin bu niteliğinin kavranması için ‘94 darbesinin yaşanması bizim için acı bir deneyimdir. Buna rağmen bildiğimiz şey her zaman şu olmuştur: Leninist parti anlayışı doğru genel siyasi çizgi temelinde sıkı disiplinli olmayı ve demokratik merkezîyetçiliği şart koşar. Partide darbeciliğe, nihayetinde halkın devrimci iradesine karşıt bir çizgiye izin verilmez. Bu türden bir çizgiye karşı mücadele iki çizgi mücadelesinin zorunlu gereğidir. Darbeciliğe karşı tavrın temeli bunlardır. Bunlarsız bir komünist parti zemini oluşturmak, düşünmek, tartışmak akli başında olmamak değilse eğer bilindik oportünizmin ta kendisidir.

İstisnaları gözetererek değil de genel durumu dikkate alarak tartışmaya devam edelim. Darbeciliği mahkûm etmenin onunla olan bağı koparmak ve “zemini” ondan arındırmak olduğunu savunuyoruz. Komünist parti zemininde darbecilik sıkı disiplinli ve demokratik merkezîyetçiliği ortadan kaldıran, genel siyasi çizgiyi kendi çizgisine kurban eden bir anlayışa sahiptir. Fırsatçı olduğu kadar halkın birliği amacına da karşıdır.

İdeolojinin, teorinin ve örgütsel ilkelerin bütünlüğü içinde değerlendirilmesi gereken darbecilik salt örgütsel bir veya birçok kuralın çiğnenmesine indirgenirse onun mahkûm edildiğinden söz edilemez. Kural çiğnendiğinde bunu düzeltmek kuralın çiğnenmesiyle oluşan sonuçla ilişkiyi kesmektir ya da sonucu düzeltmektir. Sonucu **sindir-mekten** söz etmek disiplin ihlalini kural düzlemine getirmek, dolayısıyla meşrulaştırmak istemek anlamına gelir. Bu durumlarda gündeme gelen özeleştirme mekanizmasının işlevlerinden biri sonucun etkilerini açıklığa kavuşturmak, böylece hatayı kavramaktır. Darbecilikte ise söz konusu olan disiplinsizlik değil sıkı disiplinin ve demokratik merkezîyetçiliğin **ortadan kaldırılması**-dır. Genel siyasi çizginin belirlediği iradenin başka bir irade tarafından ele geçirilmesidir. Örgüt zemininde bunu **tartışma** konusu yapmaktan

söz etmek ya da arkadaşların söylemiyle **tartışarak halletmek** seçeneğini dile getirmek örgüt zeminini bile bile kaybetmek ve **birlikte** aramak savunusudur! Oysa örgüt zeminini kaybetmemek, korumak bir komünist için seçenek değil görevdir...

SAF TUTMADA ÖNDERLİK

Darbeciliğin daha başlangıçta ve açıktan mahkûm edilemediğine dikkat çekildiğini hatırlatmıştık. “Hizipçi” bir görünümle hareket edilmesinin darbeciliğin yeterince kavranamaması ve aynı zamanda komünist partisi zemininin korunması ve geliştirilmesi görevinin de yerine getirilmemesinden kaynaklanan bir zaaf olduğunu vurguladığımız hatırlansın. Bu konuda şunu da eklemeliyiz: Darbeciliğin safında yer alan önemli bir kesimin bu safta yer almasında söz konusu mücadelelerin bu önemli zaafı sergilenmesinin payı büyük olmalıdır. Bunun bir önderlik yetersizliği olduğuna dikkat çekilmesi bu bakımdan da dikkate değerdir. Her mücadelede olduğu gibi iki çizgi mücadelesinde de amaçlar belirgin olduğunda saflar daha net ayrışır. Başlangıçtaki “gizlilik” saflaşmayı olumsuz etkilemiş olmalıdır. Bu yorumun benzerini DABK çıkışına karşı mücadelede de yapmak olanaklıdır. DABK darbeciliğinin sağ tasfiyecî çizgi karşıtlığından evrilmesi mücadelenin keskin ve açık olması gereğini zayıflatmıştı. Bu salt bir objektif durum değerlendirmesi olarak anlaşılmalıdır. Mesele esasen komünist partisi zemininde darbeciliğin gereğince kavranamamasıdır. Lenin’in “Bir Adım İleri İki Adım Geri” broşüründe detaylarıyla anlattığı keskin ve açık mücadele bu yorumun dayandığı örnek olarak değerlendirilebilir.

Darbecilik safında yer alan önemli bir kesim DABK çıkışından önce oluşan ve ondan sonra da devam eden önderlik bunalımının ve dolayısıyla dağınıklığın sonucunu da yaşadılar. ‘94 darbesinde de benzer bulanıklığın sürdüğünü bu tartışmada ve deneyimde vurgulamak yerinde olacaktır. Elbette bu, sonuçta kabul edilen darbecilikle bağın ideolojik olduğunu ortadan kaldırmaz. Darbecilik, o safta yer alanların ideolojik bir sorunudur. Hele ki adı konduktan sonra bile safların “aynen” korunması söz konusudur ki bir tartışmaya değmez bir iflah olmazlık halinde mümkündür.

Arkadaşlarımızın ‘94 darbesi sonrası

için “... bu dönem Maoizm’i savunmakla birlikte, Kaypakkaya yoldaşın genel siyasi çizgisinde hiçbir değişikliğe gitmemiştik.” dediklerinde bunun bir gerçeklik olduğuna tam inandıklarından bizim de öyle algıladığımızı varsayıyorlar. Biz bunu bir gerçeklik olarak değil bir iddia olarak algılıyoruz. Bu bir iddiadır. Evet, Maoizmi savundunuz ve doğru genel siyasi çizgiyi değiştirmemiştiniz. Ne var ki herkes savunduğu gibi olmaz. Bir şeyim dediğinde o şey olmazsın. O şeyin gerekleri vardır. Tartışma konumuz olduğundan ve elbette belirleyici özelliğinden de ötürü belirtiyoruz ki darbeci anlayışsınız ve darbecilik zemininde Maoizmi savundunuz, doğru genel siyasi çizgiyi henüz değiştirmemiştiniz! Cümle böyle kurulduğunda iddianın ne derecede seviye kaybettiğini fark ediyor olmalısınız. Şöyle de söylenebilir aynı şey: Bir seçme durumu ile karşılaşıldığında parti ilkeleri olarak sıkı disiplinli ve demokratik merkezîyetçi parti anlayışı değil dar grupçuluk tercih edildi. Marksizmin tarihinde ezilmiş olan işçi sınıfı hareketinin yerine kendi hareketini koyma tavrı üstün kabul edilmişti. Proletarya Partisi tarafından reddedilenin nihayetinde bu olduğunu söylüyoruz...

Böylece o dönem için de “aynı birlik zemininde” bulunmadığını yeterince açık ortaya koymuş olduğumuza inanıyoruz.

ZEMİN FARKI ESASTIR

Yeri gelmişken doğru genel siyasi çizgideki değişikliklere dair söylenenlere değinelim. Bu değişikliklerin gerçeklik olduğu ve nihayet kabul edeceğimiz iddiası yersiz ve bu tartışmada tamamen gereksizdir. Sadece bir ölçüde Leninizm’de ve esas olarak da Maoizm’de içerili teorilerin terk edilmesini içeren bu değişikliklerin bir teorik özeleştiriyile sunulamamasının ciddi bir zafiyet olduğunu hatırlatarak bu konuyu geçiyoruz. Tartışmamızın somut konusu olması bakımından sıkı disiplinli ve demokratik merkezîyetçi bir örgüt zemininin ideolojik, teorik ve politik farklılıkların birliği ve mücadelesini yadsımadığını hatırlatıyoruz. Komünistler bu farklılıklar içinde doğru genel siyasi çizginin korunması ve geliştirilmesi görevine odaklanırlar, bunun için mücadele tasfiyeyi gerektirdiğinde bunda tereddüt etmezler. Arkadaşlarımızın Lenin, Stalin ve Mao’nun deneyimlerine tamamen yabancı

olmadıkları açıktır. Yani komünist partisi zemininde olmak doğru genel siyasi çizgide olmakla bir veya aynı şey değildir. Bu zeminde olup da siyasi çizgide farklı düşünenler olabilmektedir. Bu parti zemininde bir mücadele konusudur. Dolayısıyla geçmişten söz ederek “farklı düşüncelerde” olanlar üzerinden iddialar ileri sürmenin pek de sağlıklı bir yaklaşım olmadığını kabul etmeniz gerekir. Bu farklı düşüncelerdeki çok önemli bir kesimin neredeyse tamamının “kendiliğinden” parti zeminini terk etmiş olmaları da bu olgunun başka bir gerçekliğidir. Aynı “terk etmenin” darbecilik karşısındaki yetmezliklerin de sonu olduğunu bu gerçekliğe ekleyelim. Birilerinin neredeyse hep aynı yerde, parti zemini dışında kalmayı seçmiş olması üzerine düşünmeleri arkadaşlarımız için belki de daha doğru bir yol olacaktır. Kuşkusuz bu aynı olgu komünist partisinin genel siyasi çizgiyi hayata geçirme ve geliştirmek konusundaki zafiyetinin de bir sonucudur. Olgunun bu kısmı önderlik sorununun altını çizer. Bunun da çok özel bir tartışma ve mücadele konusu olduğunu biliyoruz. Tabii ki yeri burası, bu yazı olmayan bir tartışma ve mücadeledir bu.

“... eğer bu doğruysa, o halde darbeciliğin sizler tarafından bir bahane olarak kullanıldığı, fırsat edildiği daha da güçlü bir ihtimale dönüşmektedir. 94 ayrılığı sürecindeki pratiğiniz de tipik olarak böyledir.”

Arkadaşlarımızın bu yorumu gene takdire şayan bir yorum! Darbeciliğin arınma -aynı zamanda arındırma- tavrına bahane olarak kullanılması, fırsat edilmesi eleştirisi ne hakkında tartıştığını bilmemenin dışavurumlarından biridir. “Fırsat etmek” ve “bahane olarak kullanmak” kavramlarının önceden belirlenmiş adımları yeri geldiğinde atmak, planlı bir ayrılık politikasını hayata geçirmek iddiasını içerdiğini dolayısıyla “ayrılığın sorumluluğunu karşıya yüklemek” amacıyla kurgulandığını fark etmemek olanaksız. Bu iyi bir tartışma üslubu olmadığı gibi açık yüreklilikle araya ciddi bir mesafe konduğunu da gösterir. Darbeciliğe alınan tavrın hiçbir gizliliği olmadığı, hatta bunun DABK çıkışından beri gelen bir darbecilik olarak görüldüğünün de vurgulandığı yerde fırsatçılık, bahane bulmak, ayrılığın sorumluluğunu taşımamak gibi iddiaların bir hükmü olabilir mi? Bu yorumu şöyle değerlendir-

mek gayet mümkündür: Darbeciliği “mahkûm etmekle” sorumluluğunun hakkını vermiş olduğunu sanan bu arkadaşlarımız aynı zamanda komünist partisinin dürüstlüğüne dil uzatmak için de bir bahane ürettiklerini düşünmekte. “Darbeciliği mahkûm ettik ve ayrılıktaki payımızı geride bıraktık, hizipçiler – ki ayrılığın esas nedenidir- ise yüzleşmemeyi, sorumluluktan kaçmayı seçiyor” gibi bir dar grupçu yorumu öne sürüyorlar. Savunduklarımız karşısında bu yorumun acınası olduğunu söylemekten daha fazlası gereksizdir...

“Bu durumda bizlerle hangi birlik kriterinde buluşmadığınızı ya da bizlerin hangi bakımdan MLM ve genel siyasi hat itibarıyla komünist ölçülerden uzaklaştığımızı tespit edebilirsiniz? Bunu açıklamamız sorunu net çerçeveye oturtturarak somutlaştıracaktır. Ve bunları açıkladığınızda, meselenin somut koşulların ve gelişmelerin tahlil-tespitine dayandığı görülecektir. Bu ne demektir? Bizlerin sosyo-ekonomik yapıyı farklı tahlil-tespit etmemiz ve buna bağlı olarak devrim programı, stratejisi gibi temel konularda yeniliklere gitmemizin birlik önünde engel olduğu anlaşılmalı-görülmüş olacaktır.”

Kendi bildiğine doğru hiç de ikna içermeden ilerleyen bu yorumun savunduklarımızla neredeyse ilgisiz olması acınası durumu derinleştiriyor ne yazık ki. Sosyo ekonomik yapı tahlilindeki Troçkist yorumunuz ayrılık sürecinin ve ayrı zeminlerde bulunmanın nedeni değildir. Bu, olsa olsa darbeciliğin olası durumlarından biri olarak yorumlanabilir. “Buluşulamayan birlik kriteri” değil ama ayrılık kriteri darbeciliğe tavırda somutlaşan sıkı disiplinli ve demokratik merkezîyetçi komünist parti anlayışıdır. Belirttiğimiz gibi bu anlayışın dayandığı tez “işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacak” tezidir. Bahane denen şey bundan, evet bundan ibarettir!

Lenin yoldaşın şu cümleleri nasıl da hak edilmiş olarak burada yerini buluyor:

“Sanki çok örgütlü herhangi bir Partide, azınlığın çoğunluğa tabi olması dışında başka bir yöntem var olabilmemiş gibi, bölünmeyi ikiyüzlülükle mahkûm ediyor. Devrimci kamuoyuna hesap verme zorunluluğunu ilan ediyor ve Akimov'un kendisine düzdüğü methiyeleri gizleyerek Partinin devrimci kanadına mensup Komiteler üzerine yayılan söylentilerle uğraşiyor. Ne rezalet! Eski “Iskra”mızı nasıl da lekelediler!”

Arkadaşlarımızın neredeyse aynı cümleleri kurmamıza neden ola-

cak biçimdeki bu tartışması küçük burjuvazinin/lümpen burjuvazinin düşünme yönteminin birliğine dair bir veridir. Sonuçta çok farklı yerlerde olursa da farklı zamanlarda dillendirilse de yöntem aynı. Ekleyelim: bu arkadaşlar yıllar sonra “aynı konudaki tartışma” için “eğer açık davranıp da ayrılık nedenlerini açıklarsanız bugünün argümanlarını temel alarak birliği tartışabiliriz” demektedirler. Bu kadarına daha önce rastlanmış olabilir mi bilmiyoruz. Söylenecek olan şu olabilir sadece: “kaybettiğin bir şeyi kaybettiğin yerde ara!”

BİR KEZ DAHA SOYUTTA MÜNAKAŞA

Birlik kavramının kapsamı üzerine yaptıkları değerlendirmede arkadaşlarımız Yeni Demokrasi'nin KP'nin iç birliğini konu ederek tartışmaya ihtiyaç duydukları konu önyargılı davrandığını ileri sürüyor.

“Başka komünist yapılarla birlik” tartışması sonuç olarak komünist partisinin iç birliği için bir tartışma değilmiş gibi şunları ileri sürüyorlar:

“Dolayısıyla tartışma konusu olan birlik KP'nin iç birliği değil, esasta farklı yapıların varlığına dayanan diğer birlik zeminidir. Bu birlikler de pek tabii ki, komünist teori, ideoloji ve ilkeler ekseninde genel siyasi çizgi esasında birleşmekten geçer. Ne ki, KP dışında komünist güçlerin varlık realitesini reddeden, kendileri dışında komünist güçlerin var olabileceğini peşin hükümlerle inkâr eden ve komünistleşen güçlerin olabileceğini yok sayan bir yaklaşım diyalektik düşünüş tarzından yoksun olmakla birlikte, katı önyargılarıyla komünistlerin birliğini de sağlamaz. Dahası, komünist nüveler taşıyan güçlerin ilerletilerek komünist saflara katılması karşısında da bir sorumluluk taşımamaktadır.”

Diyalektik kavramının bu bonkör kullanımı “amaç doğrultusunda mübah” düşüncesinin bir ürünü olmalıdır. Diyalektik kavramının kullanıldığı cümleler içinde hangi somut olgudan söz ediliyor? Hiç! Olasılıklar, olabirliklikler... Yukarıda konu ettiğimiz istisnalar. Dolayısıyla soyut durumlar için diyalektik düşünüş tarzından yoksun olmakla suçlanıyoruz. Bu arkadaşlar kafalarındaki fikirlerin diyalektiğini söz konusu etmediğimiz için; başka türlü söylersek “başka bir komünist partisi”, “komünist güç”, komünist nüve taşıyan güç” değerlendirmesi yapmadığımız için; hatta bunların olasılığını reddettiğimiz gibi olmadık bir şey de ileri sürerek diyalektik yoksunu ilan ediyorlar bizi! Tartışmamızın

nasıl başladığını hiçe sayan bu ifadelerin halihazırda boş olduğunu ve boşluğun diyalektiğini tartışmak için de bir neden olmadığını düşünüyöruz. Elbette komünist partisi komünist çizgi doğrultusunda gelişecek her harekete karşı açık olmalıdır ve açıktır. Kendi önderlik görevi de birliği de aynı zamanda bunun için vardır. Bunun bir boşluk halinde değerlendirilmeye alınması ise abesle iştigaldir... Bir ek yapalım: komünist partisinin “kendi tüzüğü” denilen şey komünist parti tüzüğü olarak aynı çizginin tüzüğüdür. Bir başka yere gidildiğinde o tüzüğün özü değişmez. Enternasyonalizmin kavranışındaki ilkelere dönüp bakılırsa bundan söz edildiği görülecektir. Dolayısıyla “... komünistlerin birliğini kendi tüzüğüne endeksleyerek iç birliğine hapseden bir anlayış esasta birlik derdi taşımayan ve birliği anlamayarak bilincinden kovan dar anlayıştır.” cümlesinin içi boş başka bir sonuç olduğu açık olmalıdır. Komünistlerin “kendi örgüt zeminindeki birliği” hapsolunan bir zemin olma olasılığına sahip midir? Kurtuluşu ile insanlığı kurtaracak olan işçi sınıfının kurtuluş yoluna “hapsolmak” ile aynı şey bu!

DEMOKRASİYE SIKIŞTIRILAN İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİ!

İki çizgi mücadelesi hakkında söylenenler bu konuda daha önce yazdıklarımızdan farklı düşündüklerini, hatta eleştirdiğimiz anlayışta olduklarını gösteriyor. Bu zaten bildiğimiz bir şeydi elbette. Fakat fikirlerimizi değil de kendi fikirlerini temel almıyormuş gibi eleştirmeleri en azından tuhaf! İki çizgi mücadelesinin komünist partisi için nesnel bir gerçeklik olduğunu savunuyoruz. Bunda bir problem yok. Problem bu savununun “farklı fikirlere izin vermek”, “demokrasinin gereği”, “azınlık fikirlerin haklarını korumak” gibi demokratik merkezîyetçilik bakımından yapılmasıdır. Böylece iki çizgi mücadelesi nesnel bir olgu değil öznel bir olgu olarak tanımlanmış olmaktadır. Ona izin verildiğinde bir gerçeklik, ona izin verilmediğinde bir gerçeklik değil! Nesnel olan “izne” rağmen olandır. Nesnel hakkındaki hiçbir hüküm onun varlığını kaldırmaz. Dolayısıyla “monolitik parti anlayışı” denen anlayış iki çizgi mücadelesini yok sayan bir anlayış olamaz. Komünist partisi hiç tartışmasız “tek doğru çizginin egemenliğindeki” parti olarak monolitikdir. Partinin hiziplerle bağdaşmaz birliği de bu anlamdadır. Demokratik merkezîyetçilik anlayışındaki demokrasi alanına sıkıştırılan iki çizgi mücadelesi anlayışı Maoist anlayıştan uzaktır. İki çizgi mücadelesini

formüle eden Mao yoldaş olmakla birlikte, daha önce de açıkladığımız gibi demokratik merkezîyetçilik Mao yoldaştan çok önce savunulmuştur. Marks ve Engels de Lenin ve Stalin de demokratik merkezîyetçiliği savunurlar. Stalin yoldaş bunun mükemmel tarifini de yapmıştır. Monolitik anlayışta olduğunu ileri sürdükleri Stalin yoldaşın bu tarifini **tekrar** okumalarını tavsiye ederiz arkadaşlara. İki çizgi mücadelesi komünist çizginin tüm burjuva anlayışlara karşı “arındırıcı” mücadelesidir; yani tek komünist çizgide sürekli birleşmenin mücadelesidir. Bunun için izin veya yasak kavramlarıyla değerlendirilmesi zaten olası değildir...

Arkadaşlarımızı iki çizgi mücadelesinin nesnel olduğunu dile getirmekle bu teoriyi kavramış, en azından özünü anlamış görünüyorlar; oysa biraz deşildiğinde, biraz derinlere inildiğinde karşımıza iki çizgi mücadelesinden bihaber bir yaklaşım çıkmaktadır. Monolitik parti anlayışıyla arasına mesafe koyduğunu apaçık ifade eden bu yaklaşım partide düalizmi mi savunmaktadır? DGŞÇ'nin dışında egemen, gerçekleştirilebilir halde olan bir veya birkaç çizgi de olduğunu mu savunmaktadır? Öyle olacağını sanmıyoruz. Elbette genel siyasi çizginin birliğini inşa etmekten söz edeceklerdir. İyi de bunun monolitik parti anlayışı olduğu açık değil midir? Komünistler komünist çizginin egemenliğini, uygulanması gereken tek çizgi olduğunu savunmaktan bir an olsun çekilebilirler mi? Ustalardan iyi biliyoruz ki hayır!

Komünistler için örgüt zemini tüm ilkeleriyle vazgeçilemezdir. Halkın birliği büyük amacına giden yol bu ilkelerin doğruluğunda, tarihsel haklılığında ispatlıdır. Bu ilkelerin ideolojik, politik, teorik bütünlüğe ait olduğunu ısrarla ve tam bir özgüvenle savunmaya devam edeceğiz. Lenin yoldaşın tüm açıklığıyla vurguladığı gibi:

“Proletaryanın iktidar uğruna mücadeleden örgütten başka hiçbir silahlı yoktur. Burjuva dünyasında anarşik rekabetin egemenliği yüzünden parçalanmış olan, sermaye için çalışma mecburiyetiyle ezilen ve sürekli olarak sefaletin, vahşiliğin ve dejenerasyonun en derinliklerine itilen proletarya, ancak Marksizmin ilkeleriyle ideolojik birliğini, milyonlarca emekçiyi işçi sınıfı ordusu içinde birleştiren örgütün maddi birliğiyle sağlamlaştırması sayesinde yenilmez bir güç haline gelebilir.”

BİTTİ

CESARET VE AKLI KUŞANMAKLA BAŞLAR POLİTİKLEŞMEK

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Politika, bir grubun veya sınıfın kendi çıkarları doğrultusunda bilinçli bir şekilde uyguladığı, atıldığı adımların bütünüdür. Her sınıf ve grup çıkarları doğrultusunda politikalar oluşturur ve uygular. Biz Proletarya Partisi önderliğinde ezen sınıflara karşı ezilen sınıfların çıkarları doğrultusunda politika yapıyoruz. Ezen sınıflar ise işçi sınıfını ve diğer emekçileri sömürmek için politika yapıyor. Bu politikayı uygulamak için devlet, din, aile, eğitim vb. araçları kullanıyorlar. Komünist partisi ise en devrimci sınıf olan işçi sınıfının en ileri örgütü olarak, ezen sınıflara karşı kendi araçlarını yaratarak politikalarını uygulamakta ve ezen sınıfların iktidarını alaşağı ederek işçi sınıfının önderliğinde nihai olarak sınırsız sömürsüz bir dünya kurma mücadelesi vermektedir. İşçi sınıfı kendiliğinden bir sınıf olmayı bilimsel sosyalizmle birlikte aşip kendisi için bir sınıf olma misyonunu kazandıktan bugüne kadar sömürsüz ve sınıfsız bir dünya yaratmanın en güçlü ve en doğru alternatifi olmuştur. Politikleşme, en başta burjuvazi ve onun müttefiklerine karşı verilen mücadelede en devrimci sınıf olan proletaryanın ve onun müttefiklerinin çıkarları doğrultusunda bilinçli bir mücadele yürütmek demektir. Bu mücadelenin en ileri örgütü olan komünist partisinin politikalarını tavizsiz bir şekilde uygulamak demektir. Bunun için Marksizmin üç temel ayağında: Felsefe (diyalektik materyalizm), ekonomi politik ve bilimsel sosyalizmde kendimizi geliştirmemiz gereklidir. Sınıf mücadelesinin yasalarını ancak bu üç temel alandan edineceğimiz bilgiler ışığında çözümleriz. Böylece hem ortaya konulan politikaları en doğru biçimde uygulayabiliriz hem de yeni yeni politikalar oluşturabiliriz. Tüm bunlar MLM doğrultusunda bilinçlenmekle mümkündür. Mao yoldaştan bir alıntı yaparak bu üç ayakta yöntemin sınıf savaşımında ne kadar önemli olduğunu ortaya koyalım. “Gerçek hayatta ‘daima zafer kazanan generaller’ bekleyemeyiz.

Zaten tarihte de bunlara pek ender rastlanır. Bizim istediğimiz generaller, cesur ve akıllı, bir savaş sırasında genel olarak girdiği muharebeleri kazanan, akli cesaretle birleştirebilen generallerdir. Hem akıllı hem de cesur olabilmek için bir yönetime sahip olmak gerekir. Hem öğrenmek hem de öğrenileni uygulamak için böyle bir yönetime ihtiyaç vardır.

“Ne gibi bir yöntem? Söz konusu yöntem, hem düşmanın hem de kendi durumumuzun bütün yönlerini iyi tanıyabilmek, her iki tarafın hareketlerine yön veren yasaları keşfetmek ve bu yasalardan kendi hareketimizde yararlanmaktır.” Seçme Eserler-1, s.240)

Bir savaş gerçekliği temelinde ortaya konulan yöntem, diyalektik materyalist yöntemdir. İşte bu yönetime sahip olmadan sınıf mücadelesinin binlerce muharebesinden başarılı ayrılmak mümkün olmaz. İşçi sınıfı açısından ancak MLM ideolojisi doğrultusunda oluşturulan politikalar başarılı olabilir ve bunu da en doğru biçimde MLM ideolojisini içselleştirenler uygulayabilir. Politikleşmek MLM ideolojisini içselleştirmek ve sınıf mücadelesi içinde kullanmaktır. İdeolojik olarak MLM olmayan biri de politik olabilir. Ancak bu politikleşme hiç kuşkusuz ki bizim anladığımız anlamda, işçi sınıfı ve emekçi halkın yararına bir politikleşme değildir. Bizim politikleşmeden anladığımız hiç kuşkusuz ki işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarına olan politikleşmedir. Meseleyi böyle koymak doğru olandır.

Genel olarak anlattığımız politikleşme ülkemiz gerçekliğinde nasıl anlaşılmalıdır? İbrahim Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu Türkiye'nin ekonomik-sosyal ve siyasal gerçekliği temelinde, faşist Kemalist düzene karşı mücadele yürüten Proletarya Partisinin ideolojik formülasyonunu kavramak politikleşmede atılan temel adımlardan biridir. Politikleşmek komünist partisi politikalarını kavramak ve ülke gerçekliğini

daha derinden çözümleyerek bu politikaları uygulamak demektir. Ülkemiz sınıf mücadelesinin yasalarını çözümlenmek, diğer ülke devrimlerinin deneyiminden yararlanmak ve bunları ülkemiz sınıf mücadelesinde kullanmak, bahsettiğimiz politikleşmedir. Bugün ülkemizde halk savaşı stratejisi ile demokratik halk devrimini gerçekleştirmek politik yönelimimizdir. Bunun için işçi sınıfı önderliğinde, çeşitli sınıfların ittifakı temelinde gelişecek mücadeleyi kavramamız ve devrimden çıkarı olan sınıf ve katmanları bu mücadeleye katmak hedefimiz olacaktır. Bu hedef temelinde oluşturulacak tüm çalışmalarda ilkelerimize uygun davranmak, sürekli araştırma-inceleme yaparak ülke gerçekliğimizi daha derinden kavramamız politikleşmemiz açısından vazgeçilmezdir.

Politikleşmek öne çıkmak, önderleşmektir. Bu iki yönlü olarak böyledir.

Birincisi merkezi önderliğin ortaya koyduğu politikaları kavramak ve bulunduğumuz alanda uygulamak; ikincisi çalışma yürüttüğümüz alanlarda kitleyi incelemek, onu kavrayacak biçimde politika geliştirmektir. O halde öncelikle kolektife kulak vermeliyiz, teorimize ve stratejimize başvurup bunların ne demek olduğunu kavramaya çalışmalıyız. Bunları bilince çıkardığımız ölçüde kolektifin politikalarına eleştirel yaklaşım kavrama çabası içinde oluruz. Kolektifin politikalarını eleştirel bir gözle ve sorgulayarak anlamaz ve kavramazsak uygulamada başarılı olmamız mümkün değildir. Uygulama çabası içinde olmadığımız politikaların ise doğruluğunu ya da yanlışlığını ortaya çıkarmamız mümkün olmaz. Teorimiz ve stratejimiz doğrultusunda ortaya konulan politikalar cesaret ve cüretle uygulamaya konulduğunda işte o zaman gelişmenin, sıçramanın ve kördüğümüleri açmanın yolunu buluruz.

Politikleşme düzeyimizi yükseltmek teorimizi ve stratejimizi, sınıf mücadelesinin yasalarını, kitlelerin devrimdeki rolünü kavramamızı; Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve siyasal yapısı ile komprador-patron ağaların faşist politikalarını anlamamızı, devrim yapan parti tarihlerinin ve bunların MLM ideolojisiyle sentezlenmesini öğrenmeyi gerektirir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında işçi sınıfının önderliği altında halkı örgütleyip savaştırmaktan başka kurtuluş yolu yoktur. Bunun Türkiye'deki yolu Halk

Savaşı stratejisidir. Bütün adımlarımız Halk Savaşını geliştirmeye dönük atılmalıdır. Özgürlüğe giden yol buradan açılacaktır. Politikleşmek ise buna inanmaktan ve buna uygun davranmaktan geçmektedir.

Fakat bu kolayca ulaşılabir hedef değildir, politikleşme önünde şüphesiz engeller durmaktadır. Bunlara kısaca değinelim:

Politikleşmeyi engelleyen etkenleri burjuva zaafı kategorisinde toplamamız mümkün. Burjuva zaafı bir süre sonra hastalıklara yol açmaktadır. Kolektifimizde subjektivizm, liberalizm, kendiliğindencilik, sekterizm ve dogmatizm çeşitli dönemlerde, çalışma tarzında, örgütlenme anlayışında, kitle çizgisinde ortaya çıkmaktadır. Bu hastalıkların yok edilmesi MLM ideolojisini daha derinden kavramak ve donanmakla mümkündür. Bu hastalıkların ortaya çıkma nedenleri çeşitlidir. Her birinin ve her bireyde yansıyış biçimini irdelemek ve bu çerçevede müdahalede bulunmamız ilerlememiz için gereklidir. Bu zaafıların ilgili daha ayrıntılı bilgilenmek için önceki sayılarda çıkan yazılara bakılabilir. Biz burjuva ideolojisinin etkisi altından kurtulup proleter ideolojiyi içselleştirdikçe, politik seviyemizi artırmış, sınıf mücadelesinde başarıları imza atmış olacağız. Her yoldaş küçük burjuva yaşamın kendini etkileme düzeyini ortaya çıkartarak bunlara müdahale etmeli, misyonuna uygun çaba içinde olmalıdır.

Politikleşme sorununu çözmek için teorimize, stratejimize cevap verecek, sınıf mücadelesinin yasalarını öğrenecek, halk gençliğinin sorunlarına çözüm üretecek ve kendi çalışmalarımızdan dersler çıkaracak tarzda eğitim çalışmaları yapmalıyız. Bunu hem gruplar halinde hem de bireysel yapabiliriz. Eğitim çalışmalarında dogmatizme düşmeden gelişmemizin ve çalışmalarımızın önünü açacak konular seçilmelidir. Eğitim çalışmaları pratikten uzak kalarak değil, bizzat pratikle iç içe alınmalıdır. Eğitim çalışmalarında seçilen konular sadece teorik konular olmamalı, yaptığımız bir eylem, örgütlenme çalışması veya buna benzer pratikler de eğitim konusu olarak ele alınarak dersler çıkarılabilir. Eğitim çalışmalarında yüzümüzü sınıf mücadelesi gerçekliğine daha fazla dönmemiz de politikleşmemizi sağlayacak bir yönelim olacaktır. Özellikle kitlelerden öğrenme anlayışını içselleştirmeliyiz.

GELİŞİM KAÇINILMAZDIR

"Ezilenlerin üzüntülerine katılmak yetmez, emin adımlarla davranıp ilerlemeli ve zafer kazanılmalıdır. Bunun için gerekli teori bilinmektedir."

Clara Zetkin

Türkiye'de cinsiyet eşitsizliğine dayalı mücadeleyi incelediğimizde toplumsal mücadelenin gelişimine paralel bir ilerleme olmuştur diyebiliriz. Komünistler kadın kurtuluş mücadelesinin gelişimini görmezden gelmez. Sınıf mücadelesi içinde kadının kurtuluşu sorununa yönelmiş ve bunu geliştirmenin yollarını aramıştır, aramaktadır. Burada tabii ki ideolojik-politik olarak işçi sınıfının komünizm ile olan bağı gereği komünistler kadın kurtuluş mücadelesinin onun yerine geçmesine, onun misyonunu oynamasına karşı çıkarlar; çünkü en ilerici olan, yani sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz dünyayı yaratabilecek tek güç işçi sınıfıdır. Onun ilericiliği hükmedebileceği başka bir sınıf ya da toplumsal kesim olmamasından gelir. Ezilen, dışlanan, sömürülen her kesim için bu görev onun omuzlarındadır. Bu nedenle onun öncü gücü KP'nin de omuzlarındadır.

Bunlarla beraber biz, bizim dışımızda gelişen kadın hareketlerini olumlarız; çünkü cinsiyet eşitsizliğine karşı mücadele devrimimizin görevleri kapsamındadır. Türkiye'de proleter olmayan kadın hareketleri ülkemizin özgün koşullarından kaynaklı çoğunlukla sınıf çelişkilerinin bir sonucu olan gerçeklerden kaçmamaktadır. Niyet ne olursa olsun yer yer sınıf çelişkilerini de ele alarak hareket etmektedir.

Elbette bizim diğer kadın hareketlerinden öğrendiğimiz olumlu deneyimler de mevcuttur. Türkiye gibi yarı feodal, yarı sömürge bir ülke ile kapitalist bir ülkede yaşanan kadına yönelik şiddet özü aynı olsa da değişiklikler göstermektedir. Feodal üretim ilişkilerinin halen çözülmediği Türkiye'de kadına yönelik şiddetin gerekçeleri "yemeği neden geç getirdin", "sokağa neden çıktın", "benden boşanamazsın", "o adamla niye konuştun", "başını niye açtın", "eteğinin boyu niye kısa", "namusumu lekeledi", "çorbanın tuzunu az atmıştı" vb. olabilir. Eşit işe eşit ücret, seçme-seçilme, çalışma hakkı gibi taleplerin genişleyerek kadına yönelik şiddete, taciz ve tecavüze karşı mücadeleyi de kapsamında Türki-

ye'deki kadın hareketinin önemli bir birikimi mevcuttur. Bu mücadelenin gelişim dinamikleri açısından bir kazanımdır. Tabii ki bu talep ve mücadele eksenlerinin birinin diğerinin yerine geçmesine ve birbiriyle olan bağı gevşetilmesine de karşı durarak bunu söylüyoruz. Kazanımlardan bahsederken çelişkilerin derinleşme hızına paralel kadın kitle hareketlerinin erkek egemen devletle doğrudan karşı karşıya gelişlerinin, sokak eylemlerinin arttığını söyleyebiliriz. Türkiye devrimci hareketi de bu ilerlemelerden nasibini almıştır, almaya devam etmektedir. Eylem birliği düzeyinde ortaklaşmalar yaratmayı da bu anlamıyla önemli buluyoruz; çünkü en geniş kadın kitlelerinin sorunları et-

rafında örgütlenmesi gerekmektedir.

AYRI DEĞİL BİRLİKTE

Devrimci ve komünist hareketler içinde kadının rolü ve görevleri tartışmaları her dönemin kaçınılmaz tartışmaları olmuştur. Kimi anlayışlar kadının kendini kadın örgütlenmeleri içinde geliştirmesini savunurken biz kadının sınıf mücadelesi içinde, örgütlü bulunduğu tüm alanlarda geliştirmesinin gerekliliğini savunmaktayız. Bu demek değildir ki kadın mutlaka komünist ya da devrimci partiler içinde örgütlenmelidir. Elbette bu olması gerektir; ama biz kadın sorunu sınıfsaldır derken sorunun cinsiyet eşitsizliği yönüne gözümüzü kapatmıyoruz. Tam aksine cinsiyet eşitsizliğinin kaynağının da sınıfsal olduğunu söylemiş oluyoruz. Bu sebeple kadın, mücadeleye atılabileceği alanların

hepsinde örgütlenebilir ve nihai kurtuluşunu buralardan yaratmaya başlayabilir. Bu bir kadın platformu, fabrika, okul, mahalle kadın oluşumları, savaş alanı olabilir. Çünkü burada kadın zincirlerini kırmaya başlayarak örgütlenme özgürlüğüne doğru bir adım atmış olacaktır.

İLERLEYİŞİMİZ SÜRECEK

Komünist partisi (KP) içinde ya da KP öncülüğünde alanlarda örgütlenen kadınlarda son birkaç on yıl içinde gelişim ve ilerleme olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bunun esas nedeni kadınların KP içinde komünist bilinci geliştirmesidir. Kadının komünist bilincin üretim zemini olarak KP'de gelişme görevi kaçınılmazdır. Zemin ne

ve mücadelenin parçası olarak yaparlar. Cinsiyet eşitsizliğine karşı en kararlı mücadeleyi verirken sınıfın kurtuluş mücadelesinin en etkili özneleri olma iddiasındadırlar. Bu bağlamda devrimci kadın hareketi öğrenmeye devam etmekte ve gelişmektedir.

Sınıflar mücadelesi tarihine baktığımızda mücadele eden kadınları görürüz. İşçi sınıfının tarih sahnesinde yerine almasıyla birlikte kadınların kurtuluş mücadelesi ivmelendi, kadınlar devrim mücadelelerinde aktifleşti.

Paris Komünü'nde Sophie Poirier, İkinci Emp. Pay. Savaşında Lüdmila Pavliçenko, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde Jiang Qing gibi örnekler mevcuttur.

Yitirdiğimiz kadınlarımız mücadeleyi yolumuzu nasıl yürümemiz gerektiğini yaşamlarıyla göstermişlerdir. Kadının cinsiyet kimliği üzerinden gördüğü işkencelerin, baskıların ve sömürünün dillendirilmekten çekinildiği; devrimci hareketler içinde bile var olma, kendini ifade etme sorunlarının yaşandığı dönemde bilinç ve cesaretiyle Kamile Öztürk belirmiştir. 80 AF-C'sinden sonra gözaltına alınan, gözaltında düşmanın tecavüzüne uğrayan ve mahkeme salonlarında erkek egemen faşist devleti

yargılayan bilinç. Kadın çalışmaları legal alana sıkıştırılan anlayışlara karşı çıkışın sembolü olan, 8 Mart faaliyetlerini koşulların hükmüne bırakmayan Ayfer Celep'e, ölüm orucunda şehit düşen Nergiz Gülmez'e, dünyada payına ev işleri düşen Hataylı Balcı'nın "kayıyı açan değil, kayıyı çalan" olmasına ve buraya sığdıramayacağımız nice komünistin kadın kurtuluş mücadelesindeki ilerleyişine tanık olduk.

Tarihimizi mücadeleleriyle onurlandıran komünist kadınların Türkiye kadın hareketine katkıları da yadsınamaz. Bu, komünist bilincin somutlaşmasıdır. Erkek egemen faşist devlet somuta saldırırken şunu unutmaktadır: Devrimci-komünist-yurtsever kadınların yaşama kurduğu bağ devrimcidir, öğretiyorlar, öğreniyoruz.

denli güçlü olursa komünist bilinç de o denli güçlü bir biçimde hayata geçirecektir. Öyleyse kendini geliştirmek için zemini güçlendirme görevine yılmadan, usanmadan sarılmalıyız.

KP içindeki kadınlar konumlarında askeri, teorik vs. ilerleme sağlamıştır, sağlamaya devam etmektedir; çünkü komünistlerin elinde Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) silahı bulunuyor. Bu silahı ustaca kullanmak için silahı derinlemesine incelememiz ve tanımamız lazım. Komünizm sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya demektir. Bu sebeple komünistler/komünist kadınlar sadece cinsiyet eşitsizliğine karşı bir mücadelenin parçası değildirler, olmazlar. Komünistler tüm çelişkilere bütünlüklü bakarlar ve bu çelişkilerin kaynaklarına yönelirler bu yönelimlerini sadece teorik bir düzlemde değil doğrudan yaşamın

KAPALI KAPILARIN ARDINDAKİ "SESLER"

Egemenlerin yarattığı "düzen-de" duymaya ve duyurmaya çalıştığımız bazı sesler var! Bu sesler gerçeklerin açığa çıkması için kendini duyurmaya çalışsa da devlet politikaları yükselen sesleri bastırmaya çalışıyor. Halkın çıkarına olan her şey için üç maymunu oynayan iktidar, emperyalist-kapitalist sistem içerisinde doymak bilmeyen açlığıyla sınır, kural, adalet, ahlak tanımadan varlığını sürdürüyor. Genişleyen karnı patlama noktasına yaklaşıp da türlü yollarla kendini aklamaya çalışıyor. İşçi, emekçi, kadın, çocuk, LGBTİ+lar ise bu sömürü düzeninden en çok payını alanlar. Sıraladığımız bu kesimler içerisinde ise son yıllarda karşımıza çıkan çocuklara yönelik cinsel istismar vakaları gündeme geliyor. Sık sık karşımıza çıkan bu haberler sanal medyaya yansıyan kadarıyla ve öğrenebildiklerimizle sınırlı durumda. Akıl almaz derecede, "bu kadarı da fazla!" dediğimiz ölçüde hayatımıza mızrak gibi düşen haberler gündemi sarsmaya devam ediyor.

İSTİSMAR SİLSİLESİ

Yaşadığımız toplumda hayata karşı en savunmasız olanlar çocuklar. Çocukların yaşam hakkını savunmaya çalışırken karşılaştığımız sorunlar ise bir o kadar fazla. Görmediğimiz, duymadığımız, saklanan birçok örnek ise çocukların bu hakkını gasp edenlerin aymazlığını gözler önüne seriyor. Verilerle anlatmak gerekirse, 20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Günü nedeniyle yayınlanan raporda 2022 yılının ilk 9 ayında 36 çocuk katledilirken 205 çocuk istismara maruz bırakıldı. 2021 yılında ise 34 çocuk katledildi, 208 kız ve erkek çocuğu ise istismara uğradı.

Türkiye İstatistik Kurumu verilerine göre; Türkiye'de ihmal ve istismara uğrayan çocuk sayısı, 2014'te 76 bin 64 iken 2016'da 83 bin 552'ye yükseldi.

Cinsel istismara maruz kalan çocukların yüzdesi, 2014'ten 2016'ya yüzde 33 arttı. Adli Sicil ve İstatistik Genel Müdürlüğü'ne göre ise, çocuk cinsel istismar hükümlülerinin yüzdesi 42,5 iken (2006) yüzde 58,8'e (2016) yükseldi. Elde edilen bu veriler sadece bilinen yüzdelik oranlar.

AKP'li yılların panoramik tablosunda tarikatlar içinde yaşanan çocuklara cinsel istismar vakaları artmaya/açığa çıkmaya devam ediyor. En son yaşanan İsmailağa Cemaati'ne bağlı Hiranur Vakfı Onursal Başkanı Yusuf Ziya Gümüşel'in kızını 6 yaşında "evlendirmesi" gündeme geldi. Birgün yazarı Timur Soykan, "Utaç Fotoğrafları" başlıklı yazısında dava dosyasında H.K.G.'nin ailesi tarafından 6 yaşında Kadir İstekli'nin evine gönderildiği sırada cinsel istismara uğradığını, 13 yaşında nişanlandığını, 14 yaşında doktora gittiğinde durumun ortaya çıkması üzerine 17 yaşında olduğunu söylemesine rağmen kemik tespiti için yerine bir başka kadının tahlillerinin konulmasıyla 21 yaşında olduğuna dair sahte belge hazırlandığını yazdı. 17 yaşında anne olan H.K.G. 18 yaşına geldiğinde resmi olarak evlendirildi. Daha sonra kadın örgütleriyle irtibata geçen H.K.G. evden ayrıldı ve ailesine karşı dava açtı. Ortaya çıkan olaya gelen tepkiler doğrultusunda Yusuf Ziya Gümüşel ve Kadir İstekli hakkında hazırlanan iddianame kabul edildi ve tutuklandılar.

6 yaşındaki çocuğun uğradığı cinsel istismar sanal medyada infial yaratırken düzen partilerinden konuya ilişkin birçok açıklama geldi. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı davaya hâkim olduğunu duyurdu. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Derya Yanık "Çocuk istismarı, çocuğa yönelik istismar vakaları siyasetin konusu değildir. Bunlar son derece insani ve her zeminde, her toplumda karşılaşılabilecek meseleler" açıklamasında bulundu. Ne demek siyasetin konusu değil! Tam olarak siyaset içinde konumlanmış sözde görünmez bağlar ve kanallar ile devlet izniyle varlığını sürdür-

ren yerlerde yaşanmıştı olaylar. Açığa çıktığında ise gizlenen, üstü örtülen, gündeme gelmesin diye haber yapılmasını, yayılmasını yasaklayan devlet, bu vakif ve kurumlara sınırsız hak tanıyordu. Toleranslı davranıp gündemi değiştiriyordu. Zaman aşımına uğrayan pek çok dava unutturuluyor, iyi hal indiriminden faydalandırılarak cezası en aza indirilen ya da serbest bırakılan kişiler yaptıkları yanlarına kâr kalacak şekilde adeta ödüllendiriliyordu.

PEKİ BU SON MU?

Elbette değil! Geçmiş biraz kurcaladığımızda benzer olayların yaşandığına şahit olmuştuk. 2016 yılında Karaman Ensar Vakfı ve Anadolu İmam Hatip Lisesi Mezunları Derneği (KAİMDER) ile bağlantılı olduğu söylenen yurtlarda kalan yaşları 8-10 arası değişen 45 erkek öğrenciye, onlardan sorumlu olan sınıf öğretmenin cinsel istismara maruz bırakması gündeme gelmişti. Olay cinsel istismara maruz kalan bir çocuğun yaşadıklarını bir psikoloğa anlatması ve psikoloğun konuyu yetkililere bildirmesiyle ortaya çıktı. Türkiye'nin gündemine oturan bir diğer çocuk istismarı davası ise 2017 yılında Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde yaşandığı ortaya çıktı. 14 yaşındaki zihinsel engelli F.B.'nin 2014 ve 2015 yılları arasında 653 kez cinsel istismara maruz bırakıldığı öğrenildi. Diyarbakır Çocuk İzlem Merkezi'nde yeniden ifadesi alınan F.B., bir şüphelinin yaklaşık 200 kez, bir şüphelinin ise ölüm tehdidiyle 100 kez kendisine cinsel istismarda bulunduğunu söyledi. Çocuğun ifadeleri üzerine 92 isim tespit edildi. İsmi geçen kişilerin, takisci, okul temizlik görevlisi, kuyumcu, belediye görevlisi, lokantacı, kamu görevlisi, itfaiyeci, kıraathaneci, kasa, elektrikçi, aşçı, kuaför ve kırtasiyeci oldukları belirlendi. Kimliği tespit edilen 22 şüpheli, 2016 ve 2017 yıllarında tutuklandı. Ancak ne var ki 2017'de görülen davalarda tüm sanıklar tek tek serbest bırakıldı. 2019 yılında Denizli'nin Çivril ilçesinde, 12 yaşındaki ortaokul öğrencisi M.S.'nin sınıfının penceresinden attığı notta, kaldığı Süleymancılar Cemaatine ait yurtta öğretmenin sistematik cinsel istismarına maruz kaldığı öğrenildi. Öğretmen Emre T. gözaltına alınırken olayı gizlediği ileri sürülen yurt müdürü Murat Ç. hakkında da soruşturma başlatıldı. Olayın ardından kapatılan yurt, 2022 yılında tekrar açıldı. 2021 yılında Ordu'nun Fatsa ilçesindeki bir cemaat yurdunda 12 yaşındaki öğrenciye yönelik cinsel istismardan yargılanan görevli

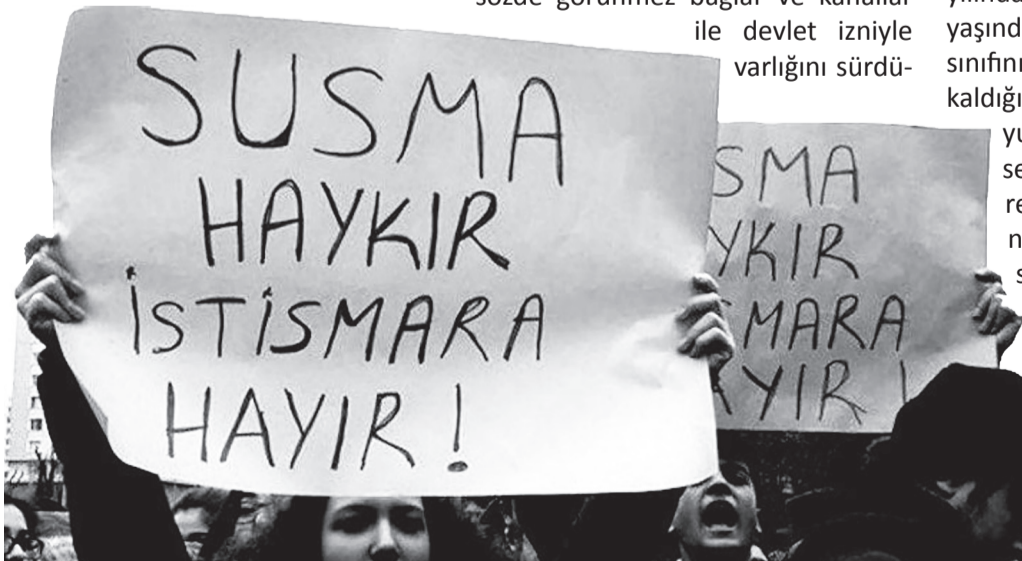
hakkında mahkeme kararını verdi. Fatsa Ağır Ceza Mahkemesi, Yusuf K.'ye iki ayrı suçtan 48 yıl hapis cezası verdi. Süleymancılara ait yurtta geçen 2020 yılında yaşandığı ortaya çıkan olay sonrası Yusuf K. tutuklandı.

Bu sıraladığımız olaylar AKP dönemine "denk" gelen ve bilebildiğimiz, gündeme yansıyan olaydan sadece birkaçı. Bu ve benzeri olaylar yaşanmaya devam ederken devletin olaylara karşı yaptırımları ise "komik" denecek kadar az ve sınırlı. Göstermelik tutuklamalar, gözaltılar, vakif kapatmaları, kapılara zincir vurmalar derken her olay bir kılıf uydurma ile sonuçlanıyor. Din üzerinden ahlak bekçiliği yapanlar oluşturdukları "güven" ortamında her türlü istismarı kendilerine hak görüyor.

Cemaat, tarikat, devlet yurtlarında eğitim gören çocuk ve gençler fiziksel, psikolojik ve duygusal istismara uğramaya devam ederken maruz kaldıkları istismarların sonucunda intiharlar, ağır travmalar yaşanıyor. Çocuklar gözden çıkartılarak hayatları yok sayılıyor.

İhmal ve istismarın nedenleri üzerine gerçekleştirilen araştırmalarda kültürel normlar ve inançlar karşımıza çıkmaktadır. Çocuklara yönelik gerçekleştirilen istismarın özgün nedeninde ise çocuğun maruz kaldığı istismarı anlamlandırabilecek bilişsel yetiye sahip olmaması, failin istismarı gerçekleştirirken tehdit ve baskı argümanlarını daha rahat kullanabilmesi ve çocuğun başından geçen istismara dair çözüm yollarında yetersiz kalması gibi durumlar görülmektedir. İstismar, erkek egemen sömürü düzeninin şekillendirdiği aile ve toplumlarda "ahlak" değeriyle tabulaştırılarak sindirilmekte, varlığı inkâr edilmekte veya neden olacağı "yıkımlardan" ötürü normalleştirilmektedir. Bu yıkımda elbette istismara maruz kalanın değil, istismarı gerçekleştiren ve onun çevresinin itibarı korunmaktadır. Yine verilere baktığımızda çocuğa yönelik istismarın, çocuğun en yakınları ve çocuğun güvendiği kişilerce gerçekleştirildiği görülmektedir. Tüm bu istismar gerçekliğinin yanında yarı feodal toplumların istismara karşı takındığı tavrı, Türkiye örneğiyle somutlaştırabiliyoruz. "Çocuk unuttur", "bekareti bozulmamış" diyenleri biliyoruz; istismara maruz kalan çocukların travmatik deneyimin üstesinden gelmesi için bilimsel yöntemleri değil istismarın yuvası haline gelmiş gerici tarikat "ilimci"lerine başvurduklarını görüyoruz.

Bir YDK okuru

"ÖLENLER BİZ KATİLLERLE BARIŞALIM DİYE ÖLMEDİLER"

İran'da Jîna Emînî'nin "ahlak polisi" tarafından gözaltına alınıp işkence sonucu katledilmesinin ardından başlayan protestolar üçüncü ayını geride bıraktı. İran devletinin tüm baskılarına rağmen İran halkı sokakları terk etmiyor. Devam eden protestolarda 450'yi aşkın kişi katledilirken 18 bin kişi gözaltına alındı. Şu ana kadar 2 kişi idam edildi. Onlarca kişinin hakkında da idam kararı var. Iranwire'in derlediğine göre şu ana kadar hakkında idam cezası olan protestocu sayısı 28. "Allah'a savaş açmak", "İslami yönetime düşmanlık" ve "yeryüzünde bozgunculuk yaymak" bu yılki protestolara katılan veya katıldığı iddia edilenlere yöneltilen üç ana suçlama. Bazı protestocular özel mülke zarar vermekle; diğerleri protestolar sırasında polise saldırmakla suçlanıyor. Diğer suçlananlar ise Besic ölümleriyle ilgili davalarda suç ortağı olduğu iddia edilen kişiler. Protestocular kendi seçtikleri bir avukattan mahrum bırakıldı ve hücre hapsinde tutuldu; çoğu kişi işkencelere maruz kaldı, tutuklananlara yönelik işkence

hapishanelerde devam etti.

Faşist İran devletinin halk isyanını engellememesi onu iyi bildiği yöntem, yani halkı ölümlerle cezalandırma itti. 2 kişinin idam edilmesi halka

verilen açık bir mesajdı. İran devleti bu idamlarla halkın öfkesini sindirebileceğini umut etti ancak umduğunu bulamadı. İnfazların ardından "Ölenler biz katillerle barışalım diye ölmediler" sloganları yükseldi. İdamlar yeni bir öfke dalgasını ateşledi. Devlete yönelik halkın eylemliklerinden artış görüldü. Birçok şehirde Besic

merkezleri ateşe verildi.

Öncesinde "ahlak polisi"nin kaldırılacağı, başörtüsüne yasal düzenleme getirileceği gibi iddialar atılarak halkın nabzı yoklandı. Daha sonra bu id-

dialar yalanlandı, devlet tüm baskı ve şiddet aygıtlarını kullanmaya devam etti. Birçok "suç" kapsamında onlarca kişiye idam kararı verildi ancak bu var olan öfkeyi daha da artırdı. Protestocular ölümsüzleşenlerin ardından devam edeceklerinin sözünü verdiler. İran devleti idamların halkın öfkesini dindireceğini düşündü ancak devam

eden grevlerde, sokak eylemlerinde öfke daha da arttı. Çünkü bu kavga da ölümsüzleşenlere verilen bir söz vardı. İnfaz edilen bir kişi için atılan "Mecid Rıza sen uyuyorsun, ama şimdi hepimiz uyanıyoruz!" sloganında halkın devlete olan tepkisini görebiliriz. Örneğin Tahran'da halk, polis tarafından katledilmesinin 40. gününde Ali Ruzbahani'yi anmak için mezarı başında toplandı. Toplantıda söz alan Ali'nin ağabeyi "80 milyon kişiye. Silahlı kuvvetlerin önünde elinde taşla duran kardeşim, 80 milyon insanın arkasında olduğunu biliyor. Mermilerinizden ve silahlarınızdan korkmuyoruz. Hiçbir şeyden korkmuyoruz. Tahran'da, Kürdistan'da, Huzistan'da veya Zahidan'da öldürmeniz fark etmez. Kardeşlerimiz için adalet istiyoruz. Kız kardeşimi öldürenleri öldürecekim!" demiştir. Devletin infazlarla durduramadığı halk artık korkmadığını ilan etmiştir. Protestoların şu anda nasıl ilerleyeceği belli değildir ancak emin olunan şey İran devletinin saldırılardan geri durmayacağıdır.

Peru'da halk sokaklara döküldü

7 Aralık'ta Peru'da Cumhurbaşkanı Pedro Castillo kongreyi feshettiğini açıkladığı bir video yayımladı. Bu videoda Castillo, kongreyi feshederek olağanüstü hâl hükümeti kurduğunu açıkladı. Açıklamanın ardından Castillo gözaltına alınarak, tutuklandı. Castillo'nun tutuklanmasının ardından ise Peru'nun birçok bölgesinde protestolar düzenlendi. Şu ana kadar devam eden protestolarda 23 kişi hayatını kaybetti.

7 Aralık'taki Castillo'nun "Kongreyi fesh etme" açıklaması uzun süredir devam eden Castillo ve Kongre arasındaki sürtüşmenin bir sonucu. Bir buçuk yıllık iktidarında hakkında 3 kez gensoru önergesi verilen, 1 kez vatana ihanetle suçlanan ve yolsuzluktan yargılanan, eski hükümet yetkililerinin iddiaları üzerine hakkında soruşturma açılan Castillo, parlamenter diktatörlük kurmakla suçladığı Kongreyi feshettiğini açıklamış ve olağanüstü hâl hükümeti kuracağını ilan etmişti.

Pedro Castillo'nun açıklamalarının ardından Kongre, gelişmeleri "darbe" olarak nitelendirerek Castillo'nun görevden alınması için bir oylama başlattı. 101 "evet" oyuyla birlikte Castillo görevden alındı, ardından gözaltına alınarak tutuklandı.

"KONGRE PARLEMANTER DİKTATÖRDÜR"

Castillo yaptığı açıklamada, Kongre'nin 3 defa kendisini görevden almak için "sahte deliller" ürettiğini belirtti. Castillo sağcı muhalefeti "parlamenter diktatörlük" kurmaya çalışmakla suçladı. Castillo, "Kongre hukukun üstünlüğünü, demokrasiyi yerle bir etti" dedi. Castillo Peru'nun kırık bölgelerinden şimdiye kadar en

fazla oy aldı. Castillo tutuklandıktan sonra da en büyük protestolar kırık bölgelerde gerçekleşti. Şu ana kadar Castillo'nun Kongre'yi feshetme kararını da "başarısız darbe girişimi" olarak nitelendiren de var. Castillo tutuklandıktan sonra yerine gelen Dina Boluarte hakkında da "gaspçı" açıklamasında bulundu. Castillo sanal medyadan yaptığı açıklamada "Cumhurbaşkanlığı görevimden istifa etmiyorum. Darbe yalanlarına

kanmayın. Halk yeni seçimlerin kirliliğine kanmayın" dedi.

23 KİŞİ HAYATINI KAYBETTİ

Dina Boluarte hükümetinin kurulmasının ardından protestolar hızla büyüdü ve genellikle "erken seçim" talebiyle kitleler sokağa indi. 15 Aralık Perşembe günü Hamanga, Ayacucho kentindeki havaalanının ele geçirilmesine karşı düzenlenen

Peru Ulusal İnsan Hakları Koordinatörü Ayacucho'daki ölümlerden sorumlu olanların soruşturulmasını talep etti. Twitter'da "Askeri müdahaleye son verilmesini talep ediyoruz ve bu suçlardan ülkenin en yüksek siyasi makamlarını sorumlu tutuyoruz" denildi.

PROTESTOLARDA TALEP SEÇİM

1 haftayı aşan protestolarda şu talepler yer alıyor: Cumhuriyet Kongresi'nin kapatılması ve yeni genel seçimlerin yapılması. Bu talep ekseninde yeni hükümetin cumhurbaşkanı olan Boluarte'ye karşı da halkın ciddi bir öfkesi bulunuyor. Çoğu bölgede Boluarte ve Kongre karşıtı eylemler düzenlendi.

Eylemlerin başladığı ilk günden beridir sokaklarda halkın öfkesi ciddi bir biçimde görülüyor.

Yeni Cumhurbaşkanı Boluarte seçimlerin Aralık 2023'te yapılmasını önermişti. Fakat Kongre bu öneriyi reddetti. Kongrenin kararına tepki gösteren Boluarte, "Kongredeki beylerden, seçimlerin erkene çekilmesi önerimizi yeniden gözden geçirmelerini istiyorum" dedi. İstifa etmeyeceğini de söyleyen Boluarte, "İstifamla ne çözülür, sorun çözülür mü? Hayır. Kongre erken seçim talebini çözüne kadar burada kararlı şekilde kalmaya devam edeceğiz" dedi.

İNGİLTERE'DE BÜYÜYEN GREV DALGASI

İngiltere'de kara ve demiryolu işçileri, postacılar, hemşireler, otobüs şoförleri peş peşe greve gidiyor. Bu grevlere öğretmenler, liman işçileri, gazeteciler, kamu emekçileri, ceza avukatları, havalimanı çalışanları, üniversite, havacılık işçileri de katılarak hem destek sunuyor hem de önümüzdeki günlerde onlar da greve çıkma sinyalleri veriyor.

Bir süredir ciddi bir ekonomik kriz yaşayan, bu ekonomik krizin iyi yönetilmesini ve içinden çıkılmaz bir hal alması nedeniyle patlak veren siyasi kriz nedeniyle birkaç ay içinde 3 kez hükümet değiştirmek zorunda kalan İngiltere'de sular durulmuyor.

İngiliz emperyalist tekellerini ciddi bir çıkmaza sokan grev dalgası ülkenin dört bir yanına yayılmış durumda. Değişik iş kollarında peş peşe yapılan grevlere katılım olabildiğince yüksek olurken mevcut hükümet, daha doğru bir ifadeyle iktidar erki bir bütün olarak bu grevleri engellemenin yollarını aramaya başladı. Tehditlerle, polis baskısı ve saldırılarıyla, oyalama taktikleriyle, sarı sendikalar üzerinden sürecin dinamizmini minimize etme çabalarıyla sonuç almaya çalışan İngiltere devleti, bir girdabın içinde debelenip durmaktadır.

GREV DALGASI NASIL BAŞLADI?

İngiltere'de diğer birçok Avrupalı emperyalist ülkede olduğu gibi son yılların en yüksek enflasyon oranları görülmektedir. Kasım ayı itibarıyla yüzde 10,7 (Ekim ayında yüzde 11,1 olan rakam, kasım ayında yüzde 0,4 oranında düşerek yüzde 10,7 oldu. Ancak ekonomistler bu rakamın yeniden yükseleceğini düşünmekte) ile son 40 yılın en yüksek düzeyinde ve grevlerin en önemli nedenlerinden biri de hükümet tarafından yapılan ücret artışı tekliflerinin mevcut zam artışının gerisinde kalmasıdır.

Örneğin demir yolu operatörü Network Rail, çalışanlara 2022 yılı için yüzde 5, gelecek yıl için yüzde 4 zam teklifinde bulunmuştu. İngiltere'nin en büyük demir yolu sendikası RMT Network Rail'in teklifini enflasyonun altında olduğu gerekçesiyle reddetmişti.

Yine Hemşireler Sendikası'nın yüzde

19 ücret zammı talebine karşı, hükümet tarafından önerilen ücret artışı yüzde 4-5 civarında.

Hayat pahalılığının had safhaya çıktığı koşullarda, yapılan zamların yarısını bile bulmayan ücret artırma isteğine karşı, on binlerce kişinin katıldığı ve ciddi etki yaratan grevler yapılmaya devam ediyor. Önümüzdeki gün ve haftalarda da bu grev dalgasının sürmesi beklenmektedir. Bunlar içinde planlanan birkaçı şu şekildedir. PCS sendikası ile örgütlü binlerce kamu çalışanı "Noel döneminde" 23 Aralık'tan itibaren 8 günlük grev hareketine katılacaklarını açıkladı. Birmingham, Cardiff, Gatwick, Heathrow ve

bazı hizmetlerin sürdürülmesi için askerlerin ve memurların devreye sokulması gibi önlemlerin tartışılacağı Acil Durum Komitesi'ni toplantıya çağırdı. Aslında önlem denilen şeyler çok açık bir şekilde var olan hareketi bastırmaya yönelik adımlar.

İngiltere Başbakanı Sunak, parlamentoda milletvekillerine yaptığı konuşmada, "Sendika liderleri makul olmayan bir şekilde davranmaya devam ederse, o zaman İngiliz halkının yaşamlarını ve geçim kaynaklarını korumak için harekete geçmek benim görevim" dedi. Hükümetin acil durum komitesine (COBRA) başkanlık eden Kabine Bakan Yardımcısı Oliver

çalışılmasının paniği ve gayretiyle hareket edilmektedir.

Bunun yanında yine grevlerin etkisini kırmak için de hükümet, havalimanlarında greve çıkacak sınır güvenlik memurları ile ambulans görevlilerinin grevi sırasında askerlerin görev yapabileceğini açıkladı. Grev kırıncıların grevin etkisini kırmayı hedefleyen hükümet, diğer yandan sendikalara da çağrıda bulunarak müzakere masasına dönmelerini istiyor.

Aslında sarı sendikaların bu süreci daha ileri taşımak gibi bir dertlerinin olmadığı, müzakere masasına dünden hazır oldukları bilinen bir gerçeklik.

İngiltere tarihinin en kitlesel grevini yapan Hemşireler Sendikası (RCN) başkanı Pat Çullen, sağlık bakanının ücretler konusunda kendileriyle "ciddi" bir müzakereye yanaşması halinde, yapmayı düşündükleri grevi durdurabileceklerini açıklamıştı. Diğer sarı sendikaların yaklaşımı da bundan farklı değil aslında. Grevlere karşı hükümet yetkilileri ve patronlar sürekli bir araya gelip ortak bir duruş sergilerken, sendika temsilcilerinin bir araya gelerek süreci birlikte ilerletmemesi, genel grevlerle hayatı durduran, sistemi daraduman eden bir pratiğin içine girmemesi düşündürücüdür. Uzun bir süredir yapılan grevlere katılım, evet olumludur. Bu parçalı grevler bile hükümeti ciddi anlamda sarsmaktadır; ancak bunların toplamda yetmediği, var olan dinamik gücü daha ileri bir aşamaya taşıyamadığı açıklar.

Gelişmeler İngiltere'de devrimci ve komünist çizginin önderliğine duyulan ihtiyacı daha fazla belirgin kılmaktadır. Zira sarı sendikaların, tarih boyunca, dünyanın birçok yerindeki pratikleri ortadadır ve İngiltere'de de bir süre sonra bilinen masa başı pratik bundan farklı olmayacaktır. Kitleleri memnun etmeyen sonuçlar er ya da geç daha büyük eylemlerin nedeni olacaktır. Dünyanın en gelişmiş ekonomilerinden ve en gelişmiş "demokrasilerinden" biri olan İngiltere'de daha büyük eylemlerin ufukta olduğunu görüyoruz. Yarı sömürgelerde devrim ateşi yandıkça burada beliren ufka yolculuk hızlanacaktır...

Manchester havalimanında çalışan sınır güvenlik görevlileri de bu gruba dahil.

Yine PCS sendikasıyla örgütlü ehliyet sınavı müfettişleri 13 Aralık-16 Ocak tarihleri arasında greve çıkacaklarını açıkladılar. Grevin hangi günlerde gerçekleşeceği henüz kesinleşmedi.

Heathrow havalimanında Menzies'e bağlı yer görevlileri 16 Aralık'ta başlayacak, 72 saat sürecek grev hareketine katılacak. Bunun dışında birçok sektörde var olan memnuniyetsizliğin greve, eyleme dönüşeceği söylenmektedir.

HÜKÜMETİN SALDIRI PLANLARI

Dalga dalga İngiltere, Galler ve Kuzey İrlanda'ya yayılan grevleri ve diğer protesto eylemlerini bastırmak için hükümet harekete geçmiş durumda. Hükümet, artan grevler sürecinde

Dowden, sendikalardan "zarar veren" grevleri iptal etmelerini istedi.

Hükümetin yeni bir yasa üzerinde çalıştığı ve bunun yakında yürürlüğe gireceği bilgisi basına yansımış durumda. Yeni yasayla hükümetin, istediğinde grevleri engelleyecek veya işçilerin greve çıkma koşullarının zorlaştırılmasını sağlayacak seçenekler üzerinde çalıştığı da sızan bilgiler arasında. Başbakanın "sert önlemler alacağız" ve "İngiliz halkının yaşamını koruyacağız" söylemleri aslında bu yasa tartışmasıyla uyumlu bir şekilde ilerliyor. Hangi İngiliz halkının çıkarlarını koruyacak Başbakan ve hükümeti? Elbette İngiliz burjuvazisini, tekellerini, kapitalistlerini. İşçi sınıfı ve ezilen milyonlarca kesim, çıkarları korunacak kesim içinde yer almıyor. Aksine işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin gelişen haklı ve meşru mücadelesine karşı küçük bir azınlığın korunmaya

ALMANYA'NIN İTHALATÇI YAPISI VE KATMANLI KRİZİ!

Emperyalizm demek sonuç olarak kriz demektir. ABD ile birlikte tüm dünyayı etkisi altına alan 2008 ekonomik krizi geçmiş yıllardan günümüze, yaşanan en uzun ve derin ekonomik durgunluk olarak kabul edilmektedir ve Avrupa Birliği (AB) ekonomisinin resesyona girmesine sebep olmuştur. AB'nin tümünde ekonomik büyüme gerilerken işsizlik oranları hızla artmıştır. Bu süreçte AB genelinde kamu borcu ile bütçe açığının gayri safi yurtiçi hasılaya oranları artma eğilimine girmiştir. Krizin etkisiyle, üye devletlerin ekonomi politikaları arasında koordinasyonun ve mali disiplinin sağlanmasına yönelik olarak 1997 yılında kabul edilen İstikrar ve Büyüme Pakti gözden geçirilirken, üye devletlerde mali disiplinin güçlendirilmesi amacıyla daha sıkı kurallar ve daha etkili yaptırım mekanizması öngören Mali Antlaşma, İngiltere ve Çekya hariç AB'nin 25 üyesi tarafından imzalanmıştır.

Başta Almanya olmak üzere Avrupa devletleri karşılaştıkları bu ciddi durum karşısında finans sektöründeki krizi önleyecek veya hafifletecek devletleştirmeler, yardım programları ve merkez bankalarının faiz indirimleri gibi doğrudan üretim alanındaki resesyonu önleyecek bir dizi tedbirler almıştır. Ayrıca vergi indirimini içeren maliye politikalarına başvurmuştur. IMF, krizden çıkışın en etkin yolunun mali genişleme olduğunu duyurmuş ve 2009'un nisan ayında yapılan G-20 zirvesine katılan ülkeler, ekonomik büyüme için mali genişleme üzerinde anlaşmışlardır.

AB'de ekonomik hegemonyası tartışılmaz olan Almanya, ekonomik büyüme için diğer ülkelerin tüketimine ihtiyaç duymaktadır. Nedeni ise Almanya'da üretilen ürünlerin üretim yeteneği sınırlı olan çevre ülkelerde satılıyor olması ve bu ülkelerin gerektiğinde ilk olarak Alman bankalarından kredi alıyor olmalarıdır. Almanya Eurozone (Avro bölgesi- 19 Avrupa Birliği ülkesinin oluşturduğu parasal birlik) içerisindeki çevre ülkelere krizden kurtarma paketleri sunduğunda aslında kendi ekonomisine ve bankalarına katkı sağlamaktadır. Yunanistan örneğinde olduğu gibi ülkelere sağlanan kurtarma paketleri bu ülkelerde sürekli olarak kriz

sarmallarına neden olmaktadır. Bu paketlerin zorunlu kıldığı reformlar ile ülkelerin neoliberal dönüşümleri hızlandırılmakta aslında, bu ülkelere Almanya gibi daha güçlü devletlerin kendi çıkarlarına gelen politikalar dayatılmaktadır.

Ekonomik kriz ile birlikte iş gücü piyasaları da bundan olumsuz etkilenmiş ve işsizlik artmıştır. Özellikle inşaat ve otomotiv sektörlerinde istihdam daralması (yüzde 7,3) daha şiddetli gerçekleşmiştir. Erkek ağırlıklı istihdam içeren bu sektörlerde gerilemeyle birlikte erkek ve genç işçi istihdamı önemli ölçüde etkilenmiştir. 2009'da Almanya'da yüzde 8,1'e yükselmiştir. Bunun önüne geçilmesinin koşulu olarak ekonomik canlanmaya neden

eğitime 14 milyar euro harcanmasını sağlamıştır. Alman şirketlerine ayrılan 100 milyar euroluk kredi garantisinin yanı sıra otomotiv sektörüne 1,5 milyar euro mali kaynak aktarımı, 2,9 milyar euroluk vergi indirimi uygulanan politikalardan birkaçıdır. 2010 yılından itibaren vergi indirimlerinin 6,05 milyar dolara çıkması planlanmıştır. İkinci paketin diğer maddeleri arasında kamunun sağlık harcamalarının kısılması, işçi ve emekçilerin sosyal ve ekonomik haklarının gaspı vb. yer almaktadır. Buradan da görüldüğü üzere kurtarma sadece kapitalist sınıfa sunulurken işçi ve emekçilerden kemer sıkılmaları istenmiştir.

2008 finans krizinin aşılamadığını ve

sonucunda derin bir enerji krizine girmiştir. Bu durum AB ülke ekonomilerini, artan enerji ve gıda fiyatları karşısında zor durumda bırakırken lokomotif ülke konumundaki Almanya'nın da artık satın aldığından daha fazlasını ihraç edemez duruma gelmesi dikkat çeker olmuştur. Avrupa'nın en büyük ekonomisine sahip Almanya, yükselen enflasyon ve sanayisini baskılayan tedarik zinciri kesintileri nedeniyle iki Almanya'nın birleşmesinden bu yana ay bazdaki ilk ticaret açığını Mayıs 2022'de vermiştir.

Commerzbank'ın "baş iktisatçısı" Jörg Krämer de Almanya'da hükümetin yardım paketlerinin resesyona engel olamayacağını söyledi. Enerji fiyatlarındaki büyük artışın ilk etapta bir arz şoku yarattığını söyleyen Krämer "Şirketler faaliyetlerini pahalanan enerjiye göre geriye çekmek zorundalar ve buna uygun olarak da üretimi azaltacaklar" diye konuştu. Alman Sanayi ve Ticaret Odaları Birliği'nin (DIHK) yaptığı bir ankete göre de Alman şirketlerinin yüzde 16'sı böyle hareket etmeyi planlamaktadır. Alman hükümeti 12 Ekim'de 2022 için daha önce yüzde 2,2 olarak açıklanan resmi büyüme beklentisini enerji krizi, artan fiyatlar ve arz dar boğazlarının etkilerinden dolayı aşağı yönlü revize edip yüzde 1,4'e çekerken, gelecek yıl için resesyona öngörüsünde bulunmuştur.

olacak talep artırıcı adımlar atılmış, istihdamı teşvik etmek adına patron kesimi üzerindeki iş gücü odaklı sosyal maliyetleri azaltacak önlemler alınmıştır. Krizin küreselleşmesi sonrası para politikalarının krize çözüm üretememesi, uluslararası mali piyasalarda yaşanan paniği daha da artırmış ve devlet müdahalesinin gereğini hatırlatmıştır. Bu durum kamu bütçelerinin krize karşı seferber olmasına ve kurtarma/canlandırma paketlerinin yürürlüğe girmesine yol açarak özel sektörün borcunu kamu borcuna dönüştürmüştür.

Almanya'nın açıkladığı 500 milyar euroluk kurtarma paketinin yüzde 80'i bankalara getirilen garantilere, yüzde 16'sı bazı bankalara sermaye enjekte edilmesine ve yüzde 4'ü de garantilerin desteklenmesine ayrılmıştır. 2010'a kadar süren bir diğer kurtarma paketi ise 50 milyar euro tutarındadır. Bu planlama, altyapı ve

emperyalistlerin krizin etkilerinden kurtulmak için hayata geçirdikleri ekonomik politikalar sonucu kısa süreli ve görece düzelmelere rağmen krizin hâlâ devam ettiğini gözlemlemek mümkündür. Durum böyle devam ederken 2020 yılında dünyayı kasıp kavuran Covid-19 salgını ülke ekonomilerine büyük hasarlar vererek krizi derinleştirmiştir. Dünya Bankası ve IMF'nin verileri dünya ekonomisinin yüzde 4 oranında küçüldüğünü kanıtlamaktadır. Almanya'da İstihdam Piyasası ve Meslek Araştırmaları Enstitüsü'nün (IAB) gerçekleştirdiği bir çalışmadan çıkan sonuç, Alman ekonomisinin 2025 yılına kadar pandemiyin etkilerini kemiklerinde hissedeceği ve hatta bu etkinin beklenenden de uzun süreceğidir.

Rusya-Ukrayna savaşında Ukrayna'ya açık destek veren Almanya, doğal gaz ithalatının yüzde 37'sini gerçekleştirdiği Rusya ile ilişkilerinin gerilmesi

Doğal gaz ve petrol ihtiyacının çok önemli bir bölümünü, hem de ucuza Rusya'dan karşılayan Almanya bu seçenekten vazgeçmek zorunda kalınca, ihtiyaç duyduğu enerjiyi karşılamak üzere birçok ülke ve bölgede harekete geçti. İlk etapta Norveç ve Hollanda'dan alınan petrol ve doğal gaz arttırıldı. Sonra Federal Ekonomi Bakanı Robert Habeck, körfez ülkelerine yönelerek petrol talebinde bulundu.

Sonra, Kanada ile sınıvlaştırılmış doğal gaz ve yeşil hidrojen için bazı anlaşmaların altına imza atıldı. Almanya ayrıca yönünü Güney Doğu Avrupa, Orta Asya ve Ortadoğu'ya çevirdi. Başbakan Scholz, Yunanistan'ı ziyaret etti. Doğu Akdeniz'den çıkacak doğal gazın Almanya'ya ulaştırılması üzerine konuşuldu. Bu ziyaretin ardından Yunanistan Başbakanı Mitsotakis Mora (Peloponnes) Yarımadası ve Girit Adası'nda doğal gaz arama çalış-

malarına başladıklarını açıkladı.

Federal Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock ise Kazakistan ve Özbekistan'ı ziyaret etti. Buradaki görüşmelerin merkezinde de Almanya'nın enerji ihtiyacı vardı. Almanya, geçen yıl ihtiyaç duyduğu petrolün yüzde 10'unu Kazakistan'dan satın aldı. Baerbock'un temaslarının ardından, Mısır'da devam eden BM İklim Konferansına katılan AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen, burada Kazakistan ile bir enerji anlaşması imzaladı. Yine AB ile Mısır ve Namibya arasında da aynı konferansta doğal gaz ve yeşil hidrojen anlaşmaları imzalandı. AB/Almanya'nın hedefleri arasında Kuzey Afrika'nın yanı sıra Senegal ve Nijerya da bulunmaktadır.

Alman hükümeti tarafından kısa bir süre önce kamulaştırılan gaz tedarik şirketi Uniper, İsrail şirketi NewMedEnergie ile bir ortaklık anlaşma imzaladı. Anlaşmada iki şirketin doğal gaz çıkarma faaliyetlerinin organize edilmesi ve üretilecek yeşil hidrojen gazının Avrupa'ya taşınması bulunmaktadır.

Bu arada Almanya'da da bazı gelişmeler olmaktadır. Enerji seçenekleri tartışması bunlardan biridir. Son haftalarda en çok öne çıkan enerji seçeneklerinin başında "yeşil hidrojen" (Grüne Wasserstoff) gelmektedir. Sudaki iki hidrojen ve bir oksijenin (H2O) elektrikle ayrıştırılmasıyla elde edilen hidrojen gazının yanıcı özelliği bulunmaktadır. Çevreye zarar vermeyen, geleceğin enerjisi olarak adlandırılan "yeşil hidrojenin" yakın gelecekte daha fazla kullanılması öngörülmektedir.

Görüldüğü gibi Almanya enerjide "Rusya'dan bağımsızlaşma" adına peşi sıra adımlar atmaktadır. Bu adımlar hem acil adımlar olmak zorunda hem de seçenekler üretmek zorundadır. Almanya Başbakanı Olaf Scholz, bakanlara kapatılması düşünülen üç nükleer santralin Nisan 2023'e kadar çalışır durumda tutulması talimatı verdi. Avrupa'nın en büyük ekonomisine sahip Almanya'da ağır sanayinin çarklarının enerji olmadan çevrilmesi mümkün olamayacaktır. Ekonomi enstitüsü IFO şu ana kadarki "enerji krizinin" Alman ekonomisine maliyetinin 110 milyar euro olduğunu açıkladı. Kriz uzadıkça maliyet büyüyecektir.

"Enerji krizi" uzadıkça bunun faturasını yüksek enerji fiyatları, hayat pahalılığı, düşük ücretle çalıştırılma, işten çıkarılma, hakların kısıtlanması şeklinde asıl olarak işçi sınıfı ve emekçiler ödemek zorunda bırakılacaktır. Buna karşılık hükümetin kapitalistle-

rin kârlarını güvence altına almak adına şirketleri yüksek enerji maliyetlerinden koruyacak "artan gaz ve elektrik fiyatlarına karşı koruma şemsiyesi" olarak nitelendirilen 200 milyar euroluk fonun yasasını Federal Meclis'ten geçirdi.

Bunun yanı sıra sosyal güvelik düzenlemeleri, araştırma-geliştirme alanında vergi muafiyeti, piyasada rekabeti artıracak tedbirler, nitelikli iş gücünün Almanya'ya göçüne teşvik sağlayan yasal düzenlemeler, eğitim ve bilimsel faaliyetler için daha fazla bütçe ayrılması ve dijitalleşme altyapısının güçlendirilmesini sağlama konusunda yasa ve reformlar bu krizin atlatılması için alınacak tedbirler olarak gündeme gelmektedir. Örneğin ülkede emekli olma yaşı 2031 yılına kadar kademeli olarak 65'ten 67'ye yükseltilirken, yaş sınırının 2042'ye kadar 68'e çıkarılması da tartışılmaktadır.

Alman hükümeti ve otomotiv endüstrisinin önde gelen aktörleri teşvikleri artırıp mevcut teşvik programının süresini uzatarak elektrikli araçlara olan talebi artırmayı hedefliyor.

Meta ve sermaye ihracında devasa boyutlarda gelişkin olan Alman ekonomisi, enerjide ise net bir ithalatçı ülke durumundadır. Rusya'nın Ukrayna işgali ve devamında Rusya'ya yönelik yaptırımlar ve Rusya'nın enerji kozunu kullanması kuşkusuz Alman ekonomisini ciddi sorun ve krizlerle karşı karşıya getirmiştir. Bu durumun hem politik hem de ekonomik savaşımın emperyalistler arasında yoğunlaşması ve derinleşmesinden ötürü kolay aşılır bir şey olmadığı açıktır. Yüksek enflasyon, daralan üretim, kitlelerin alım gücündeki düşüş ve Ukrayna'dan doğru yayılan politik kriz Almanya'nın ekonomik ve politik gerçekliğidir. Kitlelerin bu tabloda memnun olmayan ve parçalı ama sürekli artan bir tepki içinde olduğu açıktır. Ekonomik kriz Almanya'da henüz bir politik krize dönüşmemiştir. Ancak kitlelerin yoğun bir arayış içinde olduğu açıktır. Bu arayışın, krizin faturasının kendisine ödetilmesine yönelik göstereceği güçlü bir hareketle birlikte politik çalkantıyı da güçlendireceği öngörülebilir. Henüz sistem krizi yönetebilir durumdadır. Bir önceki sürece göre artan yoksullaşmanın ise bu yönetme sorununu bugünden zorladığı da açıktır.

Tunus'ta seçim boykotu: Katılım yüzde 9'un altında

HABER MERKEZİ- Tunus'ta Meclisi ve hükümeti feshederek tüm yetkileri elinde toplayan ve kendi hükümetini kuran Cumhurbaşkanı Kays Said'in ilan ettiği erken seçimleri halk boykot etti. Seçimlere katılım yüzde 10'un altında kaldı. Muhalefet partileri Said'e istifa çağrısı yaptı.

Tunus'ta cumartesi gerçekleştirilen ve 161 sandalyeli parlamentonun üyelerinin seçilmesi için kurulan sandıklar boş kaldı. Sandıkların kapanmasının ardından basın toplantısı düzenleyen Tunus Yüksek Seçim Kurulu Başkanı Faruk Buasker, seçimlere katılımın resmi olmayan ilk sonuçlara göre yüzde 8,8 oranında gerçekleştiğini kaydetti.

Kayıtlı 9 milyon 136 bin 502 seçmenin olduğu Tunus'ta 161 sandalyeli Meclis için 10'u diasporada olmak üzere 161 seçim bölgesinden 120'si kadın 1055 aday milletvekili olmak için yarıştı. Adaylık sürecinde 7 seçim bölgesinden herhangi bir başvuru yapılmazken 10 bölgeden ise sadece birer aday milletvekilliği için başvurdu.

Tunus'ta 2019 yılında düzenlenen son genel seçimlerde katılım oranı yüzde 41,7 olmuştu.

The Guardian'ın haberine göre seçimlerde, seçim görevleri bile oy kullanmadı.

Cumartesi günü saat 13.00 sularında Tunus yakınlarındaki işçi sınıfı bölgesi Kabaria'da bulunan iki seçim merkezinde her iki merkezde de kayıtlı 1800 seçmenden sadece 100'er oy kaydedilmişti. Oradaki bir ISIE (Yüksek Seçim Kurulu) yetkilisi, hiçbir önemi olmadığını düşündükleri bir seçimde oy kullanmaya niyetleri olmadığını söyledi.

Şehir merkezine daha yakın, şehrin tarihi Medine mahallesi yakınlarındaki bir oy verme merkezinde olası 900 seçmenden sadece 40'ının oy kullan-

dığı kaydedildi.

İlk sonuçların pazartesi günü açıklanacağı öngörülürken nihai sonuçların ocak ayına kadar açıklanması beklenmiyor. Yeni Meclisin de mart ayından önce göreve başlaması beklenmiyor.

ERKEN SEÇİME GİDEN SÜREÇ

Cumhurbaşkanı Kays Said, 25 Temmuz 2021'de Meclisin çalışmalarını askıya alarak milletvekili dokunulmazlıklarını kaldırdı. 22 Eylül 2021'de yeni kararnameyle yetkilerini genişleterek yürütme organını tamamen kendine bağladı.

Said, Aralık 2021'de yaptığı açıklamada da 25 Temmuz 2022'de Anayasa değişikliği referandumuna, 17 Aralık 2022'de de erken genel seçime gidileceğini ve o zamana kadar Meclisin kapalı kalacağını bildirdi.

Anayasayı kendi ekibiyle yazan Said 25 Temmuz'da seçmenlerin sadece yüzde 30,5'inin katılımıyla düzenlenen referandumda yüzde 94,6 "evet" oyuyla yeni Anayasanın kabul edildiğini duyurdu.

Ülkede Tunus Emekçileri Partisi, İslamcı Ennahda Hareketi, Tunus'un Kalbi Partisi, Demokratik Akım Partisi, Özgür Anayasa Partisi, Afak Tunus Partisi gibi siyasi partiler seçimleri boykot edeceklerini açıkladılar.

Kimi muhalefet partilerinin oluşturduğu Tunus'un Kurtuluş Cephesi, Cumhurbaşkanı Kays Said'e istifa çağrısında bulunarak katılım oranı karşısında meşruiyetini kaybettiğine işaret etti.

Bir önceki parlamentoda en büyük parti olan İslamcı Ennahda da dahil olmak üzere çeşitli siyasi partilerden oluşan Cephe, yeni Cumhurbaşkanlığı seçimleri talep etmek için "kitlel protestolar ve oturma eylemleri" çağrısında bulundu.

TKP/ML'den açıklama: Jose Maria Sison (Ka Joma) Ölümsüzdür!

HABER MERKEZİ- Filipinler Komünist Partisi kurucu önderi Sison'un sürgünde yaşamını yitirmesinin üzerine Türkiye Komünist Partisi/Markсист-Leninist (TKP/ML) tarafından bir açıklama yayımlandı.

ikk-online13.net adresinde "Filipinler Komünist Partisi Kurucu Önderi Jose Maria Sison (Ka Joma) Ölümsüzdür!" başlığıyla yayımlanan açıklamada Sison'un mücade-
le yaşamına dair vurgular yer alırken "günümüzün önemli devrimcilerinden Jose Maria Sison'u saygıyla anıyoruz" denildi.

TKP/ML'nin açıklamasının tamamı şu şekilde:

"Filipinler Komünist Partisi (FKP) kurucu önderi Jose Maria Sison, 16 Aralık 2022 tarihinde 83 yaşında yaşamını yitirdi. FKP'li dostlarımızın ve Filipinler halkının acısını paylaşıyor, mücadelelerini sahipleniyoruz.

"Filipinler işçi sınıfı ve emekçileri, FKP önderliğinde yarım asrı aşan devrimci silahlı mücadele sürdürmektedir. Jose Maria Sison, bu yarım asrı aşan silahlı mücadelenin, FKP'nin Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm mücadelesinin tartışmasız en önemli önderlerinden biri olmuştur. Uzun yıllar

süren tutsaklığı sonrası, 1987 yılında uluslararası bir konferans için Hollanda'ya giden Sison, Filipin devleti tarafından pasaportu iptal edilerek sürgüne zorlanmış ve 'istenmeyen kişi' ilan edilmiştir. Ayrıca Ağustos 2002 tarihinden itibaren de ABD tarafından 'teröre destek veren kişi' olarak ilan edilmiştir. Sison, 2007 yılında bu kez de Avrupa'da tutuklanmış, yoğun protestolar ve çeşitli girişimler sonu-

halkının mücadelesi için adamıştır. Bu yüzden de enternasyonal proletarya ve dünyanın ezilen halkları tarafından onurlandırılmayı ve saygıyı hak eden devrimci önderlerden biri olarak sınıf mücadelesinin tarihsel belleğinde kendisine yer açmıştır.

"Her gözeneğinden irin ve kan akıtıp çürüyerek varlığını devam ettiren emperyalist-kapitalist sistemin

"Dünyanın birçok coğrafyasında halkların kendiliğinden gelişen direniş ve mücadelesine tanıklık etmekteyiz. Emperyalist-kapitalizmin çelişkilerinin derinleşerek sürdüğü, halk kitlelerinin yoksulluk ve baskı altında yaşam koşullarından çıkış arayışlarının arttığı ve bu arayışların toplumsal direnişlere dönüştüğü günümüz koşullarında, verili sömürü ve talan düzeninin gerçek alternatifi komünistlerin elindedir. Sistemle keşilen, sistemle uzlaşan hiçbir araç ve yöntem, geleceğin dünyasını yaratmaya muktedir değildir. Sistemi reforme ederek halk kitleleri açısından elverişli bir zemin yaratma saçmalığından uzaklaşan her adım desteklenmeli, geliştirilmelidir.

"FKP önderliğinde yürütülen devrimci gerilla

savaşı bu açıdan önemlidir. Filipinler işçi sınıfı ve ezilen halkını kurtuluşa götürecektir yegâne yol, devrimci mücadelenin geliştirilmesi ve iktidarın Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm perspektifiyle ele geçirilmesi olacaktır.

"FKP kurucu önderi ve günümüzün önemli devrimcilerinden Jose Maria Sison'u saygıyla anıyoruz."

cunda serbest bırakılmıştır. Sürgünde olduğu uzun yıllar boyunca da görev ve sorumluluklarını yerine getirmeye devam etmiştir.

"Dünyanın hangi coğrafyasında olursa olsun emperyalizme, faşizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele edenler saygıyı ve onurlandırılmayı hak eder. Günümüzün devrimci önderlerinden Jose Maria Sison yaşamını FKP'nin gelişimi ve Filipinler

derinleşen çelişkilerinin proletarya ve ezilen emekçi halklar açısından ortaya çıkardığı katlanılmaz sonuçlar, aynı zamanda alternatif arayışlarını da güncel bir sorun haline getirmiştir. Derinleşen yoksulluk ve yaygınlaşan emperyalist saldırganlık, halk kitleleri açısından verili sistemle uyuşan çözümlerden uzaklaşmayı getirirken, devrimci ve komünistler açısından da devrim mücadelesini geliştirmenin objektif zeminini oluşturmaktadır.

sin'de Proletarya Partisi saflarında mücadele ederken tutsak düştü. Sedat Özkaradağ, 27 Aralık 1980'de işkencede katledildi. Adana Kiremit-hane'deki hapisanede merdivenlerin her iki tarafına dizilmiş askerlerin dipçik darbeleri altında kararlılığını, devrime olan inancını, Partisine olan bağlılığını asla yitirmedi.

Artvin-Borçka Şehitleri: Kış için barınak hazırlıkları yapan Halk Ordusu gerillaları, Nilüfer Atav'ın nöbette olduğu bir gün düşmanın yoğun ku-

şatmasını fark edip çatışmaya başladı, düşman geri püskürtüldü. Gerilla birliği çatışma bölgesini terk ederken Nilüfer Atav ve Adem Asal birlikte ayrı düştü. Gerilla birliğiyle ilişkiye geçmek için tüm olanaklarını kullandılar fakat 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin-Borçka Uğur köyünde düşmanla tekrar karşılaştılar. Çıkan çatışmada Nilüfer Atav ölümsüzleşirken Adem Asal yaralı olarak tutsak düştü ve 9 Ocak 1994 tarihinde işkencede katledildi.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Kepez: Elbistan doğumlu olan Kepez, Proletarya Partisinin düşünceleriyle İstanbul'da tanıştı. Ümraniye gecekondu yapımında çalıştı. 23 Aralık 1979 tarihinde kaldığı evde çıkan

yangında yaralandı. Ali Kepez, kaldırıldığı hastanede ölümsüzleşti.

Sedat Özkaradağ: Urfa Siverek doğumlu olan Sedat Özkaradağ Mer-

DEVİRİMCİ BİLGİYİ GELİŞTİRELİM

Eğitim, bilginin kazanımını ve aktarımını içerir. Eğitim kavramı da farklı çıkarılara sahip öznelerini bilginin üretim sürecini içerdiğinden ve bu süreçteki bilgiler de çözümlere ele alınabileceğinden eğitim sınıfsal bir bakış açısı ile ele alınmak zorundadır. Bu sebepten dolayı iyi veya kötünün ortaya çıktığı noktada bilgi kavramına ya proleter sınıfın çıkarına uygun olarak bakmalıyız ya da egemen sınıfların düzenlediği biçimde, onun gerici sistemine uygun olarak...

Bu yönüyle algısal bilgiden mantıklı bilgiye varma noktasında biz devrimcilerimize düşen görev iç çelişkilerini kavrayıp nesnenin bilgisini düşünmeye vardığımızda oluşan bilgiyi edinmek ve bu bilgi ile donanmış olarak hayatı değiştirmek olduğuna göre eğitimin ürettiği bilgiyle teorik bir savaş vermeliyiz.

Var olan bilginin hâkim sınıfların elinde burjuva-feodal bir özellik taşıdığını, ona damgasının bunun vurduğunu biliyoruz. Ne var ki bilgi bundan ibaret değildir. Onun bir yandan da ileriye doğru adımların dinamiğini taşıyan devrimci açısı vardır. "Bilgi, pratik ile başlar, pratik yoluyla teori düzeyine ulaşır ve ardından gene pratiğe dönmek zorundadır." diyen Mao'dan açarsak: bilgi toplumsal veya bireysel, tarihsel ya da dönemsel deneyimlerle kazanılan duyuşal bilginin sürekli uygulamalarla birikmesi, bu bilginin sadece nesnel izlenimi açıklayan ilk halinden uzaklaşarak iç çelişkilerin kavranıp ilgili deneyim hakkında temel yargılara varılması ve düşünce boyutuna sıçramasıyla gelişir. Buna mantıksal bilgi seviyesi deniyor. Bilginin hareketli yapısı, akış içinde bilginin pratiğe geçişi ve pratik sürecin tamamlanıp değişimlere sebep olmasıyla bir süreç ile başka sürece evrilir. Bu süreçler arasındaki çelişkileri kavramakla da yeni bir bilgi doğar. Yaşamak için üretmek, üretmek için düşünmek, düşündükçe üretmek ve yetersiz kaldığı noktada eskiyenin üzerine yeni şeyler var etmek zorundayızdır. Üretim süreçlerinin devamı yaşamın devamı için geliştirilmesi gerektiğinden bilgi yaşantıyı doğrudan etkiler. Tarihsel olarak süregelen ve içinden başka sistemler doğurmuş iktisadi-idari yapıların özünde üretim

ilişkileri vardır ve her yapı, üretim ilişkilerinin belirlediği üretim süreçlerinin gelişimine bağlı olarak yıkılarak yeni bir yapıyı er ya da geç doğurur. Bireyler de, üretim süreçlerinde yer alarak bu toplumsal sıçramalarda etkin olurlar.

Bu toplumsal ilerleme ve sıçrayışların eşliğinde de sınıflara düşen görevler vardır. Bilgiyi sorgulayarak ileriye sıçratarak ya hâkim sınıfların yapısını sarsacak ya da eski içindeki varlığına sadakat gösterecektir. Yıkıcı devrimci bilginin ortaya çıkışı zorunluluğu ya da günümüzde burjuvazinin tekelinde tuttuğu, bizi de içinde hapsettiği bilgi alanı içerisindeki gerici eğitim gerçekliğine sadakat!

Burjuva sınıfının devlet aygıtı üzerindeki egemenliği onun kapitalizmin çıkarlarına uygun olarak hemen her kültür kavramını düzenlemesine ve eğitim kavramını da onun sınırladığı miktarda bilgiler düzeyinde tanımlamaktadır. Bununla gerçekleşebilecek ilerleyiş burjuvazinin çıkarlarının gerçekleşmesi kadardır.

Süreç içerisinde feodalizmin gelişmesi aşamasında ve sonra da daha görkemli düzeyde kapitalizm aşamasında bugün için önemsiz gözüke de o sürece uygun olarak büyük bilimsel buluşların yarattığı nitelikte gelişimler olmuştur. Bu büyük buluşların bilgi üretiminin nesnel yapısından kaynaklandığı, ancak bilimle gerçekleşebilecek buluşların tüm hayatı değiştirdiği, insandaki özgürleşme fikrini somutlaştırdığı çok açıktır. Fakat şu anki sistemde üretim, gelişimin doğal zorunluluğu noktasından uzaklaşmış sadece kâra odaklı üretime dayanmıştır.

Mevcut sistemin yıkılması için özgür bir düşünceyle yargıya varılması, bu varılan yargıyla doğrunun bulunup kavranması ve uygulanması gerektiğinden burjuva eğitim sistemi bir yönüyle devrimci bilginin doğuşuna engel oluyor. Sundukları eğitim yoluyla üretici güçleri kendi düzenlerine uygun şekillendirerek sisteme yedeklemektedirler. Kapitalizm içerisinde artık ileriye gidilememesinin, sürekli tekrara düşen üretimin bir yönü de buradan ele alınabilir. Bugünden ba-

karsak egemenlerin elinde tuttuğu ve eğitimde çizdiği yol haritası sistemin çarklarını döndürecek kişiler olarak büyümemize sebep oluyor, buna uygun bir kültürde yetişiyoruz. Bu sistemde her ne kadar bireyi asgari düzeyde geliştirecek ve sistemde yaşayacak yeterliliğe kavuşturacak şekilde bir bilgi eğitimi sunulsa da özünde eğitim yıllardır süregelen kalıpların sürekli, farklı dillerde, farklı eğitimcilerle aktarılmasından yani ezberci bir sistemden ibarettir. Egemen sınıfların eğitim anlayışı yalnızca sistemin çarklarının devamı için "yeterli bilgiyi" öğretmesidir. Bu durumda üretici güçleri adeta "mekanik bir parça" niteliğindedir.

SİSTEMİN ÇARKINA YENİ DİŞLİLER!

Kurduğumuz hayaller, meslek sahibi olmak her ne kadar özgün şeylermiş gibi gözüke de biz buna göre şekillendirilip egemenlerin hizmetine sunuluyoruz. Özgür bir eğitim olarak kendi özgün yönlerimizi keşfetmenin ve geliştirmenin aksine üretimin gerekliliğine göre, buna uygun olan asgari bilgilerle donatıyoruz. Bir sınıf aygıtı olan devlet dönem dönem istihdam alanlarını patronların istediği şekilde ayarlarken o alanda çalışacak kişileri de liselerden, üniversitelerden tedarik ediyor. Bunu yaparken de eğitim öğretim programlarını açık olan istihdam alanlarına göre düzenleniyor. O yöne ağırlık verecek şekilde kontenjanlar yaratıyor. Eğitim öğretim kurumları bunlara göre kategorilere ayrılıyor. Pratik, kol gücüne dayalı işçi yetiştirmeye yönelik meslek liseleri veya meslek yüksekokulları inşa ediliyor ve uygun bir eğitim sistemi düzenleniyor. Kısa süreli teknik bir programdan geçirilen bireyler kâr odaklı patronların, firmaların hizmetine sunuluyor. Düşünsel, zihinsel süreçlerde iş görece bireyler için teorik düzlemde daha uzun süreli programlar düzenleniyor. Öğrenciler daha üretim sürecine dahil olmadan üreteceklerine yabancılaşmaya, sadece mekanik bir şekilde meta dizayn etmeye ve pazarlamaya uygun programlanıyor. Dünya genelinde üretilen ürünlerin hep eskinin tekrarı olduğunu, ufak değişikliklerle, makyajlarla aslında aynı şeylerin farklı versiyonlarda sunulduğunu görebiliriz. Bir

yaratıcılık söz konusudur elbette, bu yaratıcılığın sonuçta olanı yenide yaratma yaratıcılığıyla sınırlı olduğunu da kabul etmek gerekir. Kapitalizmin sürekli, yeniden üreten ve tüketen ama tekrarlı yapısı çok dikkat çekicidir. Bütüne bakıldığında gerçeğin bu sinir bozucu gerçekliğiyle karşılaşılır. Buluşlar insanı özgürleştirmekten çok hapsedmektedir. Mevcut bilgiye, sınırlara, üretim süreçlerine ve en önemlisi egemen sınıflara...

Eğitim öznelinden doğan sorunlara yönelik sistemin kendisine yönelmeden üretilen çözümler ise aslında kapitalizmin sınırları içerisindeki kısmi çözümlerdir. Kısmi çözümler her ne kadar beklentilerimizi karşılar gibi gözüke de sonuç tanık olduğumuz bunların bir avuç insanın cebini dolduracak sömürüdeki yeni yöntemlere yol açtığıdır.

Yukarıda değindiğimiz gibi eğitim burjuva sınıfının elinde olduğu sürece bilginin iki yönü vardır: Biri devrimci bilgi, diğeri düzenin sınırlarında kalan ezbere dayalı bilgidir. Devrimci bilgiyi var edemediğimiz sürece hiçbir ilerici atılım sağlanamaz, hiçbir sorun çözülemez. Çözümler sadece reformlarla sınırlı kalan geçici rahatlamalardan ibaret kalır. Egemen sınıfların elindeki bilgi, üretim koşullarını ona uygun dizayn eder. Bu da dolayısıyla yaratıcı olan üretimin önünde bir engeldir.

Öğrendiklerimizin nesnel bilgisi-ne dayandığını kavradıkça, şeylerin iç çelişkilerini çözümledikçe ve bu çözümlerle ilgili süreçlerin içinden çıkacak ve yeni süreçlerin başlangıcı haline gelecek bilgilere ulaştıkça özgürleşeceğimizi bilmeliyiz. Bu pratiğe geçen bilginin eylemidir ve devrimcidir. Devrimci bilginin üretilmesi bu şekilde sağlanır. Devrimci bilgiyi sürekli üreterek sistemi yıkmak için mücadele etmeliyiz. Sorunlar tek bir çözüme vardır: O da sistemi kökten yıkmaktır. İleriye taşıyacak olan gelişimin önüne set çeken hâkim sınıfların egemenliğine boyun eğmemeli, onlardan bir şey beklememeli ve onları tarihin tozlu sayfalarına süpürecek gücümüzle yarını kuralmalıyız.

Bir YDG okuru

YENİ DEMOKRASİ

MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

 [yenidemokrasi1](#)

 [ydemokrasi11](#)

 yenidemokrasigazetesi@gmail.com

 [yenidemokrasi](#)

 [yenidemokrasi31.net](#)

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1. Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

2022 PANORAMA

Kazakistan'da doğalgaz zamları, yoksulluk ve yolsuzluğa karşı başlayan eylemler 7 gün sürdü. Eylemler sonucu hükümet istifa etti.

Rusya ile Ukrayna arasında devam eden gerginlik Rusya'nın 24 Şubat günü Ukrayna'yı fiili işgaliyle birlikte savaşa dönüştü. 10 ayı geride bırakan savaş boyunca 40 binin üzerinde insan hayatını kaybetti. Donetsk ve Lugansk referandumla Rusya'ya katıldı.

2022'nin ilk çeyreğinde dünya halkları ekonomik kriz ve yüksek enflasyona karşı kitlesel eylemlerle alanları zapt etti. **Sri Lanka, Lübnan, Peru, Şili ve Hollanda**'daki eylemlerle dünya halkları egemenlere "buradayız" dedi.

İran'da **Jina Emîni**'nin ahlak polisleri tarafından katledilmesi üzerine başlayan halk isyanı faşist molla rejiminin saldırılarına rağmen yetkinleşerek devam ediyor.

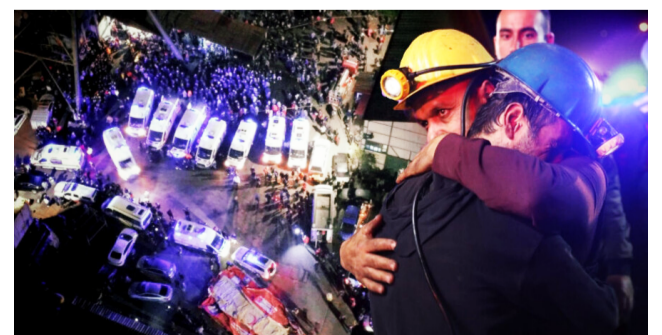
2022 asgari sefalet ücretinin açıklanmasından kısa bir süre sonra başlayan grev dalgası **60'a yakın işyerinde fiili eylemlere** dönüştü. İnsanca yaşanabilir bir ücret için direnişe geçen işçiler büyük oranda kazanımlarla direnişlerini sonlandırdı. Eylemler önemli bir grev ve direniş olarak hafızalarda yer edindi.

18 Nisan'da Zap, Avaşın ve Metina'ya dönük başlatılan "Pence-Kilit" operasyonu TC'nin yoğun teknik ve kimyasal kullanımına rağmen sonuç vermedi. Gerillanın destansı direnişine çarpan TC ordusu çareyi kimyasal silah kullanımında arıyor.

2022 yılı doğaya ve yaşam alanlarına dönük talan saldırılarına sahne oldu. **İkizdere, Mezeköy, Germencik, Akbelen, İliç, Cudi, Çambükü ve İkizköy**'de halk talana karşı direnişteydi.

Bartın'ın Amasra ilçesinde TTK'ye bağlı maden ocağında yaşanan maden katliamında **42 işçi hayatını kaybetti**. Her yıl yetersiz iş güvenliği önlemleri nedeniyle binlerce işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor.